

НИКОЛА ЮН СЛЪНЦЕТО СЪЩО Е ЗВЕЗДА

Превод от английски: Вера Паунова, 2017

chitanka.info

*На мама и татко, които ме научиха какво са мечтите
и как да ги уловя*

*Романтиката на залеза не намалява,
когато научим малко повече за него.*

*„Бледа синя точица“,
Карл Сейгън*

*Бих ли дръзнал аз
да обезпокоя Вселената дори и
еднократно?*

*Да, в един-единствен миг ще
има време*

*за решения и пререшения, които
този миг*

ще пререди обратно.^[1]

*„Любовн
ата песен на
Дж. Алфред
Пруфрок“, Т.
С. Елиът*

ПРОЛОГ

Според Карл Сейгън, ако искате да направите ябълков пай от самото начало, първо трябва да създадете Вселената. Под „самото начало“ той има предвид от *нищо*. Има предвид време, когато светът дори не е съществувал. Ако искате да направите ябълков пай от нищичко, трябва да започнете с Големия взрив и разширяващи се вселени, неутрони, йони, атоми, черни дупки, слънца, луни, приливи и отливи, Млечния път, Земя, еволюция, динозаври, катастрофални масови измирания, птичечовки, *Homo erectus*, кроманьонци и т.н. Трябва да започнеш от самото начало. Трябва да изобретиш огъня. Нуждаеш се от вода и плодородна почва, и семена. Нуждаеш се от крави и хора, които да ги доят, и други хора, които да избият това мляко на масло. Нуждаеш се от пшеница и захарна тръстика, и ябълкови дръвчета. Нуждаеш се от химия и биология. За един наистина хубав ябълков пай имаш нужда от изкуствата. За ябълков пай, който ще издържи векове, имаш нужда от печатарската преса и Индустриалната революция, и може би дори някое стихотворение.

За да създадеш нещо толкова простичко, колкото ябълковия пай, трябва да сътвориш целия необхватен свят.

[1] Превод Цветан Стоянов. — Б.пр. ↑

ДЕЙНИЪЛ

(Местен тийнейджър приема съдбата си, съгласява се да стане лекар, стереотип.)

Чарли е виновен за това, че моето лято (а сега вече и есен) бе поредица от абсурдни заглавия. Чарлс Че Уон Бе, наричан още Чарли, моят по-голям брат, първороден син на първороден син, изненада родителите ми (и всички техни приятели, както и цялата клюкарстваща корейска общност на Флъшинг, Ню Йорк), като бе изхвърлен от „Харвард“ (*Най-доброто училище*, заяви майка ми, когато получихме писмото, че е приет). Ето че той беше изхвърлен от *Най-доброто училище* и цяло лято майка ми се мръщи и не може напълно да го повярва, нито да го разбере.

Защо оценки толкова лоши? Изхвърлили те? Защо те изхвърлили? Защо не те накарали да остане и учи повече?

Баща ми казва: *Не „изхвърлили“.* „Помолили да напусне“. *Не е същото като „изхвърлили“.*

Чарли мърмори: *Само временно, само за два семестъра.*

Под тази нетърпима канонада от родителско объркване, срам и разочарование дори на мен почти ми става гадно за Чарли. Почти.

НАТАША

Мама твърди, че е време да се откажа и че усилията ми са напразни. Разстроена е, така че акцентът ѝ е по-силен от обикновено и всяко изречение е въпрос.

— Не мислиш ли, че вече е време да се откажеш, Таша? Не мислиш ли, че усилията ти са напразни?

Проточва първата сричка на *напразни* секунда по-дълго, отколкото е нужно. Баща ми не казва нищо. Онемял е от гняв или безсилие. Никога не съм сигурна кое от двете. Смръщването му е толкова дълбоко и пълно, че ми е трудно да си представя лицето му с каквото и да било друго изражение. Едва преди няколко месеца би ме натъжило да го видя такъв, ала сега не ме е грижа. Именно заради него се озовахме в тази бъркотия.

Питър, деветгодишният ми брат, е единственият, който е доволен от това развитие на нещата. Точно сега си е пуснал „No Woman, No Cry“ на Боб Марли и си събира багажа. „Музика за събиране на багаж от старата школа“, както се изрази.

Въпреки че е роден тук, в Америка, Питър твърди, че иска да живее в Ямайка. Открай време е срамежлив и му е трудно да завързва приятелства. Според мен си въобразява, че Ямайка ще се окаже рай и че незнайно как, там всичко ще бъде по-хубаво.

Четиримата сме в дневната на едностайния ни апартамент. Дневната изпълнява ролята на спалня, която двамата с Питър делим. В нея има два малки дивана, които разтягаме вечер, и яркосиня завеса по средата. В момента завесата е дръпната, така че се виждат и двете половини.

Никак не е трудно да се досети човек кой от нас иска да си тръгне и кой иска да остане. Моята половина все още изглежда обитавана. Книгите ми са върху малката етажерка от ИКЕА. Любимата ми снимка, на която съм заедно с най-добрата ми приятелка, Бев, все още е на бюрото ми. И двете носим предпазни очила и сме свили сексапилно устни за камерата в една лаборатория по физика.

Предпазните очила бяха моя идея. Сексапилно начупените устни — нейна. Все още не съм извадила нито една дреха от гардероба си. Дори не съм свалила звездната карта на НАСА от стената. Тя е огромна — състои се от осем плаката, които залепих един до друг, и показва всички най-големи звезди, съзвездия и части на Млечния път, които се виждат от Северното полукълбо. Има дори инструкции как да откриеш Полярната звезда и да се ориентираш по звездите, в случай че се изгубиш. Цилиндриите за плакати, които купих за преместването, си стоят неотворени до стената.

Половината на Питър е на практика гола, повечето му вещи вече са прибрани в кутии и куфари.

Мама е права, естествено — усилията ми са напразни. Въпреки това вземам слушалките си, учебника по физика и няколко комикса. Ако имам време за убиване, навярно бих могла да си довърша домашните и да почета.

Питър клати глава насреща ми.

— Защо изобщо го вземаш? — Говори за учебника. — Тръгваме си, Таша. Не е нужно да си предаваш *домашното*.

Питър едва наскоро откри силата на сарказма и я използва при всяка удача му се възможност.

Не си давам труда да му отговоря, просто си слагам слушалките и се отправям към вратата.

— Няма да се бавя — казвам на мама.

Тя цъка с език и се извъръща. Напомням си, че не е сърдита на мен. *Таша, не на теб съм сърдита, нали знаеш?*, е нещо, което често повтаря напоследък. Отивам в Службата за американско гражданство и имиграция в центъра на Манхатън, за да видя дали някой там не може да ми помогне. Ние сме незаконно пребиваващи имигранти и тази вечер ще ни депортират.

Днес е последният ми шанс да убедя някого — или съдбата — да ми помогне да намеря начин да остана в Америка.

Нека поясня нещо: аз не вярвам в съдбата. Ала съм отчаяна.

ДЕЙНИЪЛ

Причини, поради които според мен Чарлс Че Уон Бе, наричан още Чарли, е задник (без особен ред):

1. Преди този епичен и грандиозен (и направо възхитителен) провал в „Харвард“, той беше неизменно добър във всичко. Никой не би трябвало да е добър във всичко. Математика и английски, и биология, и химия, и история, и спорт. Не е прилично да си добър във всичко. Най-много три-четири неща. И дори това почти прекрива границите на добрия вкус.

2. Той е истински мъжкар, което означава, че е задник през голямата част от времето. През по-голямата част от времето. През цялото време.

3. Той е висок, с изваяни, излезли сякаш изпод длетото на скулптор и всички други синоними от любовните романи скули. Момичетата (всички момичета, не само онези от корейската група за изучаване на Библията) твърдят, че устните му сякаш са създадени само за целувки.

4. Всичко това би било приемливо (смуцаващо изобилие от богатства — така си е; прекалено много съкровища, изсипани върху един-единствен човек — несъмнено), ако беше свестен. Ала той не е. Чарлс Че Уон Бе не е добър. Той е самодоволен и най-лошото от всичко, гадняр, който тормози по-слабите. Задник. При това — непоправим.

5. Той не ме харесва, и то от години.

НАТАША

Слагам телефона, слушалките и раницата си в сивото легенче, преди да мина през детектора за метал. Служителката от охраната (табелката с името ѝ твърди, че се казва Айрийн) спира легенчето с нещата ми, както прави всеки ден.

Вдигам поглед към нея и не се усмихвам.

Тя навежда очи към легенчето, обръща телефона ми и се взира в калъфа, както прави всеки ден. Калъфът е с обложката на албума „Nevermind“ на „Нирвана“. Всеки ден пръстите ѝ се задържат върху бебето на обложката и всеки ден на мен не ми харесва това, че тя го докосва. Вокалът на „Нирвана“ беше Кърт Кобейн. Гласът му, измъчеността в него, това, че не е свършен, начинът, по който можеш да усетиш всичко, което е почувствал той някога, начинът, по който гласът му изтънява толкова, че ти се струва, че ще се прекърши, ала той не се прекършва, са това, което ми помага да не полудея в този кошмар. Неговото страдание е толкова по-страшно от моето.

Тя се бави, а аз не мога да пропусна часа си. Поколебавам се дали да не кажа нещо, но не искам да я ядосам. Тя вероятно ненавижда работата си. Не искам да ѝ дам причина да ме забави още повече. Тя ме поглежда отново, но с нищо не издава, че ме е разпознала, въпреки че идвам тук всеки ден през изминалата седмица. За нея аз съм поредното анонимно лице, поредният *просител*, поредният някой си, който иска нещо от Америка.

АЙРИЙН

ЕДНА ИСТОРИЯ

Наташа не е напълно права за Айрийн. Айрийн обича работата си. Нещо повече — нуждае се от нея. Тя е, общо взето, единственият досег с хората, който има. Единственото, което успява да задържи пълната ѝ, отчайваща самота на разстояние.

Всеки контакт с тези посетители спасява живота ѝ мъничко. В началото те едва я забелязват. Мятат вещите си в съда и гледат внимателно, докато минават през машината. Повечето от тях подозират, че Айрийн ще задигне дребните им пари, химикалка, ключове или нещо такова. Обикновено посетителите изобщо не биха ѝ обърнали внимание, ала тя прави така, че да я забележат. Това е единствената ѝ връзка със света.

Така че тя задържа всяко легенче с една облечена в ръкавица ръка. Забавянето е достатъчно дълго, че да накара посетителя да вдигне поглед и да срещне нейния. Наистина да види човека срещу себе си. Повечето измърморват едно неохотно *добро утро* и думите я изпълват мъничко. Някои я питат как е и тя се разтваря още повече.

Айрийн никога не отговаря. Не знае как. Вместо това отново навежда очи към легенчето и внимателно изучава всеки предмет, търсейки улики, каквото и да било късче информация, което да скъта в ума си и по-късно да разгледа.

Повече от всичко ѝ се иска да свали ръкавиците и да докосне ключовете и портфейлите, и дребните монети. Исква ѝ се да плъзне върховете на пръстите си по всяка повърхност, да я запомни и да остави вещите от живота на другите да се пропият в нея. Само че не може да бави опашката прекалено дълго. Накрая винаги е принудена да отпрати всяко легенче и неговия собственик от себе си.

Миналата нощ бе особено тежка за нея. Нетърпимо гладната паст на самотата ѝ искаше да я погълне цяла. Тази сутрин тя се нуждае от

човешки контакт, за да спаси живота си. Откъсва очи от отдалечаващото се легенче и поглежда към следващия посетител.

Същото момиче, което идва всеки ден тази седмица. Не може да е на повече от седемнайсет години. Като всички останали, момичето не откъсва очи от легенчето. Приковало е поглед в него, сякаш не може да понесе раздялата с яркорозовите си слушалки и мобилния телефон. Айрийн улавя съда с облечената си с ръкавица ръка, за да му попречи да се изплъзне от живота ѝ и да продължи напред.

Момичето вдига очи и нещо в Айрийн оживява. То изглежда почти толкова отчаяно, колкото се чувства и самата тя. Айрийн почти му се усмихва. Във въображението си наистина му се усмихва.

Добре дошла отново. Радвам се да те видя, казва Айрийн, ала само във въображението си.

В действителност вече е свела поглед и изучава калъфа на телефона ѝ. На него има снимка на дебело бяло бебе, напълно потопено в бистра синя вода. Бебето е разперило ръце като крила и сякаш не плува, а лети. Устата и очите му са отворени. Пред него, закачена на кукичка, виси доларова банкнота. Снимката не е прилична и всеки път щом я види, Айрийн усеща как си поема допълнителна глътка въздух, сякаш самата тя се намира под вода.

Ще ѝ се да намери причина да конфискува телефона, ала такава няма.

ДЕЙНИЪЛ

Знам точния момент, в който Чарли престана да ме харесва. Беше лятото, когато станах на шест години, а той навърши осем. Караше лъскавото си ново колело (червено, с десет скорости, страхотно) заедно с лъскавите си нови приятели (бели, на десет години, страхотни). Въпреки че през цялото лято имаше предостатъчно намеци, аз все още не бях осъзнал, че съм понижен до положението на Дразнещ по-малък брат.

Онзи ден той и приятелите му отпрашиха с колелата си без мен. Аз карах след него в продължение на цял куп пресечки, викайки името му, убеден, че просто е забравил да ме покани с тях. Въртях педалите толкова бързо, че се уморих (шестгодишните не се уморяват от каране на колело, така че това казва всичко).

Защо просто не се отказах? *Естествено*, че ме чуваше как го викам.

Най-сетне той спря и скочи от колелото. Бутна го на земята, майната му на лостчето за подпиране, и зачака да го настигна. Видях, че е ядосан. Ритна пръст върху колелото си, така че у никого да не остане и помен от съмнение.

— *Хъон* — започнах аз, използвайки думата, с която по-малките деца се обръщат към по-големите си братя.

Разбрах, че съм допуснал огромна грешка, в мига, в който го направих. Той почервения — бузите, носът, връхчетата на ушите му, цялото му лице. Направо пламна. Очите му се стрелнаха настрани, където приятелите му ни гледаха, сякаш бяхме телевизионно предаване.

— Как те нарече току-що? — попита по-ниският от тях.

— Това да не е някакъв таен корейски шифър? — обади се и по-високият.

— Какво правиш тук? — озъби ми се Чарли, без да им обръща внимание. Толкова беше бесен, че гласът му пресекваше.

Нямах отговор на това, но той и не се нуждаеше от такъв. Онова, което искаше да направи, бе да ме удари. Видях го в начина, по който свиваше и разпускаше юмруци. Видях как се опитва да прецени точно колко ще загази, ако наистина ме удари насред парка, пред момчета, които почти не познава.

— Защо не си намериш свои приятели и не престанеш да се влачиш подире ми като някакво бебе? — попита вместо това.

По-добре да ме беше ударил.

Вдигна колелото си от земята и се метна отгоре му с толкова яростно изражение, че си помислих, че ще се пръсне и аз ще трябва да съобщя на мама, че по-големият ѝ и по-съвършен син е експлодирал.

— Името ми е Чарлс — заяви той на онези момчета, предизвиквайки ги да посмеят да кажат още нещо. — Е, идвате ли?

Не ги изчака, нито погледна назад, за да види дали тръгват. Те го последваха в парка и в лятото, и в гимназията така, както с течение на времето го последваха още много хора. Незнайно как, аз превърнах брат си в крал.

Никога вече не го нарекох *хъон*.

ЧАРЛС ЧЕ УОН БЕ

БЪДЕЩА ИСТОРИЯ

Дейниъл е прав за Чарлс. Той е истински задник. С течение на времето някои хора надмогват гадната си страна, но Чарлс никога няма да го направи. С течение на времето той ще уседне в нея, кожата, на която открай време ѝ е било писано да бъде негова.

Ала преди това, преди да стане политик и да сключи изгоден брак, преди да смени името си на Чарлс Бей, преди да започне да предава добрата си жена и избирателите си при всяка удача му се възможност, преди твърде много пари и успех, и привикването към това да получава всичко, което иска, той ще направи нещо добро и безкористно за брат си. То ще бъде последното добро и безкористно нещо, което ще направи някога.

СЕМЕЙСТВО

ИСТОРИЯ НА ИМЕНАТА

Когато се влюби в Те Хьон, Мин Су не очакваше тази любов да ги отведе от Южна Корея в Америка. Ала Те Хьон беше беден, откакто се помнеше. Той имаше братовчед в Америка, който си беше създал живот в Ню Йорк Сити. Обеща да помогне.

За повечето имигранти преместването в нова държава е акт на вяра. Дори да си чувал разкази за сигурност, възможности и просперитет, си остава истински скок в неизвестното да се откъснеш от езика, народа и страната си. От историята си. Ами ако разказите не са верни? Ако не успееш да се приспособиш? Ами ако се окажеш нежелан в новата страна?

В крайна сметка само някои от разказите бяха верни. Като всички имигранти, Мин Су и Те Хьон се приспособиха дотолкова, доколкото им беше възможно. Избягваха хората и местата, които не ги искаха. Братовчедът на Те Хьон наистина им помогна и те преуспяха, вярата им беше възнаградена.

Няколко години по-късно, когато Мин Су научи, че е бременна, първата ѝ мисъл бе как да нарече детето си. Струваше ѝ се, че в Америка имената не означават нищо, не както в Корея. В Корея семейното име идва първо и разказва историята на предшествениците ти. В Америка наричат фамилията последно име. Според Те Хьон това показвало, че за американците отделната личност е по-важна от семейството.

Мин Су дълго агонизира над избора на лично име, което американците наричаха първо име. Трябваше ли да даде на сина си американско име, нещо, което да е лесно за произнасяне от учителите и съучениците му? Или пък трябваше да се придържат към традициите и да изберат два китайски йероглифа, които да оформят двусрично лично име?

Имената са нещо могъщо. Те изпълняват ролята на маркери на идентичността и са нещо като карта, която указва местоположението ти във времето и географията. Нещо повече от това — те могат да бъдат и компас. В крайна сметка Мин Су реши да направи компромис. Даде на сина си американско име, следвано от корейско лично име, следвано от семейното име. Нарече го Чарлс Че Уон Бе. Вторият си син нарече Дейниъл Че Хо Бе.

В крайна сметка избра и двете. Корейско и американско. Американско и корейско.

Те щяха да знаят откъде идват.

Щяха да знаят къде отиват.

НАТАША

Закъсняла съм. Влизам в чакалнята и се отправям към рецепционистката. Тя поклаща глава, сякаш и преди е виждала същото. Всички тук са виждали всичко преди и изобщо не ги е грижа, че за теб всичко това е съвсем ново.

— Ще трябва да се обадите на основния номер на Службата за американско гражданство и имиграция и да си уговорите нов час.

— Нямам време за това — казвам. Обяснявам за служителката от охраната, Айрийн, и нейната странност. Говоря тихо и разумно. Рецепционистката свива рамене и свежда поглед. Приключила е с мен. Всеки друг ден бих се подчинила.

— Моля ви, обадете ѝ се. Обадете се на Карън Уитни. Тя ми каза да се върна.

— Уговорката ви беше за осем часа сутринта. Сега е осем и пет минути. Тя е с друг.

— Моля ви. Не къснах по своя вина. Тя ми каза...

Лицето ѝ окаменява. Нищо, което кажа, няма да я трогне.

— Госпожица Уитни вече прие друг. — Изрича го така, сякаш английският не е първият ми език.

— Обадете ѝ се — не отстъпвам аз.

Гласът ми е висок, звуча истерично. Всички останали в чакалнята, включително и онези, които не говорят английски, ме зяпат. Отчаянието е еднакво на всички езици.

Рецепционистката кима на един от служителите на охраната, който стои до входа. Преди той да успее да стигне до мен, вратата към приемните стаи се отваря. Много висок и слаб мъж с тъмнокафява кожа ме вика с пръст. Кима на рецепционистката.

— Всичко е наред, Мери. Аз ще я поема.

Бързо прекрачвам през вратата, преди да е размислил. Без да ме поглежда, той се обръща и поема през редица коридори. Аз го следвам безмълвно, докато той не спира пред кабинета на Карън Уитни.

— Изчакайте тук — казва ми. Връща се само след няколко секунди, носейки червена папка... моя случай.

Минаваме по още един коридор, докато най-сетне стигаме до неговия кабинет.

— Името ми е Лестър Барнс — казва той. — Седнете.

— Бях...

Той ми дава знак да замълча.

— Всичко, което трябва да знам, е в тази папка. — Улавя я за крайчетата и я разлюлява насреща ми. — Направете си услуга и не говорете, докато я прочета.

Бюрото му е толкова подредено, че си личи, че се гордее с него. Има комплект сребристи аксесоари за бюро: поставка за химикалки, подноси за входяща и изходяща поща и дори поставка за визитни картички, върху която са гравирани буквите ЛРБ. Кой използва поставки за визитни картички в наши дни? Посягам, вземам една и я пъхам в джоба си.

Дългият кабинет зад него представлява пейзаж от папки, маркирани с различни цветове. Всяка папка съдържа нечий живот. Дали цветовете са толкова очевидни, колкото си мисля? Моята папка е Отказано червено.

След няколко минути той вдига очи.

— Защо сте тук?

— Карън, госпожица Уитни, ми каза да дойда отново. Беше много мила с мен. Каза, че може би има нещо...

— Карън е нова. — Изрича го така, сякаш това би трябвало да ми говори нещо, но аз нямам представа какво. — Последното ви обжалване беше отхвърлено. Депортирането си остава в сила, госпожице Кингсли. Вие и семейството ви трябва да напуснете страната в десет часа тази вечер.

Затваря папката и побутва кутия с носни кърпички към мен, сякаш очаква да избухна в сълзи. Ала аз не съм от онези, които плачат.

Не заплаках, когато баща ми за първи път ни съобщи за заповедта за депортиране, нито когато всичките ни обжалвания бяха отхвърлени.

Не заплаках миналата зима, когато открих, че бившето ми гадже Роб ми изневерява.

Не заплаках дори вчера, когато с Бев официално се сбогувахме. И двете от месеци насам знаехме, че този ден идва. Не заплаках... ала не беше лесно. Тя би дошла с мен днес, само че е в Калифорния със семейството си, разглеждат университета в Бъркли и още няколко държавни училища.

— Може би все още ще бъдеш тук, когато се върна — настоя тя след седемнайсетата ни прегръдка. — Може би всичко ще се нареди.

Бев открай време е непреклонна оптимистка, дори изправена пред ужасни изгледи. Тя е от момичетата, които купуват лотарийни билети. Аз съм от момичетата, които се надсмиват над хората, които купуват лотарийни билети.

И така. Определено няма да заплача точно сега. Ставам, събирам си нещата и се отправям към вратата. Трябва да повикам на помощ цялата си сила, за да продължа да не бъда от онези, които плачат. В главата ми отеква гласът на майка ми.

Не позволявай на гордостта да те победи, Таша.

Обръщам се.

— Значи, наистина с нищо не можете да ми помогнете? Наистина трябва да напусна страната? — Гласчето ми е толкова слабо, че сама едва го чувам. Господин Барнс обаче го чува без никакъв проблем. Да слуша тихи, нещастни гласове, влиза в служебните му задължения.

Той потропва с пръсти по затворената папка.

— Шофирането в нетрезво състояние на баща ви...

— Си е негов проблем. Защо трябва аз да плащам за неговата грешка?

Баща ми. Едничката му нощ на слава доведе до шофиране в нетрезво състояние, което доведе до това, да ни разкрият, което доведе до това, аз да изгубя единствения дом, който съм познавала някога.

— Вие все така сте тук незаконно — казва той, ала гласът му не е толкова корав, колкото преди малко.

Кимам, но не отговарям, защото сега вече наистина ще се разплача. Слагам си слушалките и отново се отправям към вратата.

— Бил съм във вашата страна. Бил съм в Ямайка — казва той. Усмивва се на спомена за пътуването си. — Прекарах си добре. Всичко там е *айри*. Всичко ще бъде наред.

Психиатрите съветват да не потискаме чувствата си, защото, рано или късно, те ще изригнат. И са напълно прави. От месеци насам съм ядосана. Имам чувството, че съм ядосана от началото на времето. Ядосана съм на баща си. Ядосана съм на Роб, който едва миналата седмица ми каза, че трябвало да можем да си останем приятели, въпреки „всичко“, с други думи — въпреки факта, че ми изневери.

Дори Бев не избегна гнева ми. Цяла есен се тревожи в кои колежи да кандидатства в зависимост от това, къде ще кандидатства гаджето ѝ Дерек. Непрекъснато проверява часовата разлика между различните колежи. *Успяват ли връзките от разстояние*, пита през няколко дни. Последния път, когато ми зададе същия въпрос, ѝ отговорих, че навярно не би трябвало да планира цялото си *бъдеще* на основата на *сегашното* си гадже от гимназията. Тя не го прие добре. Смята, че двамата ще останат заедно завинаги. Аз смятам, че ще останат заедно, докато завършим. Може би и през лятото. Седмици наред трябваше да ѝ пиша домашното по физика, докато ми се отсърди.

А сега един мъж, който едва ли е прекарал повече от седмица в Ямайка, ми казва, че всичко ще бъде *айри*.

Свалям си слушалките.

— Къде бяхте? — питам го.

— Негрил — отвръща той. — Много хубаво място.

— Излязохте ли от територията на хотела?

— Щеше ми се, ала...

— Ала жена ви не искаше, защото я беше страх, нали? Според пътеводителя е най-добре да си останете на територията на курорта.

Отново сядам.

Той отпуска брадичка върху опакото на сключените си длани. За първи път от началото му, разговорът не е под негов контрол.

— За безопасността си ли се притесняваше тя? — Описвам кавички във въздуха около думата *безопасност*, сякаш това не е нещо, за което човек трябва да се притеснява. — Или просто не искаше да си развали ваканционното настроение, като види колко бедни са всички?

Гневът, който потискам от толкова време, се надига и изпълва гърлото ми.

— Слушали сте Боб Марли, един от барманите ви е намерил марихуана и някой ви е казал какво означава *айри*, и ето че си мислите,

че знаете нещо. Видели сте тикибар, плаж и хотелската си стая. Това не е държава. Това е курорт.

Той вдига ръце, сякаш се защитава, сякаш се опитва да отблъсне думите обратно към мен.

Да, държа се ужасно.

Не, изобщо не ме е грижа.

— Не ми казвайте, че всичко ще бъде наред. Аз не познавам онова място. Тук съм от осемгодишна. Не познавам никого в Ямайка. Нямам акцент. Не познавам роднините си там, не и така, както би трябвало да познаваш роднините си. В последната година на гимназията съм. Ами абитуриентският бал и приятелите ми?

Искам да се тревожа за същите глупави неща, за които се тревожат и те. Дори започнах да попълвам документите за кандидатстване в Бруклинския колеж. Мама спестява в продължение на две години, за да може да отиде във Флорида и да ми купи „добра“ социалноосигурителна карта. „Добра“ карта е тази, на която е напечатан истински откраднат номер, а не някой измислен. Според мъжа, който ѝ я продаде, по-евтините карти с фалшиви номера не минават през проверките на досието и молбите за постъпване в колеж. С картата мога да кандидатствам за финансова помощ. Ако успея да получа и стипендия към нея, току-виж съм успяла да си позволя да разгледам и други училища в щата.

— Ами колежът? — Вече плача. Сълзите ми са неудържими. Толкова отдавна чакат да бъдат отприщени.

Господин Барне побутва кутията с кърпички още по-близо до мен. Изваждам шест-седем наведнъж, използвам ги и си вземам още шест-седем. Отново си събирам нещата.

— Имате ли представа какво е да не принадлежите никъде?

И този път го казвам прекалено тихо, за да ме чуе. И този път той ме чува.

Вече съм до вратата, с ръка върху бравата, когато той казва:

— Госпожице Кингсли. Почакайте.

АЙРИ

ЕНТИМОЛОГИЧНА ИСТОРИЯ

Може би и преди сте чували думата *айри*. Може би сте били в Ямайка и знаете, че тя има корени в ямайския диалект *патоа*. А може би знаете, че има други корени в религиозното учение растафари. Прочутият реге певец Боб Марли беше растафарианец и помогна думата да се разпростре отвъд бреговете на Ямайка. Така че може би когато чуете думата *айри*, долавяте в нея историята на религията.

Може би знаете, че растафари е мъничка издънка на трите големи авраамически религии: християнство, ислям и юдаизъм. Знаете, че авраамическите религии са монотеистични и са основани около различни въплъщения на Авраам. Може би в думата *айри* долавяте ехо от Ямайка през трийсетте години на двайсети век, когато се ражда учението растафари. А може би долавяте ехо от неговия духовен лидер Хайле Селасие I, император на Етиопия от 1930 до 1974 година.

Така че, когато чуете думата *айри*, чувате оригиналното духовно значение. Всичко е *наред* между теб и твоя бог, и следователно — между теб и света. Да бъдеш *айри*, означава да се намираш на едно по-възвисено и удовлетворено духовно място. В думата *айри* долавяте раждането на самата религия.

А може би не познавате историята.

Не знаете нищо за Бог, духовни начала или език. Знаете съвременното разговорно значение. Да бъдеш *айри*, означава просто *всичко да е наред*.

Понякога, когато проверите някоя дума в речника, откривате, че част от значенията са отбелязани като остарели. Наташа често се чуди за това и колко непостоянен може да бъде езикът. Думата може да започне с едно значение и в крайна сметка да придобие съвсем друго. Дали е от прекалена употреба, или прекалено опростяване, като начина, по който туристите научават за *айри* в ямайските курорти?

Дали е от неправилна употреба, така както бащата на Наташа я използва напоследък?

Преди уведомлението за предстоящото депортиране той отказваше да говори с ямайски акцент или да използва ямайски жаргон. Сега, когато са принудени да се върнат обратно, той използва нов речник, като турист, заучаващ чуждоезични изрази за предстоящото си пътуване в чужбина. *Всичко айри ли е?*, отвърща той на продавачите в супермаркетите, когато му зададат дежурното: *Как сте?* Казва го и на пощальона, когато той го попита същото. Усмивката му е прекалено широка. Натъпква ръце в джобовете си, изпъва рамене и се държи така, сякаш светът го е обсипал с повече дарове, отколкото би могъл да приеме. Цялото това представление е толкова очевидно фалшиво, че според Наташа всички го виждат, ала те не го правят. Той ги кара да се почувстват добре за мъничко, сякаш част от неговия очевидно страхотен късмет ще се предаде и на тях.

Думите, мисли си Наташа, би трябвало да се държат по-скоро като мерни единици. Метърът е метър. На думите не би трябвало да им е позволено да си променят значението. Кой решава, че значението им се е променило, и кога? Има ли междинен период, в който думите означават и двете неща? Или период, в който не означават нищо?

Наташа знае, че ако е принудена да напусне Америка, всичките ѝ приятелства, дори това с Бев, ще избледнеят. Е, да, в началото ще се опитат да поддържат връзка, ала няма да бъде същото, като да се виждат всеки ден. Няма да отидат на абитуриентския бал като четворка, заедно с кавалерите си. Няма да празнуват писмата, уведомяващи ги, че са приети в колежа, нито ще плачат заедно, когато получат отказ. Никакви смешни снимки от завършването. Вместо това времето ще отминава и с всеки ден разстоянието между тях ще им се струва все по-голямо. Бев ще бъде в Америка и ще прави американски неща. Наташа ще бъде в Ямайка и ще се чувства като пришълец в страната, в която се е родила.

Колко ли време ще мине, преди приятелите ѝ да я забравят? Преди тя да придобие ямайски акцент? Преди да престане да си спомня, че изобщо е била в Америка?

Един ден в бъдещето значението на *айри* също ще се промени и то ще се превърне в поредната дума с дълъг списък с остарели значения. *Всичко айри ли е?*, ще те попита някой със свършен

американски акцент. *Всичко е айри*, ще отговориш ти, имайки предвид просто, че всичко е наред, но не ти се говори за това. Никой от вас няма да знае за Авраам, учението растафари или ямайския диалект. Думата ще е лишена от всякаква история.

ДЕЙНИЪЛ

(Местен тийнейджър, уловен в родителски водовъртеж от очаквания и разочарование, не се надява да бъде спасен.)

Хубавото на това, да имаш суперамбициозен по-голям брат задник, е, че то сваля товара на родителски очаквания от теб. Чарли открай време беше добър за двама синове. Сега, когато се оказа, че не е чак толкова съвършен, товарът ляга върху мен.

Ето един разговор, какъвто съм водил горе-долу 1,3 милиарда пъти, откакто той се върна вкъщи:

Мама: Оценките ти все още ли са окей?

Аз: Аха.

Мама: Биология?

Аз: Аха.

Мама: Ами математика? Ти не обичаш математика.

Аз: Знам, не обичам математиката.

Мама: Но оценките ти все още са окей?

Аз: Все още е В^[1].

Мама: Защо не А? Айго^[2]. Време е да станеш сериозен. Вече не си малко момче.

Днес имам интервю за прием в колеж с един възпитаник на „Йейл“.

„Йейл“ е *Второто най-добро училище*, но като никога, аз се запъвам и отказвам да кандидатствам в *Най-доброто училище* („Харвард“). Мисълта да бъда по-малкият брат на Чарли в още едно училище ми идва в повече. Пък и кой знае дали изобщо ще ме приемат в „Харвард“ сега, когато Чарли беше изключен временно.

С мама сме в кухнята. Заради моето интервю тя вари на пара замразени *манду* (кнедли), специално за мен. Аз похапвам като предястие „Кеп’н Крънч“ (най-страхотната зърнена закуска, известна на човечеството) и пиша в бележника си. Работя върху стихотворение за разбити сърца, над което се мъча почти откакто се помня.

Проблемът е, че никога не са разбивали сърцето ми, така че ми е трудно.

Да пиша на кухненската маса ми се струва истински разкош. Не бих могъл да го направя, ако баща ми беше тук. Не че му дава израз на глас, но определено не одобрява склонността ми към писане на поезия.

Мама прекъсва писането и похапването ми, за да ми сервира поредната вариация на обичайния ни разговор. Аз давам своя принос към него, вмаяйки „аха“ между хапките зърнена закуска, но тя изведнъж променя сценария. Вместо обикновеното „Вече не си малко момче“, казва:

— Не бъди като брат си.

Казва го на корейски. За да го подчертае. И по прищявка на Бог или Съдбата, или Гадния късмет, Чарли се появява в кухнята тъкмо навреме, за да я чуе. Аз преставам да дъвча.

Ако някой можеше да ни види отстрани, би си помислил, че всичко е тип-топ. Майка, която приготвя закуска за двамата си синове. Единият от тях е на масата и яде мюсли (без мляко). Другият тъкмо излиза на сцената отляво. Той също се кани да закуси.

Ала не това се случва в действителност. Мама толкова се засрамва, задето Чарли я чу, че се изчервява. Не много силно, но го прави. Предлага му *манду*, въпреки че той мрази корейската кухня и още от прогимназията отказва да я яде.

А Чарли? Той просто се преструва. Преструва се, че не разбира корейски. Преструва се, че не е чул да му предлагат *манду*. Преструва се, че аз не съществувам.

Почти успява да ме заблуди, докато не поглеждам към ръцете му. Свити са в юмруци и издават истината. Чул е и е разбрал. Тя би могла да го нарече грандиозен гадняр, задник с епични размери и то пак би било за предпочитане пред това, да ми каже да не бъда като него. През целия ми живот бе тъкмо обратното. *Защо не може повече да приличаш на брат си?* Този рязък обрат не е добър за никого от двама ни.

Чарли си взема чаша от шкафа и я пълни с вода от чешмата. Пиенето на вода от чешмата е просто за да ядоса мама. Тя отваря уста, за да каже обичайното: „Не. Пий филтрирана“, но не го прави. Чарли пресушава чашата с три големи глътки и я връща в шкафа, без да я измие. Остава шкафа отворен.

— *Омма*^[3], не бъди толкова строга с него — казвам ѝ, след като той си тръгва.

Ядосан съм *на* Чарли и *заради* Чарли. Родителите ми са неумолими с критиката. Мога само да предполагам колко отвратително е за него да работи по цял ден в магазина заедно с татко. Обзалагам се, че татко непрекъснато му трие сол на главата между това, да се усмихва на клиентите и да отговаря на въпроси за продукти за удължаване на косата, масла от чаено дърво и как се лекува коса, увредена от химия (родителите ми притежават магазин за красота, в който се продават продукти за черна коса. Нарича се „Грижа за черната коса“).

Мама отваря съда за варене на пара, за да провери кнедлите. От парата очилата ѝ се запотяват. Когато бях малък, това ме размиваше и тя нарочно ги оставяше да се запотят колкото се може повече, а после се преструваше, че не ме вижда. Сега просто ги сваля и ги избърсва с кърпата за съдове.

— Какво стана с брат ти? Защо се провали? Той никога не се проваля.

Без очила тя изглежда по-млада, по-хубава. Странно ли е да си мислиш, че майка ти е хубава? Вероятно. Сигурен съм, че подобна мисъл никога не е минавала през главата на Чарли. Неговите приятелки (всичките шест) бяха много сладки, леко пълнички бели момичета с руса коса и сини очи.

Не, излъгах. Имаше едно момиче, Агата. Тя бе последната му приятелка в гимназията преди колежа.

Агата имаше зелени очи.

Мама отново си слага очилата и чака, сякаш аз имам отговор. Ненавижда да не знае какво предстои. Несигурността е нейният най-голям враг. Според мен то е, защото е израснала в бедност в Южна Корея.

— Той никога не се проваля. Нещо се е случило.

И ето че сега съм още по-ядосан. Може би *нищо* не се е случило с Чарли. Може би се е провалил просто защото не е харесвал лекциите си. Може би не иска да стане лекар. Може би не знае какво иска. Може би просто се е променил.

Само че в нашето семейство не ни е позволено да се променяме. Поели сме по пътя към това да станем лекари и няма отклоняване от

него.

— На вас, момчета, ви е прекалено лесно тук. Америка ви прави меки. — Ако имах по една мозъчна клетка за всички пъти, когато съм чувал това, щях да съм истински гений.

— Ние сме родени тук, мамо. Винаги сме били меки.

Тя изсумтява.

— Ами интервюто? Готов ли си? — Оглежда ме преценяващо и ми намира недостатък. — Отрежи си косата преди интервюто.

От месеци насам ме тормози да се отърва от малката си опашка. Издавам звук, който може да бъде както съгласие, така и отказ. Тя слага чиния с *манду* пред мен и аз я изяждам в мълчание.

Заради важното интервю родителите ми разрешиха да пропусна училище. Все още е едва осем часът, ала за нищо на света няма да остана вкъщи и да бъда подложен на още от тези разговори. Преди да успея да се измъкна, тя ми връчва торбички за депозит, които да отнеса на татко в магазина.

— *Anna*^[4] забрави. Занеси му ги.

Сигурен съм, че е възнамерявала да ги даде на Чарли, преди да тръгне за магазина, но ѝ е изскочило от ума заради малкия инцидент в кухнята.

Вземам торбичките и се потътрям към горния етаж, за да се облека. Стаята ми е в края на дълъг коридор. Минавам покрай вратата на Чарли (затворена както винаги) и тази на родителите ми. На касата на вратата са подпрени две-три неотворени платна за рисуване. Мама има почивен ден от магазина и се обзалагам, че с нетърпение очаква да прекара деня сама, рисувайки. Напоследък работи върху хлебарки, мухи и бръмбари. Закачам се с нея и ѝ казвам, че е в своя период Гадни насекоми, но на мен ми харесва повече от периода ѝ Абстрактни орхидеи отпреди няколко месеца.

Отбивам се за мъничко в празната спалня, която тя използва за ателие, за да видя дали е нарисувала нещо ново. И ето го — един огромен бръмбар. Платното не е особено голямо, но бръмбарът го изпълва цялото. Рисунките на мама открай време са яркоцветни и красиви, ала нещо във влагането на толкова много цветове в детайлните ѝ, почти анатомични рисунки на насекоми ги прави нещо повече от красиви. Този бръмбар е нарисуван в тъмни, перлено —

лъскави багри — зелено, синьо и черно. Тялото му блещука като олио, разлято във вода.

За рождения ѝ ден преди три години татко я изненада, като нае служител на непълен работен ден за магазина, така че тя да не трябва да ходи на работа всеки ден. Освен това ѝ купи маслени бои и платна. Никога преди онзи ден не я бях виждал да се разплаква заради подарък. Оттогава непрекъснато рисува.

Когато отивам в стаята си, за десетхиляден път (горе-долу) се чудя какъв ли би бил животът ѝ, ако не беше напуснала Корея. Ако не беше срещнала баща ми? Ако никога не бе родила Чарли и мен? Дали сега би била художничка?

Обличам новия си сив костюм с червена вратовръзка.

— Прекалено ярка — каза мама за вратовръзката, когато пазарувахме.

Очевидно единствено на картините им е позволено да бъдат ярки. Убедих я, като заявих, че червеното ще ме накара да изглеждам уверен. Поглеждайки се в огледалото сега, трябва да призная, че костюмът действително ми придава уверен и изтънчен вид (да, изтънчен). Твърде жалко, че го нося само заради интервюто, а не заради нещо, което наистина има значение за мен. Проверявам прогнозата за времето на телефона си и решавам, че нямам нужда от яке. Максималната температура ще бъде деветнайсет градуса — съвършен есенен ден.

Въпреки раздразнението ми заради начина, по който се отнесе с Чарли, аз целувам мама и ѝ обещавам да се подстрижа, след което излизам от вкъщи. По-късно днес животът ми ще се метне на влака, летящ към гара *Доктор Дейниъл Че Хо Бе*, ала дотогава денят е само мой. Ще направя онова, което светът ми каже. Ще постъпя така, сякаш съм песен на Боб Дилън и ще оставя вятърът да ме понесе. Ще се преструвам, че бъдещето се е ширнало пред мен и че всичко е възможно.

[1] В американската система за оценяване се използват не цифри, а букви (А, В, С и т.н.), като най-високата оценка е А. — Б.пр. ↑

[2] Корейско възклицание, изразяващо изненада, раздразнение, недоволство и т.н. — Б.пр. ↑

[3] Майка, мамо (кор.). — Б.пр. ↑

[4] Татко (кор.). — Б.пр. ↑

НАТАША

За всичко си има причина. Така казват хората. Мама често го казва. „За всичко си има причина, Таша.“ Обикновено хората го казват, когато нещо се обърка, ала не *прекалено*. Автомобилна катастрофа, в която никой не загива. Навехнат, а не счупен глезен.

Интересното е, че мама не го е казала във връзка с депортирането ни. Каква причина би могло да има за нещо толкова ужасно? Баща ми, по чиято вина се случва всичко това, казва: „Невинаги можеш да видиш Божия план“. Ще ми се да му кажа, че навярно не би трябвало да оставя всичко на Бог и че да се надяваш напук на всичко, не е стратегия в живота, ала това би означавало да говоря с него, а аз не искам да го правя.

Хората казват подобни неща, за да придадат смисъл на света. Тайничко, дълбоко в себе си, почти всички вярват, че животът има някакъв смисъл, някаква *преднамереност*. Справедливост. Нещо изначално добро. Хубавите неща се случват на добрите хора. Лошите неща се случват единствено на лошите.

Никой не иска да вярва, че животът е наниз от произволности. Татко казва, че няма представа откъде се е взел цинизмът ми, ала аз не съм циник. Аз съм реалист. По-добре е да виждаш живота такъв, какъвто е, а не какъвто искаш да бъде. Зад нещата не се крие някаква специална причина. Те просто се случват.

Има обаче някои емпирични факти: Ако не бях закъсняла за срещата си, нямаше да срещна Лестър Барнс. Ако той не беше споменал думата *айри*, нямаше да се стигне до моя срив. А ако не беше моят срив, сега нямаше да стискам в ръката си името на един адвокат, който „оправял всичко“.

На излизане от сградата минавам покрай охраната. Обзема ме ирационално и напълно нетипично за мен желание да благодаря на онази служителка Айрийн, ала тя е на няколко крачки от мен и опипва вещите на някой друг.

Проверявам си телефона за съобщения. Въпреки че в Калифорния, където се намира Бев в момента, е едва пет и половина сутринта, тя ми е изпратила цял ред въпросителни. Поколебавам се дали да ѝ кажа за това последно развитие, но решавам, че то всъщност не е развитие.

Все още нищо, пиша ѝ в отговор. Колкото и да е егоистично, иска ми се тя да беше тук с мен. Всъщност иска ми се аз да бях там с нея, да разглеждам колежи и да преживявам нещо напълно обичайно за човек в последния курс на гимназията.

Отново поглеждам към бележката в ръката си. Джеръми Фицджералд. Господин Барнс не ми позволи да се обадя, за да си запиша час от неговия телефон.

— Шансът е минимален — предупреди ме, преди на практика да ме изтика през вратата.

Емпирично доказуем факт: Никога не бива да залагаш на минимални шансове. Най-добре е да проучиш изгледите и да заложиш на сигурно. Само че когато минималният шанс е единственото, с което разполагаш, трябва да заложиш на него.

АЙРИЙН

ПРЕДПАЗЛИВА ИСТОРИЯ

По време на обедната си почивка Айрийн сваля албума на „Нирвана“ от интернет. Изслушва го три пъти един след друг. В гласа на Кърт Кобейн тя чува същото, което и Наташа — съвършено и красиво страдание, глас, така изтънял от самота и копнеж, че сякаш ще се прекърши. Айрийн си мисли, че би било по-добре, ако се прекърши, по-добре от това да живееш, копнеейки напразно, по-добре от това, *да живееш*.

Тя последва гласа на Кърт Кобейн надолу, надолу, надолу към едно място, където винаги цари чернота. Потърсва името му онлайн и открива, че историята му няма щастлив завършек.

Айрийн си съставя план. Днес ще бъде последният ден от живота ѝ.

Истината е, че от години насам обмисля да се самоубие. В текстовете на Кобейн най-сетне открива думите. Пише прощална бележка, която не е адресирана към никого специално: „Ами. Както и да е. Все едно“.

НАТАША

Не съм направила повече от две крачки навън, когато набирам номера.

— Бих искала да си запиша час за днес, възможно най-скоро, ако обичате.

Жената, която отговаря, звучи така, сякаш се намира на строеж. На заден план чувам шум от бормашина и силно думкане. Налага се да повторя името си два пъти.

— По какъв въпрос? — пита тя.

Поколебавам се. Когато си нелегален имигрант, ставаш адски добър в криенето на тайни. Преди цялото това приключение с депортирането, единственият човек, на когото бях казала, беше Бев, въпреки че нея обикновено не я бива особено да пази тайни.

— Просто ми се изплъзват — казва тя, сякаш няма абсолютно никакъв контрол над нещата, които излизат от устата ѝ.

Все пак дори Бев разбра колко бе важно да опази точно тази тайна.

— Ало, госпожице? Можете ли да ми кажете по какъв въпрос? — пита жената от другата страна на линията отново.

Аз притискам телефона още по-плътно до ухото си и спирам по средата на стъпалата. Около мен светът ускорява темпо, като филм, пуснат на бързи обороти. Хората изкачват и слизат по стълбите трикратно по-бързо, с резки, отсечени движения. Облаци профучават над главата ми. Слънцето променя местоположението си на небето.

— Аз съм незаконно пребиваващ имигрант — казвам.

Сърцето ми препуска така, сякаш съм пробягала страшно дълго разстояние.

— Трябва да знам повече от това — отвърща тя.

Така че ѝ разказвам. Аз съм от ямайски произход. Родителите ми дойдоха в Америка, когато бях на осем години. Оттогава сме тук. Баща ми беше глобен за шофиране в нетрезво състояние. Ще ни депортират. Според Лестър Барнс адвокат Фицджералд би могъл да помогне.

Жената ме записва за единайсет часа.

— Мога ли да ви помогна с още нещо? — пита тя.

— Не — отвърщам. — Това е достатъчно.

Кантората на адвокатата се намира близо до Таймс Скуеър. Поглеждам си телефона: часът е осем и трийсет и пет. Появява се лек ветрец, който повдига крайчеца на полата ми и се заиграва с косата ми. Времето е учудващо меко за средата на ноември. Може би все пак не беше нужно да вземам коженото си яке. Пожелавам си не прекалено студена зима, преди да си спомня, че най-вероятно няма да съм тук, за да я видя. Ако в града завали сняг, а наоколо няма никой, който да го усети, дали все още е студено?

Да. Отговорът на този въпрос е „да“.

Загръщам се по-плътно в якето си. Училището ми е само на петнайсет минути от тук. За миг се поколебавам дали да не отида да го видя за последен път. Гимназията е с научна насоченост и е наистина престижна, и аз трябваше здравата да се потрудя, за да вляза в нея. Не мога да повярвам, че след днешния ден може би никога вече няма да я видя. В крайна сметка се отказвам да отида — твърде много хора, на които бих могла да се натъкна, и твърде много въпроси от типа: „Защо не си на училище днес?“, на които не искам да отговарям.

Вместо това решавам да убия време, като извървя трите мили, които ме делят от кантората на адвокатата. Любимият ми музикален магазин ми е на път. Слагам си слушалките и си пускам албума „Temple of the Dog“. Днес е ден за гръндж рок от деветдесетте, изпълнен с гняв и оглушителна китара. Гласът на Крис Корнел се извисява и аз го оставям да отнесе част от грижите ми.

САМЮЪЛ КИНГСЛИ

ИСТОРИЯ ЗА РАЗКАЯНИЕ, ПЪРВА ЧАСТ

Бащата на Наташа, Самюъл, дойде в Америка цели две години преди семейството му да го последва. Планът бе Самюъл да отиде пръв и да се утвърди като актьор на „Бродуей“. Щеше да му бъде по-лесно да го направи без жена и малко дете. Без тях щеше да бъде свободен да ходи по прослушвания по всяко време. Щеше да бъде свободен да си създаде връзки в актьорската общност на Ню Йорк Сити. Първоначалната идея бе това да отнеме една година, ала годината се превърна в две. Те щяха да се превърнат в три, ала майката на Наташа не искаше и не можеше да чака повече.

Наташа бе едва на шест години, но помни телефонните обаждания до Америка. Винаги ги разпознаваше заради всички онези допълнителни цифри, които майка ѝ трябваше да набере. В началото всичко беше наред. Баща ѝ звучеше като баща ѝ. Звучеше щастлив.

След около година гласът му се промени. Придоби странен нов акцент, който бе по-мелодичен и привлечен от ямайския *патоа*. Вече не звучеше толкова щастлив. Тя помни как слушаше разговорите им. Не можеше да чуе неговите думи, но и не беше нужно.

— Още колко ще те чакаме?

— Но, Самюъл! Вече не сме семейство, когато ти си там, а ние сме тук.

— Говори с дъщеря си.

И ето че един ден те напуснаха Ямайка завинаги. Наташа се сбогува с приятелите и роднините си, очаквайки да ги види отново, може би за Коледа. По онова време тя нямаше представа какво е да си незаконно пребиваващ имигрант. Не знаеше, че то означава никога да не можеш да си отидеш у дома. Означава, че домът ти вече няма да ти се струва дом и ще се превърне в още една чужда страна, за която да четеш. В деня, в който заминаха, тя си спомня как е в самолета и се притеснява как ще минат през облаците, преди да осъзнае, че облаците

изобщо не приличат на топки памук. Чудеше се дали баща ѝ ще я познае и дали все още я обича. Толкова време беше минало.

Само че той я позна и все още я обичаше. На летището той ги прегърна толкова силно.

— Ама как ми липсвахте само — каза и ги прегърна още по-силно.

Беше си съвсем същият. В този миг дори звучеше както преди, ямайският му акцент си беше както някога. Миришеше обаче различно — на американски сапун, американски дрехи и американска храна. Наташа нямаше нищо против. Толкова се радваше да го види. Би могла да свикне с всичко.

През двете години, докато беше сам в Америка, Самюъл живееше при един стар семеен приятел на майка си. Не се нуждаеше от работа и използваше спестяванията си, за да покрие малкото си разходи.

След като всички се преместиха в Америка, това трябваше да се промени. Той си намери работа като охрана в една от сградите на Уолстрийт. Нае едностаен апартамент в квартал „Флетбуш“ в Бруклин.

— Можем да се справим — заяви той на Патриша.

Избра нощната смяна, така че да може да се явява на прослушвания денем.

Само че денем беше уморен.

И за него все така нямаше роли, а акцентът му отказваше да си отиде, независимо колко се стараше. Не помагаше и това, че Патриша и Наташа му говореха със силен ямайски акцент, макар той да се опитваше да ги научи на „правилно“ американско произношение.

А отказите не бяха лесни. За да си актьор, трябва да имаш дебела кожа, а кожата на Самюъл все не беше достатъчно дебела. Отказите бяха като шкурка. Кожата му се смъкна под нея. След известно време Самюъл вече не беше сигурен кое ще издържи по-дълго: той или мечтите му.

ДЕЙНИЪЛ

(Примирен местен тийнейджър се качва на влака към Края на детството.)

Е, добре, може и да драматизирам малко, ала точно така се чувствам. Това е шибаният магически влак, който ме отвежда от детството (радост, спонтанност, забавления) към зрелостта (нещастие, предсказуемост, абсолютно никакво забавление за когото и да било). Когато сляза, ще имам план и подстригана с вкус (разбирай — къса) коса. Вече няма да чета (нито ще пиша) поезия — само биографиите на Много важни хора. Ще имам Възгледи върху сериозни въпроси като имиграция, ролята на Католическата църква в едно все по-светско общество, относителната гадория на професионалните футболни отбори.

Влакът спира и половината пътници слизат. Отправлям се към любимата си част на вагона — седалката с две места в ъгъла до кабинката на машиниста. Разпростирам се и заемам и двете места.

Да, отвратително е. Само че си имам причина за подобно държание и тя включва напълно празен влак в два часа през нощта (много след вечерния ми час) и мъж с гигантска змия около врата, който избра да седне до мен, въпреки че имаше около хиляда (горе-долу) празни места.

Изваждам бележника от вътрешния джоб на самото си.

Имам около час път до Трийсет и четвърта улица в Манхатън, където се намира любимият ми фризьор, а това стихотворение няма да се напише само. Петдесет минути (и три адски калпави стиха) по-късно, вече сме само на няколко спирки от моята. Вратите на Шибания магически влак се затварят. Изминаваме няколко метра в тунела и спираме. Осветлението примигва и угасва — много ясно. Седим поне пет минути, преди машинистът да реши, че няма да е зле да каже нещо. Очаквам да ни съобщи, че влакът ще потегли отново много скоро и тям подобни, ала той ни поднася следното:

— ДАми и ГОспода. Едва до вчера аз бях също като вас. Намирах се на влак, който не отиваше НИкъде, също като вас.

Майко мила. Обикновено шантавите хора се *возят* във влака, а не го *карат*. Спътниците ми се изпъват в седалките си. *Какво, по дяволите?*, почти виждам да изплува над главите ни в балончета за реплики като в комиксите.

— Ала нещо се СЛУчи с мен. Имах религиозно ПРЕживяване.

Не съм сигурен откъде е (Град на лудите, население: 1). Натъртва началото на думите и звучи така, сякаш се усмихва през цялото време, докато проповядва.

— Сам ГОСпод слезе от НЕбето и ме спаси.

Около мен хората се пляскат по челата и въртят очи, сякаш не вярват на ушите си.

— ТОЙ ще спаси и вас, ала трябва да го ПРИемете в сърцата си. ПРИемете го сега, преди да сте стигнали до крайната си ДЕСтинация.

Сега вече и аз простенвам, защото няма нищо по-ужасно от игрословиците. Мъж в костюм се провиква, че машинистът трябва да си затвори шибаната уста и да кара влака. Една майка запушва ушите на малкото си момиченце и му заявява, че не е нужно да държи подобен език. Току-виж сме станали като в „Повелителя на мухите“ във Влак номер седем.

Нашият машинист/проповедник притихва и ние стоим в мрака още една минута, преди влакът отново да потегли. Спираме на Таймс Скуеър, ала вратите не се отварят веднага.

— ДАми и ГОСпода. Този влак е извън изправност. Направете си УСлуга. Слезте от него. Ще откриете Господ, ако го потърсите.

Ние всички слизаме, едновременно облекчени и сърдити.

Всеки трябва да бъде някъде. Да открием Бог, не е в програмата за деня.

НАТАША

Хората не са разумни създания. Вместо да се ръководим от логика, ние се ръководим от чувства. Светът би бил много пощастливо място, ако беше обратното. Например: само заради един-единствен телефонен разговор аз бях започнала да се надявам на чудо.

А дори не вярвам в Бог.

МАШИНИСТЪТ

ЕВАНГЕЛИСТКА ИСТОРИЯ

Машинистът понесе развода си наистина тежко. Един ден жена му заяви, че просто е престанала да го обича. Не можела да го обясни. Нямала афера. Нямало някой друг, с когото искала да бъде. Ала любовта, която изпитвала някога, си била отишла.

Би могло да се каже, че през четирите години, откакто разводът им стана факт, той се превърна в нещо като неверник. Спомня си оброците, които двамата дадоха пред Господ и пред света. Ако човекът, който би трябвало да те обича завинаги, изведнъж може да престане да го прави, в какво да вярваш тогава?

Изгубил твърда почва под краката си и несигурен, той се мести от град в град, от апартамент в апартамент, от работа на работа, без почти нищо, което да го привързва към света. Трудно му е да заспи. Единственото, което му помага, е да гледа телевизия късно нощем с изключен звук. Безкрайната поредица от образи успокоява ума му и му помага да потъне в сън.

Една вечер погледът му е привлечен от предаване, което не е виждал досега. Някакъв мъж стои на аналоя пред многобройна публика. Зад него има огромен екран, върху който се вижда лицето на същия този мъж. Той ридае. Камерата се обръща към прехласнатата публика. Някои от тях плачат, ала машинистът знае, че не е от тъга.

Тази нощ той не заспива. Пуска звука и цяла нощ гледа предаването.

На следващия ден прави проучвания и открива евангелизма, и той го повежда на пътуване, от което дори не е знаел, че се нуждае. Открива, че за да станеш евангелист, трябва да направиш четири неща. Първо, трябва да се родиш отново. На машиниста наистина му харесва мисълта да бъде пресътворен, изчистен от грях и следователно — достоен за любов и спасение. Второ и трето, трябва да вярваш изцяло и безрезервно в Библията и в това, че Христос е умрял, така че

греховете на всички ни да бъдат опростени. И накрая, трябва да станеш нещо като активист, някой, който споделя и разпространява евангелието.

Ето защо машинистът прави съобщението си по високоговорителя на влака. Как би могъл да не сподели новооткритото си щастие със своите събратя? А то наистина е щастие. В сигурността на твърдата вяра се крие неподправено щастие. Увереност, че животът има цел и смисъл. Че макар дните ти на земята да са тежки, в бъдещето ти те очаква едно по-хубаво място и Господ има план, който ще те отведе до него.

Че има причина за всички неща, които са ти се случили, дори и лошите.

ДЕЙНИЪЛ

Тъй като оставям Вселената да направлява живота ми в този Последен ден от детството, не си давам труда да чакам следващия влак, за да ме отведе до Трийсет и четвърта улица. Машинистът каза да отида да намеря Господ. Може би той (или тя... но нека си говорим сериозно — Господ определено е мъж. Как иначе да обясним войните, епидемиите и сутрешните ерекции?) е именно тук, на Таймс Скуеър и само чака да бъде намерен. В мига, в който излизам на улицата обаче, си спомням, че Таймс Скуеър е същински ад от примигващи неоновии знаци, рекламиращи всичките седем смъртни гряха. Господ никога не би се размотавал тук.

Отправлям се към фризьора си по Седмо авеню, отваряйки си очите за някакъв Знак. На Трийсет и седма улица забелязвам църква. Изкачвам стъпалата и натискам бравата, само че вратата е заключена. Господ май е решил да си поспи тази сутрин. Оглеждам се на двете си страни. Все така — никакъв Знак. Оглеждам се за нещо мъчно забележимо, като например дългокос мъж, който превръща водата във вино и държи плакат, който оповестява, че е Исус Христос, нашият Бог и Спасител.

Майната му на костюма, решавам и сядам на стъпалата. На улицата насреща ми хората заобикалят момиче, което се олюлява лекичко. То е чернокожо, с огромна къдрава афроприческа и почти толкова огромни розови слушалки. Слушалките са от онези, които имат гигантски възглавнички, изолиращи шумовете (както и останалата част от света). Момичето е затворило очи, едната му ръка е върху сърцето му. Напълно се е изгубило в музиката.

Всичко трае около пет секунди, а после тя отваря очи. Оглежда се наоколо, прегърбва се лекичко, сякаш е смутена, и се отдалечава забързано. Каквото и да слуша, то трябва да е невероятно, за да я накара да загуби представа за всичко останало наред един тротоар в Ню Йорк. Единственото, което ме е карало да изпитам нещо подобно, е писането на поезия, а то е път, по който не мога да поема.

Всичко бих дал да можем наистина да искам онова, което родителите ми искат за мен. Животът би бил толкова по-лесен, ако страстно копнеех да бъда лекар. Да искаш да бъдеш лекар, изглежда като едно от онези неща, които *би трябвало* да желаеш страстно. Да спасяваш животи и всички останало. Ала аз не изпитвам нищо особено.

Гледам как момичето се отдалечава. Премества раницата си на едното си рамо и аз го виждам: DEUS EX MACHINA пише на гърба на коженото ѝ яке с големи бели букви. *Бог от машината*. В главата ми отеква гласът на машиниста и аз се чудя дали това не е Знак.

Не съм от онези, които се лепват за някого, и не че вървя подире ѝ, не и наистина. Гледам да се държа на неутрално разстояние от около половин пресечка.

Тя влиза в музикален магазин с името „Второ пришествие“. Изобщо не ви поднасям. Сега вече знам — това определено е Знак и аз определено възнамерявам да се понеса по вятъра днес. Искам да знам къде ще ме отведе той.

НАТАША

Мушвам се в музикалния магазин, надявайки се да избегна погледите на всеки, който би могъл да е забелязал откаченото ми държание на тротоара. Преживявах специален момент с моята музика. Крис Корнел, пеещ „Hunger Strike“, винаги ме разтърсва из основи. Пее припева така, сякаш цял живот е бил гладен.

Осветлението във „Второ пришествие“ е приглушено и въздухът мирише на прах и освежител с дъх на лимон, както винаги. Променили са мъничко подредбата от последния път, когато бях тук. Преди плочите бяха подредени по десетилетия, а сега са по жанр. Всеки отдел си има плакат, който олицетворява съответния период: „Nevermind“ на „Нирвана“ за гръндж. „Blue Lines“ на „Масив Атак“ за трип-хоп. „Straight Outta Compton“ на N.W.A. за рап.

В състояние съм да прекарам цял ден тук. Ако днес не беше Днес, щях да прекарам цял ден тук. Само че не разполагам нито с нужното време, нито с нужните пари.

Тъкмо отивам към отдела за трип-хоп, когато забелязвам една двойка да се целува в дъното на поп-дива отдела. Впили са устни един в друг до плакат на „Like a Virgin“ на Мадона, така че не мога да видя лицата им много добре, но профилът на момчето ми е прекрасно познат. Бившето ми гадже Роб. Партньорката му в целуването е Кели, момичето, с което ми изневери.

От всички възможни хора, на които бих могла да се натъкна, именно днес, от всички възможни дни. Защо не е на училище? Знае, че това е моето място. Дори не обича музиката. В главата ми отеква гласът на майка ми. *За всичко си има причина, Таша.* Не го вярвам и все пак трябва да има логично обяснение за ужасността на този ден. Ще ми се Бев да беше с мен. Ако беше тук, аз нямаше да вляза в музикалния магазин. *Прекалено старешко и скучно*, би заявила тя. Вместо това вероятно щяхме да отидем на Таймс Скуеър, да гледаме туристите и да се опитваме да отгатнем откъде са по дрехите им. Немците обикновено носят къси панталони, независимо от времето.

Сякаш да гледам как Роб и Кели се опитват да открият сливиците на другия, не е достатъчно гнусно, виждам как тя протяга ръка, грабва една плоча и я пъхва между телата им в обемистото си, съвършено за крадене яке.

Я. Стига.

По-скоро бих си избола очите, отколкото да продължа да ги гледам, но въпреки това го правя. Не мога да повярвам на очите си. Те се опитват да си извадят сливиците в продължение на още няколко секунди, а после ръката ѝ отново се стрелва напред.

— О, господи, толкова са гнусни. Защо са толкова гнусни?

Думите ми се изплъзват, преди да успея да ги спра. Също като мама, аз имам склонността да изричам мислите си на глас.

— Тя просто ще го открадне? — разнася се също толкова изумен глас до мен. Хвърлям бърз поглед натам, за да видя с кого говоря. Оказва се момче от азиатски произход, облечено в сив костюм и абсурдно ярка червена вратовръзка.

Отново се обръщам към Роб и Кели.

— В това място няма ли служители? Не виждат ли какво става? — питам по-скоро себе си, отколкото него.

— Не трябва ли да кажем нещо?

— На тях? — питам и махвам към малките крадци.

— На персонала може би?

Поклащам глава, без да го поглеждам.

— Познавам ги.

— Госпожица Крадливи пръсти ти е приятелка? — В гласа му се промъква обвинителна нотка.

— Гадже е на моето гадже.

Вниманието на Червената вратовръзка се откъсва от разиграващото се престъпление и се насочва към мен.

— Как точно става това?

— Искях да кажа *бившето* ми гадже — уточнявам. — Всъщност той ми изневери с нея.

Да видя Роб тук, очевидно ме е хвърлило в по-голям смут, отколкото си давам сметка. Няма друго обяснение за това, че споделям нещо такова с един непознат.

Червената вратовръзка отново насочва вниманието си към дребната кражба, разиграваща се пред нас.

— Страхотна двойка. Той изневерява, а тя е крадла.
От мен се откъсва нещо като смях.
— Би трябвало да кажем на някого — настоява той.
Аз поклащам глава.
— За нищо на света. Ти го направи.
— Двама са по-силни от един — отвърща той.
— Ако кажа нещо, ще изглежда така, сякаш ревнувам и се опитвам да им направя мръсно.
— Така ли е?
Поглеждам го. Лицето му има съчувствено изражение.
— Това е доста личен въпрос, не мислиш ли, Червена вратовръзка?
Той свива рамене.
— Току-що споделихме един специален момент.
— Не — заявявам и отново се обръщам към тях. Роб усеща, че го гледам, и улавя погледа ми, преди да успея да го извърна.
— Сега я втасахме — прошепвам под носа си.
Роб ми отправя типичната си глуповата полуусмивка и ми махва. Аз едва не му показвам среден пръст. Как можах да излизам с него в продължение на осем месеца и четири дни? Как можах да допусна този съучастник в кражба да държи ръцете ми и да ме целува?
Обръщам се към Червената вратовръзка.
— Идва ли насам?
— Аха.
— Може би няма да е зле да започнем да се целуваме, като шпионите по филмите — подхвърлям.
Червената вратовръзка пламва.
— Шегувам се — казвам и се усмихвам.
Той не отговаря и се изчервява още повече. Аз гледам как руменината сгрива лицето му. Преди Червената вратовръзка да успее да се съвземе достатъчно, за да отговори, Роб стига до нас.
— Здравсти. — Има дълбок, вдъхващ сигурност баритон. Едно от нещата, които харесвах у него. Освен това прилича на млад Боб Марли, само дето е бял и без раста прическа.
— Защо с гаджето ти крадете? — намесва се Червената вратовръзка, преди да мога да кажа каквото и да било на Роб.
Роб вдига отбранително ръце и прави крачка назад.

— По-кратко, човече — казва той. — Говори по-тихо. — Той отново лепва глуповатата полуусмивка на лицето си.

Червената вратовръзка заговаря още по-високо.

— Това е независим музикален магазин. Което означава, че е собственост на някое семейство. Крадете от истински хора. Знаеш ли колко е трудно за един малък бизнес да оцелее, когато хора като вас просто си вземат каквото поискат?

Червената вратовръзка звучи обзет от праведен гняв и Роб дори успява да придобие мъничко засрамен вид.

— Недей да поглеждаш точно сега, но според мен приятелката ти току-що я спипаха — обаждам се аз.

Двама служители шепнат гневно на Кели и мушкат с пръст предната част на якето ѝ.

Глупавото лице на Роб най-сетне губи глупавата си усмивка. Вместо да отиде да спаси Кели, той пъха ръце в джобовете си и се пръждосва от магазина почти тичешком. Кели извиква след него, но той не спира. Един от служителите заплашва да повика ченгетата. Кели го умолява да не го прави и изважда две плочи от якето си. Има добър вкус. Забелязвам „Масив Атак“ и „Портисхед“.

Служителят ги издърпва от ръката ѝ.

— Ако отново се мернеш тук, наистина ще се обадя на ченгетата.

Кели изхвърча от магазина, викайки Роб.

— Е, това беше забавно — заявява Червената вратовръзка, след като Кели излиза. Усмивва се широко и ме гледа с щастливи очи. Изведнъж ме обзема усещане за дежавю. И друг път съм била тук. Виждала съм тези блеснали очи и тази усмивка. Дори съм водила този разговор.

А после мигът отминава.

Той протяга ръка, за да се здрависаме.

— Дейниъл — представя се.

Ръката му е голяма и топла, и мека, и задържа моята малко по-дълго, отколкото е необходимо.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърщам и си вземам ръката обратно.

Усмивката му е хубава, наистина хубава, само че аз нямам време за момчета с костюми и хубави усмивки. Отново си слагам слушалките. Той все още чака да му кажа името си.

— Приятен живот, Дейниъл — пожелавам му и излизам от магазина.

ДЕЙНИЪЛ

(Начинаещ Казанова стиска ръката на сладко момиче, предлага ѝ заем за купуване на дом с разумна лихва.)

Ръкувах се с нея. Нося костюм и вратовръзка и се ръкувах с нея.

Кой съм аз? Банкер?

Кой се запознава със сладко момиче и се ръкува с него?

Чарли би ѝ казал нещо очарователно. Двамата щяха да седнат в някое уютно кафене, потънало в сумрак и романтично, и досега тя вече щеше да си мечтае за малки полукорейчета, полуафроамериканчета.

НАТАША

По улиците навън има повече хора отпреди. Тълпата е смесица от туристи, отдалечили се твърде много от Таймс Скуеър, и истински, работещи нюйоркчани, на които им се ще туристите да се върнат на Таймс Скуеър. Малко по-надолу по улицата забелязвам Роб и Кели. Оставам за мъничко на мястото си и ги гледам. Тя плаче, а той несъмнено се опитва да ѝ обясни, че не е нелоялен гадняр. Имам чувството, че усилията му ще се увенчаят с успех. Той е адски убедителен, а тя иска да бъде убедена.

Миналата година двамата с Роб седяхме един до друг в часовете по физика за напреднали. Единствената причина изобщо да го забележа, е, понеже той ме помоли да му помогна с изотопите и периодите на полуразпад. Аз съм доста напред с материала в часовете по физика. След като издържа теста на другата седмица, той ме покани на кино.

За мен бе нещо ново да имам връзка, но ми хареса. Харесваше ми да се срещам с него до шкафчето му между часовете и винаги да имам планове за уикенда. Харесваше ми да мислят за мен като част от двойка и да излизаме заедно с Бев и Дерек. И колкото и да ми е неприятно да си го призная сега, харесвах и него. А после той ми изневери. Все още си спомням болката, която изпитах, чувството, че съм предадена, и колкото и да е странно, срам. Сякаш аз бях виновна, че той ми изневери. Онова, което никога не можах да разбера, бе защо трябваше да лъже. Защо просто не скъса с мен и не тръгна с Кели?

Все пак не ми отне особено дълго да го превъзмогна. И именно това ме притеснява. Къде отидоха всички онези чувства? Хората прекарват целия си живот в търсене на обич. Стихотворения и песни, и цели романи са написани за това. Ала как да вярваш в нещо, което може да свърши толкова внезапно, колкото започва?

ПОЛУРАЗПАД

ИСТОРИЯ ЗА РАЗПАД

Периодът на полуразпад на едно вещество е времето, за което то губи половината от изходното си количество.

В ядрената физика това е времето, за което нестабилните атоми губят енергия, като излъчват радиация. В биологията думата обикновено обозначава времето, необходимо за очистването на половината от дадено вещество (вода, алкохол, лекарства) от тялото. В химията това е времето, необходимо за превръщането на половината от даден реагент (водород или кислород например) в крайния продукт (вода).

В любовта това е времето, което е нужно на двама влюбени да почувстват половината от онова, което са изпитвали в началото.

Когато Наташа мисли за любов, ето какво минава през главата ѝ: нищо не трае вечно. Също като водород-7, литий-5, или бор-7, любовта има безкрайно кратък период на полуразпад, който я превръща в нищо. А когато си отиде, сякаш никога не я е имало.

ДЕЙНИЪЛ

Момичето без име е спряло на едно кръстовище пред мен. Кълна се, че не вървя след нея. Тя просто отива нагам, накъдето и аз. Отново си е сложила суперрозовите слушалки и отново се поклаща на музиката си. Не виждам лицето ѝ, но предполагам, че очите ѝ са затворени. Изпуска един зелен светофар и ето че съм точно зад гърба ѝ. Ако се обърне, определено ще си помисли, че съм се лепнал за нея. Светва зелено и тя слиза от тротоара.

Не внимава достатъчно, за да забележи, че един тип зад волана на бяло БМВ се кани да мине на червено. Аз обаче съм достатъчно близо.

Дръпвам я назад за ръката. Краката ни се оплитат. Препъваме се един друг и падаме на тротоара. Тя се приземява наполовина върху мен. Телефонът ѝ няма този късмет и тупва на тротоара.

Няколко души ни питат дали сме добре, ала повечето ни заобикалят, устремени напред, сякаш сме просто още едно препятствие по пистата, която представлява Ню Йорк.

Момичето без име се надига от мен и поглежда към телефона си.

По екрана, като паяжини, са плъзнали няколко пукнатини.

— Какво. По. Дяволите? — Думите ѝ са не толкова въпрос, колкото протест.

— Добре ли си?

— Онзи тип едва не ме уби.

Вдигам поглед и виждам, че колата е спряла от другата страна на улицата, на една пресечка от тук. Ще ми се да отида и да се разкрещя на шофьора, но не искам да я оставя сама.

— Добре ли си? — питам я отново.

— Знаеш ли колко отдавна ги имам?

В първия миг си помислям, че говори за телефона, ала тя е стиснала слушалките си. Незнайно как, те са пострадали при падането ни. Напукани са, а една от възглавничките се полюшва от жиците.

Тя изглежда така, сякаш ще заплаче.

— Ще ти купя други. — Отчаяно искам да спра сълзите й, но не защото съм особено благороден или нещо такова. Аз съм от онези, за които плачът е заразителен. Нали знаете как, когато някой се прозее, всички наоколо започват да се прозяват? Или когато някой повърне, от миризмата и на вас ви се доповръща? И с мен е същото, само че с плакането, а нямам никакво намерение да се разплача пред сладкото момиче, чиито слушалки току-що счупих.

Част от нея иска да приеме предложението ми, но вече знам, че няма да го направи. Тя стиска устни и поклаща глава.

— Това е най-малкото, което мога да направя — настоявам.

Тя най-сетне ме поглежда.

— Вече ми спаси живота.

— Нямаше да те убие. Най-много да те поосакати мъничко.

Опитвам се да я накарам да се засмее... Без никакъв успех. Очите й се изпълват със сълзи.

— Днес е най-ужасният ден — казва.

Извързвам поглед, така че тя да не види сълзите, появили се и в моите очи.

ДОНАЛД КРИСТИАНСЕН

ИСТОРИЯ ЗА ПАРИ

Доналд Кристиансен познава цената на безценните неща. В главата си има таблици за смъртност. Знае цената на човешкия живот, изгубен в самолетна катастрофа, автомобилна злополука, нещастен случай в мина. Знае тези неща, защото някога работеше със застраховки. Негово задължение бе да сложи цена на нежеланото и неочакваното.

Цената на това да прегазиш, без да искаш, едно седемнайсетгодишно момиче, което очевидно не внимава, е значително по-малка от цената на собствената му дъщеря, убита от шофьор, забол нос в телефона си. Всъщност първото, което си помисли, когато научи новината за дъщеря си, бе колко ще плати застрахователната компания на шофьора.

Той спира до тротоара, включва стоповете и отпуска глава върху волана. Докосва плоското шише във вътрешния джоб на палтото си. Дали хората се съвземат от нещо такова? Според него — не.

Минаха две години, ала скръбта не го е напуснала и не дава никакви признаци, че ще го направи, докато не му отнеме абсолютно всичко. Тя му струва брака, усмивката, способността да се храни достатъчно, да спи достатъчно, да чувства достатъчно.

Отне му способността да бъде трезвен.

Поради което днес едва не прегази Наташа.

Доналд не е сигурен какво се опитваше да му каже Вселената, когато му отне единствената му дъщеря, ала ето какво научи той: никой не може да сложи цена на това, да изгубиш всичко. И още нещо: всичките ти бъдещи истории може да бъдат унищожени в един-единствен миг.

НАТАША

Червената вратовръзка извърща поглед от мен. Според мен е на път да заплаче, в което няма никаква логика. Предлага да ми купи нови слушалки. Дори ако му позволя да го направи, това няма да замени тези.

Имам ги от времето веднага след като се преместихме в Америка. Когато ми ги купи, татко все още беше изпълнен с надежда за всичко, което щеше да постигне тук. Все още се опитваше да убеди мама, че да напуснем родната си страна и всичките си приятели и роднини в крайна сметка ще си струва. Че той ще преуспее. Ще постигне американската мечта, за която мечтаят дори американците.

Използва мен и брат ми, за да убеди мама. Купуваше ни подаръци на изплащане, неща, които едва можехме да си позволим дори на изплащане. Ако ние бяхме щастливи тук, може би преместването все пак беше добра идея.

Аз не се интересувах каква бе причината за подаръците. Тези прекалено скъпи слушалки бяха най-любимият ми от всички тях. Интересуваше ме единствено това, че бяха с любимия ми цвят и гарантираха меломански звук. Те бяха първата ми любов. Те знаят всичките ми тайни. Знаят колко боготворях баща си. Знаят, че мъничко се мразя, задето вече не го боготворя.

Струва ми се толкова отдавна времето, когато мислех, че той е най-страхотният на света. Той беше екзотична планета, а аз бях любимият му спътник. Само че той не е планета, а последната угасваща светлина на една вече мъртва звезда.

А аз не съм спътник. Аз съм космически отпадък, който все повече се отдалечава от него.

ДЕЙНИЪЛ

Не мисля, че някога съм забелязвал някого така, както забелязвам нея. Лъчите на слънцето се процеждат през косата ѝ и я карат да изглежда като ореол около главата ѝ. По лицето ѝ пробягват безброй емоции. Очите ѝ са черни и големи, с дълги мигли. Мога да си представя как дълго, дълго се вирам в тях. Точно в този миг те са помътнели, ала знам точно как биха изглеждали грейнали и смеещи се. Чудя се дали мога да я накарам да се засмее. Кожата ѝ има топъл, сияен кафяв цвят. Устните ѝ са розови и пълни и аз вероятно се вирам в тях по-дълго, отколкото би трябвало. За щастие, тя е прекалено тъжна, за да забележи какъв повърхностен и похотлив задник съм.

Вдига поглед от счупените си слушалки. Очите ни се срещат и аз съм обзет от усещането за дежавю, ала вместо да повтарям нещо от миналото, имам чувството, че преживявам нещо, което ще се случи в бъдещето ми. Виждам ни остарели. Не виждам лицата ни; не знам къде, нито дори кога сме. Изпълва ме обаче странно и щастливо усещане, което не мога да опиша съвсем. То е като да знам всички думи на една песен и въпреки това да ги намирам красиви и изненадващи.

НАТАША

Изправям се и изтупвам прахта от себе си. Този ден не би могъл да стане по-ужасен. Рано или късно, все трябва да свърши.

— След мен ли вървеше? — питам го.

Не би трябвало да съм толкова кисела и раздразнителна с някой, който току-що ми спаси живота.

— Човече, знаех си, че точно това ще си помислиш.

— Искаш да ми кажеш, че просто случайно си се озовал зад мен?

— Играя си със слушалките, мъчейки се да наместя възглавничката, но знам, че е обречена битка.

— Може би ми е било писано да ти спася живота днес.

Не обръщам внимание на думите му.

— Е, благодаря ти за помощта — казвам, приготвяйки се да си тръгна.

— Поне ми кажи името си — избъбря той.

— Червена вратовръз...

— Дейниъл.

— Окей, Дейниъл. Благодаря ти, че ме спаси.

— На това му се казва дълго име. — Очите му не се откъсват от моите. Няма да се откаже, докато не му отговоря.

— Наташа.

За миг си помислям, че отново ще се ръкува с мен, но вместо това той натиква ръце в джобовете си.

— Хубаво име.

— Толкова се радвам, че го одобряваш — отвръщам с най-саркастичния тон, на който съм способна.

Той не казва нищо, просто ме гледа, леко смръщен, сякаш се опитва да разбере нещо.

Най-сетне не съм в състояние да го понеса повече.

— Защо си ме зяпнал?

Той отново се изчервява и сега аз съм тази, която го зяпва. Изведнъж си представям колко забавно би било да се закачам с него, за

да го накарам да се изчерви. Оставям очите си да се плъзнат по изваяните равнини на лицето му. Той е класически красив, направо изтънчен. Докато го гледам да стои пред мен, издокаран в костюм, ми е лесно да си го представя в някоя черно-бяла холивудска романтична комедия, как разменя остроумни забележки с главната героиня. Очите му са светлокафяви и дълбоко разположени. Незнайно откъде съм сигурна, че се усмихва много. Гъстата му черна коса е прибрана в опашка.

Емпирично доказуем факт: опашката го превръща от красив в страшно секси.

— Сега *ти* си ме зяпнала — заявява той и ето че е мой ред да се изчервя.

Прокашлям се.

— Защо си с костюм?

— По-късно съм на интервю. Искаш ли да идем да хапнем нещо?

— За какво? — питам го.

— „Йейл“. Интервю за прием.

Поклащам глава.

— Не, исках да кажа, защо искаш да отидем да хапнем нещо.

— Гладен съм? — отвърща той така, сякаш не е съвсем сигурен.

— Хммм. Аз пък не съм.

— Кафе тогава? Чай? Газирана напитка? Филтрирана вода?

— Защо? — питам, давайки си сметка, че той няма намерение да се откаже.

Свива рамене, но не и очи.

— Защо не? Освен това съм сигурен, че ми дължиш живота си, след като току-що го спасих.

— Вярвай ми — казвам — не искаш моя живот.

ДЕЙНИЪЛ

Вървим доста дълго по Девето авеню, подминавайки поне три кафенета. Две от тях са част от една и съща национална верига (някога виждали ли сте някой да си потапя^[1] поничката в кафето?). Аз избирам независимото, непринадлежащо към никоя верига кафене, защото ние, малките семейни заведеници, трябва да се подкрепяме.

Мястото е пълно с махагон и мебели от тъмно дърво и мирише точно така, както бихте могли да очаквате. Освен това всичко в него е мъничко попресилено. И като казвам мъничко, имам предвид, че на стената висят няколко картини, на които с маслени бои е нарисувано по едно зърно кафе. Кой да предположи, че имало такова нещо като портретна живопис на зърна кафе? Кой да предположи, че те биха могли да изглеждат толкова печални?

Вътре няма почти никой и тримата служители зад щанда изглеждат доста отегчени. Опитвам се да внеса малко колорит в живота им, като си поръчвам особено сложна напитка, която включва малка доза кафе, млека с най-различно маслено съдържание, карамел, както и ванилов сироп.

Те все така изглеждат отегчени.

Наташа си поръчва черно кафе без захар. Трудно ми е да не разчета характера ѝ в поръчката ѝ. Почти казвам нещо, но после осъзнавам, че думите ми може да бъдат разтълкувани като шега на расова основа, което би било гаден (по скалата от Гадно до Изключително гадно; цялата скала включва Гадно, Донякъде гадно, Относително гадно, Много гадно и Изключително гадно) начин да започнем тази връзка.

Тя настоява да плати, твърдейки, че това е най-малкото, което би могла да стори. Моята напитка струва \$6,38 и аз давам да се разбере, че спасяването на един живот струва поне две сложни кафеени напитки. Тя дори не се усмихва.

Избирам маса в дъното, възможно най-далеч от разгара на бездействието. В мига, в който сядаме, тя вади телефона си, за да

провери колко е часът. Той все още работи, въпреки пукнатините на екрана. Тя прокара палец по тях и въздъхва.

— Ангажимент ли имаш? — питам я.

— Да — отвърща и го изключва.

Изчаквам я да продължи, но тя очевидно няма такова намерение. Лицето ѝ ме предизвиква да я попитам още нещо, ала аз вече покрих дневната си норма от дръзки постъпки (1 = да последвам едно сладко момиче, 2 = да се развикам на бившето гадже на едно сладко момиче, 3 = да спася живота на едно сладко момиче, 4 = да поканя едно сладко момиче на среща).

Седим в неловко мълчание в продължение на трийсет и три секунди и аз съм обзет от онова суперсмуцаващо състояние, в което изпадаш, когато си с някого, с когото току-що си се запознал и наистина искаш да те хареса.

Виждам всичките си движения през нейните очи. Дали този жест с ръката ме кара да изглеждам като задник? Веждите ми не се ли опитват да изпълзят от лицето ми? Това секси полуусмивчица ли е, или изглеждам така, сякаш получавам удар?

Нервен съм, така че пресилвам всичко, което правя. ДУХАМ кафето си, ОТПИВАМ от него, РАЗБЪРКВАМ го, играя ролята на истински тийнейджър, който пие истинска напитка, наречена кафе.

Духам прекалено силно и късче от пяната на кафето ми полита във въздуха. Не бих могъл да бъда по-готин. Самият аз определено бих излизал със себе си (как ли пък не!). Трудно е да съм сигурен, но тя като че ли се усмихва почти незабележимо на полета на пяната.

— Все още ли се радваш, че ми спаси живота? — пита ме.

Отпивам прекалено голяма глътка и си изгарям не само езика, но и пътечка по гърлото. Исусе Христе. Може би това е знак, че трябва просто да се откажа. Очевидно не ми е писано да впечатля това момиче.

— Трябва ли да се разкайвам? — питам на свой ред.

— Е, не може да се каже, че съм особено мила с теб.

Говори направо, така че решавам и аз да сторя същото.

— Вярно е, само че нямам машина на времето, с която да се върна назад и да разваля стореното — заявявам напълно сериозно.

— Би ли го направил? — Тя се смръщва лекичко.

— Естествено, че не — отвърщам. За какъв задник ме има?

Тя се извинява и отива в тоалетната. За да не си седя на мястото и да изглеждам безинтересен, когато се върне, изваждам бележника си, за да поработя над стихотворението си. Все още пиша, когато тя се връща.

— О, не — простенва, докато се настанява на масата.

— Какво?

Тя махва към бележника ми.

— Не ми казвай, че си поет!

Очите ѝ се усмихват, ала въпреки това аз бързо го затварям и го прибирам в самото си.

Може би идеята не беше толкова добра. Какви са тези глупости с обратното дежавю? Просто отлагам бъдещето. Точно както искат родителите ми, един ден ще се оженя за прекрасно момиче от корейско-американски произход. За разлика от Чарлс, аз нямам нищо против корейските момичета. Той твърди, че не са неговият тип, ала аз не разбирам идеята на това, да си имаш тип. Моят тип са момичетата. Всички те. Защо да ограничавам избора пред себе си?

Ще бъда страхотен лекар, с отлично отношение към пациентите си.

Ще бъда напълно щастлив.

Ала нещо у Наташа ме кара да мисля, че животът ми би могъл да бъде невероятен.

По-добре да се държи гадно и всеки от нас да поеме по своя път. Не мога да си представя как родителите ми (най-вече баща ми) ще приемат да излизам с чернокожо момиче.

Въпреки това правя един последен опит.

— Какво би сторила, ако имаше машина на времето?

За първи път, откакто седнахме, тя не изглежда раздразнена или отегчена. Сбърчва вежди и се привежда напред.

— Може ли да се върне в миналото?

— Естествено. Нали е машина на времето.

Тя ми отправя поглед, който сякаш казва, че има толкова много неща, които не знам.

— Пътуването назад във времето е сложна работа.

— Да кажем, че сме преодолели усложненията. Какво би направила?

Тя слага кафето си на масата и скръства ръце на гърдите си.

— И ще пренебрегнем парадокса на дядото?

— Абсолютно — отвръщам, преструвайки се, че имам някаква представа за какво говори, тя обаче ме изобличава.

— Не знаеш какво представлява парадоксът на дядото? — Звучи така, сякаш не вярва на ушите си, сякаш не съм наясно с някаква основна информация за света (като например как се правят бебета). Тя да не е луда на тема научна фантастика?

— Не. Не знам — признавам си.

— Окей. Да кажем, че имаш зъл дядо.

— Той е мъртъв. Срещал съм го само веднъж в Корея. Стори ми се симпатичен.

— Ти кореец ли си? — пита тя.

— Корейски американец. Роден съм тук.

— Аз съм от Ямайка. Родена съм там.

— Нямах акцент.

— Е, тук съм от доста време. — Стиска по-здраво чашата си и аз долавям, че настроението ѝ започва да се променя.

— Разкажи ми за този парадокс — подканям я, за да я отвлека от мислите ѝ. Успявам и тя отново грейва.

— Окей. Да. Да кажем, че дядо ти е жив и е зъл.

— Жив и зъл — кимам аз.

— Толкова зъл, че ти изобретяваш машина на времето и се връщаш в миналото, за да го убиеш. Да кажем, че го убиваш, преди да е срещнал баба ти. Това означава, че един от родителите ти няма да се роди, така че и ти няма да се родиш, така че няма как да се върнеш в миналото и да го убиеш. Но! Ако го убиеш, *след* като е срещнал баба ти, ти *ще* се родиш и тогава ще изобретиш машина на времето, за да се върнеш в миналото и да го убиеш. Това въртене на времето в затворен кръг ще продължи до безкрай.

— Хм. Да, определено ще пренебрегнем тази част.

— Както и принципа за самосъгласуваност на Новиков, предполагам.

И преди си мислех, че е сладка, но сега е още по-сладка. Лицето ѝ е оживено, косата ѝ подскача, а очите ѝ греят. Жестикулира, докато говори за учени от Масачузетския технологичен институт, вероятности и избягването на парадокси.

— Значи, теоретично няма да си в състояние да убиеш дядо си, защото пистолетът ще засече в критичния момент или пък ти ще получиш инфаркт...

— Или пък едно сладко момиче от Ямайка ще се появи в стаята и ще ми вземе ума.

— Да. Ще се случи нещо странно и невероятно и невъзможното ще бъде предотвратено.

— Хм — повтарям аз.

— Това е повече от „хм“ — казва тя с усмивка.

Действително е така, но не мога да се сетя за нищо умно или забавно, с което да ѝ отговоря. Трудно ми е да говоря и да я гледам едновременно.

Има един японски израз, който харесвам: *кой но йокан*. Не означава „любов от пръв поглед“. По-скоро е нещо като любов от втори поглед. Усещането, което те обзема, когато срещнеш някого, че ще се влюбиш в него. Може би не го обикваш веднага, ала то неизбежно ще се случи.

Почти съм сигурен, че именно това изпитвам сега. Единственият дребен (вероятно непреодолим) проблем е, че съм почти сигурен и в това, че Наташа не изпитва същото.

[1] Името на популярната верига за понички „Дънкин Донътс“ идва от думите „потапям“ и „поничка“. — Б.пр. ↑

НАТАША

Не казвам на Червената вратовръзка цялата истина за това, какво бих направила, ако имах машина на времето. Бих се върнала в миналото и бих направила така, че най-големият ден в живота на баща ми никога да не се случи. Напълно егоистично е, но именно това бих сторила, така че моето бъдеще да не бъде изтрито.

Вместо това му излизам с научно обяснение. Докато свърша, той ме гледа така, сякаш е влюбен в мен. Оказва се, че никога не е чувал за парадокса на дядото, нито за принципа за самосъгласуваност на Новиков, което мъничко ме изненадва. Вероятно съм предположила, че си пада по подобни неща, понеже е от азиатски произход, което е гадно от моя страна, защото ненавиждам, когато хората си въобразят разни неща за мен, като например че харесвам рап или че ме бива в спорта. За сведение, само едно от тези неща е вярно.

Дори оставяйки настрана това, че днес ще бъда депортирана, аз не съм момиче, в което да се влюбиш. Като за начало, не обичам временни, недоказуеми неща, а романтичната любов е както временна, така и недоказуема.

Другото тайно нещо, което не съм признала на никого, е, че не съм сигурна дали съм способна да обичам. Дори временно. Докато бях с Роб, нито веднъж не се почувствах така, както песните твърдят, че би трябвало да се чувствам. Не се почувствах запленена или изгаряща от любов. Не се нуждаех от него като от въздуха. Наистина го харесвах. Харесваше ми да го гледам. Харесваше ми да го целувам. Ала през цялото време знаех, че бих могла да живея без него.

— Червена вратовръзке — казвам.

— Дейниъл — настоява той.

— Недей да се влюбваш в мен, Дейниъл.

Той буквално изплюва кафето си.

— Кой казва, че ще го направя?

— Онзи малък черен бележник, в който те видях да дращиш, и лицето ти. Голямото ти, открито, не-можеш-да-излъжеш-никого-за-

нищо-лице казва, че ще го направиш.

Той отново се изчервява, защото изчервяването очевидно е основното му състояние.

— И защо не? — пита той.

— Защото аз няма да се влюбя в теб.

— Откъде знаеш?

— Не вярвам в любовта.

— Тя не е религия — заявява той. — Съществува, независимо дали вярваш в нея, или не.

— Нима? Можеш ли да го докажеш?

— Любовните песни. Поезията. Брачната институция.

— О, моля ти се. Думи върху лист хартия. Можеш ли да приложиш научния метод върху нея? Можеш ли да я наблюдаваш, да я премериш, да я подложиш на експерименти? Не можеш. Можеш ли да отрежеш парченце от нея и да го пъхнеш под микроскопа? Не можеш. Можеш ли да я отгледаш в блюдо на Петри или да секвенираш генома му?

— Не можеш — имитира той гласа ми и се засмива.

Аз също се засмивам. Понякога се вземам прекалено на сериозно.

Той загребва лъжица пяна от кафето си и я лапва.

— Казваш, че са просто думи върху лист хартия, ала трябва да признаеш, че онези хора изпитват *нещо*.

Аз кимам.

— Нещо временно, което не може да бъде измерено. Хората просто искат да вярват. В противен случай биха били принудени да признаят, че животът е случайна поредица от добри и лоши неща, които ти се случват, докато един ден умреш.

— И ти нямаш нищо против да вярваш, че животът няма смисъл?

— Какъв избор имам? Такъв е животът.

Още една лъжица пяна и още смях от него.

— Значи, никаква съдба, никаква предопределеност, никакво така-било-писано-да-стане за теб?

— Не съм някоя хапла. — Определено се забавлявам повече, отколкото би трябвало.

Той разхлабва вратовръзката си и се обляга в стола си. Един кичур се изплъзва от опашката му и аз гледам как го прибира зад ухото

си. Вместо да го отблъсне, моят нихилизъм го кара да се чувства още по-комфортно. Изглежда почти весел.

— Не знам дали друг път съм срещал някой, изпаднал в толкова очарователно заблуждение — казва, сякаш съм някакъв любопитен експонат.

— И ти намираш това за привлекателно? — питам.

— Намирам го за интересно.

Оглеждам се наоколо. Незнайно как, кафенето се е напълнило, без да забележа. До бара са се подредили хора, които си чакат поръчките. От тонколониите се носи „Yellow Ledbetter“ на „Пърл Джем“ — друга от любимите ми гръндж банди от деветдесетте. По-силно е от мен. Трябва да затворя очи, докато слушам как Еди Ведър смотолево-изпява припева.

Когато отново ги отварям, Дейниъл ме е зяпнал. Навежда се напред, така че столът му отново е стъпил сигурно на четирите си крака.

— Ами ако ти кажа, че мога да те накарам да се влюбиш в мен научно?

— Бих ти се изсмяла — отвърщам. — С глас.

МУЛТИВСЕЛЕНА

КВАНТОВА ИСТОРИЯ

Едно възможно решение на парадокса на дядото е теорията за мултивселената, първоначално предложена от Хю Еверет. Според теорията за мултивселената всяка версия на нашите минали и бъдещи истории съществува, само че в алтернативни вселени.

За всяко събитие на квантово ниво настоящата вселена се разделя на многобройни вселени. Което означава, че за всеки избор, който правиш, съществува безкраен брой вселени, в които си направил различен избор.

Тази теория много чисто решава парадокса на дядото, постулирайки отделни вселени, в които съществува всеки възможен изход, като по този начин избягва какъвто и да било парадокс.

По този начин получаваме възможността да изживеем многобройни животи.

Съществува например вселена, в която Самюъл Кингсли не изкарва живота на дъщеря си от релсите си. Вселена, в която го изкарва от релсите, ала Наташа успява да оправи нещата. Вселена, в която го изкарва от релсите и тя не успява да оправи нещата. Наташа не е съвсем сигурна в коя вселена живее сега.

ДЕЙНИЪЛ

(Местно момче се опитва да спечели момиче с наука.)

Не се шегувах за научното влюбване. Имаше дори статия в „Ню Йорк Таймс“ за това.

Някакъв учен затворил двама души в една лаборатория и ги накарал да си зададат куп лични въпроси. Освен това трябвало да се гледат в очите в продължение на четири минути, без да говорят. Почти съм сигурен, че няма да мога да я накарам да направим това с гледането точно сега. Честно казано, не повярвах особено на статията, когато я прочетох. Не можеш просто да *накараш* хората да се влюбят, нали? Любовта е много по-сложна от това. Не е достатъчно просто да избереш двама души, да им кажеш да си зададат няколко въпроса и ето че любовта разцъфтяла. Замесени са луната и звездите. Сигурен съм в това.

И все пак.

Според статията в резултат на експеримента двамата участници действително се влюбили и се оженили. Не знам дали са останали женени. (И май не искам да знам, защото, ако са останали женени, значи, любовта не е толкова загадъчна, колкото си мисля, и *може* да бъде отгледана в блюдо на Петри. Ако не са останали женени, значи, любовта действително е толкова преходна, колкото твърди Наташа.)

Изваждам телефона си и намирам статията. Трийсет и шест въпроса. Повечето от тях са доста глупави, но някои са окей. Това с гледането ми харесва.

Не съм над това да използвам наука.

НАТАША

Разказва ми за някакво изследване, с лаборатория и въпроси, и любов. Изпълнена съм със съмнения и му го казвам. Освен това съм мъничко заинтригувана, но не му го казвам.

— Кои са петте ключови съставки на влюбването? — пита ме той.

— Не вярвам в любовта, забрави ли? — Вземам лъжичката и разбърквам кафето си, въпреки че не е нужно, тъй като е само кафе.

— За какво тогава се пее в любовните песни?

— Много ясно — отвърщам. — За физическо желание.

— Бракът?

— Е, физическото желание отслабва, а има деца, които да се отгледат, и сметки, които да се плащат. В един момент то се превръща в приятелство с взаимен личен интерес, който облагодетелства обществото и следващото поколение. — Песента свършва в мига, в който млъквам, и за момент единственото, което се чува, е тракането на чаши и пенещо се мляко.

— Хм. — Той се замисля над думите ми.

— Често го повтаряш — отбелязвам.

— Надали бих могъл да се съглася по-малко с теб. — Оправя опашката си, без да позволи на косата да падне пред лицето му.

Емпирично доказуем факт: Искам да видя как косата пада пред лицето му.

Колкото по-дълго говорим, толкова по-сладък става. Харесва ми дори това, колко е сериозен, а обикновено не обичам прекалено сериозните хора. Секси опашката май ми размътва мозъка. Това е просто коса, казвам си. Функцията ѝ е да топли главата и да я предпазва от ултравиолетовите лъчи на слънцето. В нея няма нищо изначално секси.

— За какво говорехме? — пита той.

Казвам *наука* в същия миг, в който той казва *любов*, и двамата се размиваме.

— Какви са съставките? — пита отново.

— Взаимен личен интерес и социално-икономическа съвместимост?

— Имаш ли изобщо душа?

— Не съществува такова нещо.

Засмива се, сякаш се шегувам.

— Е — казва, след като осъзнава, че говоря сериозно. — Моите съставки са приятелство, интимност, морална съвместимост, физическо привличане и факторът Х.

— Какво е факторът Х?

— Не се притеснявай, ние вече го имаме.

— Радвам се да го чуя — казвам през смях. — Въпреки това няма да се влюбя в теб.

— Дай ми един ден. — Изведнъж става сериозен.

— Това не е предизвикателство, Дейниъл.

Той просто ме гледа с онези свои блеснали кафяви очи и чака отговор.

— Мога да ти дам един час — отвърщам.

Той се намръщва.

— Само един час? Какво ще стане после? Да не се превърнеш в тиква?

— Имам ангажимент, а после трябва да се прибера у дома.

— Какъв ангажимент?

Вместо да му отговоря, се оглеждам наоколо. Един от служителите извиква поредица от готови поръчки. Някой се смее. Някой друг се препъва.

Отново разбърквам кафето си напълно ненужно.

— Няма да ти кажа — заявявам.

— Окей — отвърща той невъзмутимо.

Решил е какво иска и онова, което иска, съм аз. Имам чувството, че може да бъде решителен и търпелив. Почти му се възхищавам за това. Само че той не знае онова, което знам аз. Утре ще бъда жител на друга държава. Утре няма да бъда тук.

ДЕЙНИЪЛ

Показвам ѝ телефона си и двамата спорим за това, кои въпроси да изберем. Определено нямаме време за всичките трийсет и шест. Тя иска да зарежем четирите минути, преди които се гледаме сантиментално в очите, ала не е познала. Това с очите е най-силният ми коз. Всичките ми бивши приятелки (е, добре, една от бившите ми приятелки... е, добре де, имал съм само една приятелка, сега бивша приятелка) страшно харесваха очите ми. Според Грейс (гореспоменатата изключително единствена бивша приятелка) те приличали на скъпоценни камъни, и по-точно — на опушен кварц (изработването на бижута ѝ беше хоби). Целувахме се в стаята ѝ, когато го каза за първи път, и спря насред целуването, за да ми покаже как изглежда.

Както и да е, очите ми са като кварц (от опушения вид) и момичетата (или поне едно от тях) ги харесват.

Въпросите попадат в три категории, всяка от тях — по-лична от предишната. Наташа иска да се придържа към най-малко личните въпроси от първата категория, но аз не се давам толкова лесно.

От категория № 1 (най-малко интимната) избираме:

1. Ако можеш да си избереш от всички на света, кого би поканил на вечеря?
2. Би ли искал да си известен? С какво?
7. Имаш ли тайно предчувствие как ще умреш?

От категория № 2 (средно интимна):

17. Кой е най-скъпият ти спомен?
24. Какво мислиш за отношенията с майка ти?

От категория № 3 (най-интимната):

25. Измисли три верни изречения, започващи с думата „ние“. Например: „Ние и двамата сме в тази стая, чувствайки...“.

29. Сподели с партньора си смущаващ момент от живота си.

34. Къщата ти, съдържаща всичко, което притежаваш, пламва. След като спасиш хората, които обичаш, и домашните си любимци, разполагаш с достатъчно време, за да влезеш за последен път и да спасиш още нещо. Какво ще бъде то? Защо?

35. От всички хора в семейството ти, мисълта за чия смърт ти се струва най-разстройваща? Защо?

В крайна сметка се получават десет въпроса, защото Наташа смята, че за номер двайсет и пет трябва да говорим за отношенията си както с майка си, *така* и с баща си.

— Защо винаги винят най-много майките за това, че са навредили на децата си? Бащите също могат здравата да навредят на децата си.

Звучи така, сякаш говори от личен опит.

Отново проверява колко е часът.

— Трябва да вървя. — Бута стола си назад и става прекалено бързо. Масата се олюлява. Част от кафето ѝ се разлива.

— Мамка му. Мамка му. — Реагира прекалено бурно. Наистина ми се иска да я попитам за този неин ангажимент, както и за баща ѝ, но знам, че сега не е моментът.

Изправям се, грабвам няколко салфетки и избърсвам разлятото.

Погледът, който тя ми отправя, е нещо средно между благодарност и раздразнение.

— Да се махаме от тук — казвам.

— Да, окей. Благодаря.

Гледам я как заобикаля опашката от зажаднели за кафе хора, за да излезе навън. Навярно не би трябвало да се вирам в краката ѝ, но те са страхотни (третите най-страхотни крака, които съм виждал). Искам да ги докосна почти толкова, колкото искам да продължа да говоря с нея (може би мъничко повече), само че няма обстоятелства, при които тя би ми позволила да го сторя.

Или се опитва да се отърве от мен, или, без да съм разбрал, сме се озовали в състезание по спортно ходене. Шмугва се между двама размотаващи се минувачи и минава от външната страна на едно строително скеле, за да не ѝ се налага да забави крачка заради другите.

Може би трябва да се откажа. Не знам защо все още не съм го направил. Вселената определено се опитва да ме спаси от самия мен. Бас държа, че потърся ли знаци, че е най-добре да се разделим, ще ги открия без проблем.

— Къде отиваме? — питам я, когато спираме на едно кръстовище. Подстригването ми ще трябва да почака. Почти съм сигурен, че допускат и хора с дълга коса в колежа.

— Аз отивам на срещата си в центъра, а *ти* си се лепнал за мен.

— Да, така е — отвърщам, без да обръщам внимание на далеч неделикатния начин, по който натъртва думите.

Пресичаме улицата и в продължение на няколко минути вървим мълчаливо. Утрото е в разгара си. Вратите на няколко магазина са подпрени, за да стоят отворени. Прекалено студено е за климатик и прекалено топло за затворена врата. Сигурен съм, че баща ми е направил същото и в нашия магазин.

Минаваме покрай невероятно добре осветената и изключително пълната витрина на магазин за електроника. Върху абсолютно всички изложени продукти е лепнат червен етикет с надпис НАМАЛЕНИЕ. В града има стотици от тези магазини. Не разбирам как успяват да не фалират.

— Кой изобщо пазарува тук? — чудя се на глас.

— Хора, които обичат да се пазарят — отвърща тя.

След около половин пресечка минаваме покрай друг, буквално идентичен магазин. И двамата се размиваме.

Изваждам телефона си.

— Е, готова ли си за онези въпроси?

— Ти си неумолим — казва, без да се обърне.

— Настоятелен — поправям я.

Тя забавя крачка и ме поглежда.

— Наистина ли мислиш, че няколко дълбоки, философски въпроса ще ни накарат да се влюбим? — Описва кавички във въздуха (о, колко ненавиждам кавичките във въздуха!) около думите *дълбоки, философски и влюбим*.

— Приеми го като експеримент — заявявам. — Какво каза по-рано за научния метод?

Това ми спечелва малка усмивка.

— Учените обикновено не експериментират върху себе си — възразява.

— Дори и в името на висшето благо? За да разширят познанието на човечеството за себе си?

Това ми спечелва голяма порция смях.

НАТАША

Да използва наука против мен е доста хитро.

Четири емпирично доказуеми факта: Той е такъв глупчо. И прекалено голям оптимист. Твърде сериозен за някои неща. И страшно го бива в това, да ме разсмива.

— Първият е твърде труден — заявява. — Да започнем с втория: Би ли искал да си известен? С какво?

— Първо ти — настоявам.

— Бих искал да бъда известен главнокомандващ поет.

Много ясно, че би искал нещо такова. Емпирично доказуем факт: Той е безнадежден романтик.

— Не би имал пукната пара.

— Беден на пари, но богат на думи — отвръща той незабавно.

— Ще повърна на тротоара. — Казвам го твърде силно и една жена в официален костюм ни заобикаля отдалеч.

— Аз ще те почистя.

Ама сериозно, действително е прекалено прям.

— Какво изобщо прави един главнокомандващ поет? — питам.

— Раздава мъдри и поетически съвети. Ще бъда онзи, към когото ще се обръщат световните лидери, когато имат гадни философски проблеми.

— И ти ще ги разрешиш, като им напишеш стихотворение? — Не се опитвам да крия скептицизма в гласа си.

— Или като им прочета някое — отвръща той с все същата невъзмутима прямота.

Аз издавам звук, все едно ми се повдига.

Той ме побутва лекичко с рамо, а после ми помага да запазя равновесие, като слага ръка на гърба ми. Усещането от допира му ми харесва толкова, че забързвам лекичко, за да го избегна.

— Можеш да бъдеш цинична колкото си искаш, ала поезията може да спаси много животи.

Взирам се в лицето му за признаци, че се шегува, но не — той наистина го вярва. Което е сладко. И също така глупаво. Но най-вече сладко.

— Ами ти? Каква слава би искала? — пита ме.

Това е лесно.

— Ще бъда добър диктатор.

Той се смее.

— На някоя държава в частност?

— На целия свят — отвърщам и той отново се смее.

— Всички диктатори си мислят, че са добри. Дори онези с мачете в ръка.

— Почти съм сигурна, че точно те знаят, че са алчни, жестоки гадняри.

— Ала ти няма да бъдеш като тях? — пита той.

— Не. От мен ще струи само човеколюбие. Ще решавам кое е най-добро за всички и ще го правя.

— Ами ако онова, което е добро за един, не е добро за друг?

Свивам рамене.

— Не можеш да угодиш на всички. Като мой върховен поет, ти можеш да утетиш изгубилия с някое хубаво стихотворение.

— Едно на нула за теб. — Той се усмихва. Отново вади телефона си и прехвърля въпросите.

Аз също си поглеждам телефона. За секунда се изненадвам от пукнатината върху екрана, но после си спомням падането от по-рано. Ама че ден. Мислите ми отново се насочват към алтернативните вселени и се чудя за онези, в които телефонът и слушалките ми все още са здрави.

Има вселена, в която си останах вкъщи и си събрах нещата, както майка ми искаше да направя. Телефонът и слушалките ми са невредими, но не се запознах с Дейниъл.

Има вселена, в която *отидох* на училище и си седях на сигурно място в часа по английски, вместо за малко да ме блъсне кола. Отново — никакъв Дейниъл.

В друга без-Дейниъллова вселена аз отидох в Службата за американско гражданство и имиграция, но не срещнах Дейниъл в музикалния магазин, така че разговорът ни не успя да ме забави. Стигнах до кръстовището преди шофьора на БМВ-то и не се разминах

на косъм от катастрофата. Телефонът и слушалките ми си останаха невредими.

Естествено, съществува безкраен брой от тези вселени, включително и една, в която срещнах Дейниъл, но той не успя да ме спаси и пострадна не само телефонът и слушалките ми.

Въздъхвам и проверявам разстоянието до кантората на адвокат Фицджералд. Още дванайсет пресечки. Чудя се колко ли ще струва да поправа екрана на телефона си. Ала може би няма да се наложи да го направя. Вероятно ще трябва да си купя нов телефон в Ямайка.

Дейниъл прекъсва мислите ми и аз съм му благодарна. Не искам да мисля за нищо, свързано със заминаването ми.

— Окей — заявява той. — Да продължим с номер седем. Имаш ли тайно предчувствие за това, как ще умреш?

— Статистически погледнато, за чернокожа жена, живееща в Съединените щати, е най-вероятно да умре на седемдесет и осем години от сърдечно заболяване.

Стигаме до поредното кръстовище и той ме дръпва назад, за да не стоя прекалено близо до ръба. Неговият жест и моята реакция са толкова естествени, сякаш сме го правили безброй пъти преди. Той стиска якето ми на лакътя и го подръпва съвсем лекичко. Аз отстъпвам към него, удовлетворявайки неговия закрилнически инстинкт.

— Значи, сърцето ще те довърши? — пита той.

За миг забравям, че говорехме за смърт.

— Най-вероятно. Ами ти?

— Убийство. Бензиностанция или магазин за алкохол, или нещо подобно. Някакъв тип с пистолет ще обере мястото. Аз ще се опитам да се направя на герой, само че ще направя някоя глупост, като да съборя пирамидата от кутии с безалкохолно, ще му изкарам акъла и тогава един най-обикновен обир ще се превърна в кървава баня. Повече — в новините в единайсет.

Аз се смея.

— Значи, ще умреш като непохватен герой?

— Ще умра, опитвайки се да бъда герой — отвръща той и ние се смеем заедно.

Пресичаме улицата.

— Насам — казвам, когато той продължава напред, вместо да свие надясно. — Отиваме на Осмо авеню.

Той се завърта и ми се усмихва широко, сякаш сме поели на епично приключение.

— Изчакай малко — казва и се заема да си съблече сакото.

Струва ми се странно интимно да го гледам как се съблича, така че вместо това спирам очи върху двама много стари и много кисели мъже, които се карат за едно такси на няколко крачки от нас. Наблизо има поне три празни таксита.

Емпирично доказуем факт: Хората не са логични.

— Ще се побере ли в раницата ти? — пита Дейниъл и ми подава сакото си. Знам, че не ме моли да го облека, сякаш съм му гадже или нещо такова, и все пак да нося сакото му, ми се струва още по-интимно от това да го гледам как го сваля.

— Сигурен ли си? Ще се смачка.

— Няма значение.

Отвежда ме настрани, така че да не сме на пътя на останалите пешеходци, и ето че изведнъж стоим ужасно близо. Не помня да бях забелязала раменете му досега. Толкова широки ли бяха преди миг? Откъсвам очи от гърдите му и ги вдигам към лицето му, но и това не помага особено за равновесието ми. Очите му са дори още по-ясни и кафяви на лъчите на слънцето. Красиви са.

Свалям раницата от рамото си и я поставям между нас, така че той е принуден да отстъпи мъничко.

Сгъва грижливо сакото си и го пъха вътре.

Ризата му е снежнобяла и сега червената му вратовръзка изпъква още повече. Чудя се как ли изглежда в обикновени дрехи и какви ли са обикновените дрехи за него. Несъмнено дънки и тениска — униформата на всички американски момчета.

Дали същото важи и за ямайските момчета?

При тази мисъл настроението ми става мрачно. Не искам да започвам отначало. Достатъчно трудно ми беше, когато дойдохме в Америка. Не искам да трябва да научавам ритуалите и обичаите на нова гимназия. Нови приятели. Нови клики. Нови правила за обличане. Нови места за излизане.

Заобикалям го и продължавам напред.

— За американците от азиатски произход е най-вероятно да умрат от рак — казвам.

Той се намръщва и забързва, за да ме настигне.

— Наистина ли? Това не ми харесва. Какъв точно?

— Не съм сигурна.

— Навярно би трябвало да открием.

Ние, сякаш съществува някакво наше общо бъдеще, където смъртността при единия има значение за другия.

— Наистина ли мислиш, че ще умреш от проблеми със сърцето?

— пита ме. — Не нещо по-епично?

— Кой го е грижа дали е епично? Когато си мъртъв, си мъртъв.

Той ме гледа, очаквайки отговор.

— Окей — заявявам. — Не мога да повярвам, че ти го казвам. Тайно си мисля, че ще се удавя.

— В открито море, докато спасяваш нечий живот или нещо такова?

— В дълбокия край на хотелски басейн — обяснявам.

Той спира и отново ме издърпва настрани. Никога не съм срещала пешеходец, който да се съобразява толкова с другите. Повечето хора просто се заковат на място наред тротоара.

— Я чакай. Не можеш да плуваш?

Аз забивам глава в якето си.

— Не.

Очите му обхождат изпитателно лицето ми и той ми се смее, без да се смее наистина.

— Но ти си от Ямайка. Израснала си, заобиколена от вода.

— Независимо от островния си произход, не мога да плувам.

Усещам, че иска да се пошегува с мен, но устоява на изкушението.

— Аз ще те науча — заявява.

— Кога?

— Някой ден. Скоро. Можеше ли да плуваш, когато живееше в Ямайка?

— Да, но после дойдохме тук и вместо океан, имаше басейни. Не харесвам хлора.

— Нали знаеш, че вече има басейни със солена вода?

— Твърде е късно, този кораб вече отплава — казвам.

Сега вече той се шегува с мен.

— И как се казва този кораб? *Момиче, израснало на остров (което е нещо, заобиколено отвсякъде от вода), не може да плува?*

Защото това би било хубаво име.

Смея се и го плясвам по рамото. Той улавя ръката ми и задържа пръстите ми. Опитвам се да не мечтая да е възможно да удържи на думата си и наистина да ме научи да плувам.

ДЕЙНИЪЛ

Аз съм учен, съставящ Книгата на Наташа. Ето какво знам досега: тя страшно се интересува от наука. Вероятно е по-умна от мен. Пръстите ѝ са мъничко по-дълги от моите и усещането им в ръката ми е приятно. Харесва музика, изпълнена с душевни терзания. Тревожи се за нещо, свързано със загадъчния ѝ ангажимент.

— Напомни ми защо си с костюм? — пита ме.

Аз простенвам силно и продължително, и прочувствено.

— Да поговорим за Бог вместо това.

— Аз също имам право да задавам въпроси — настоява тя. Минаваме един след друг под поредното строително скеле на тротоара. (Във всеки един момент приблизително деветдесет и девет процента от Манхатън са в процес на строителни работи.)

— Кандидатствах в „Йейл“. По-късно днес имам интервю.

— Нервен ли си? — пита тя, когато отново тръгваме един до друг.

— Сигурно щях да бъда, ако давах и пет пари за това.

— Ти обаче не даваш дори три?

— Не повече от една-две — отвърщам през смях.

— Значи, родителите ти те карат да го направиш?

Внезапни викове откъм улицата привличат вниманието ни, ала се оказва, че просто шофьори на такси си крещат.

— Родителите ми са първо поколение имигранти от Корея — обяснявам.

Тя забавя крачка и ме поглежда.

— Не знам какво означава това.

Свивам рамене.

— Означава, че няма значение какво искам аз. Ще отида в „Йейл“. Ще стана лекар.

— А ти не го искаш?

— Не знам какво искам — отвърщам.

По изражението ѝ разбирам, че не бих могъл да кажа нещо поужасно. Тя се извързва от мен и ускорява крачка.

— Е, в такъв случай нищо не ти пречи да станеш лекар.

— Къде сбърках току-що? — питам, когато я настигам.

Тя маха с ръка.

— Животът си е твой.

Имам чувството, че се провалям на някакъв тест.

— Е, с какво искаш да се занимаваш ти, когато пораснеш?

— С анализиране на данни — отвръща тя без никакво колебание.

Отварям уста, за да попитам „Ъ?“, ала тя ми сервира очевидно отрепетирана реч. Явно не съм първият, реагирал с „Ъ?“ на професионалния ѝ избор.

— Да анализиращ данните означава да отделиш сигнала от нищо незначещия шум, да откриеш повтарящи се мотиви и взаимовръзки, да извадиш заключения и да препоръчаш действия въз основа на резултата.

— Намесени ли са и компютри?

— Естествено. На този свят има цял куп данни.

— Колко практично. Винаги ли си знаела каква искаш да станеш? — Трудно ми е да скрия завистта в гласа си.

Тя отново спира. Ако продължаваме в този дух, никога няма да стигнем там, накъдето е тръгнала.

— Това не е съдба. Аз си избрах тази кариера, не тя — мен. Не ми е писано да се занимавам с наука за данните. В училищната библиотека има отдел „Кариери“. Проучих разрастващите се научни области и готово. Никаква съдба и предопределеност, просто проучване.

— Значи, това не е някаква твоя страст?

Тя свива рамене и отново поема напред.

— Пасва на характера ми — отвръща.

— Не искаш ли да се занимаваш с нещо, което обичаш?

— Защо? — пита, сякаш наистина не разбира къде се крие притегателната сила на това, да обичаш нещо.

— Животът е твърде дълъг, за да го прекараш, правейки нещо, към което си безразличен — настоявам.

Заобикаляме количка за гевреци и хотдози, пред която има опашка. Мирише на зелена салата и горчица (с други думи —

божествено).

Тя сбръчква нос.

— Твърде дълъг е и за да го прекараш, гонейки мечти, които никога не се сбъдват.

— Почакай. — Слагам ръка върху нейната, за да я накарам да позабави крачка. — Кой казва, че не могат да се сбъднат?

Това ми спечелва кос поглед.

— О, моля ти се. Знаеш ли колко хора искат да бъдат актьори или писатели, или рок звезди? Много. Деветдесет и девет процента от тях няма да успеят. Нула цяло и девет процента от останалите няма да изкарват почти никакви пари от това. Единствено останалият нула и един процент наистина ще успеят. Всички други пропиляват живота си, опитвайки се да бъдат като тях.

— Ти да не би тайно да си баща ми? — питам я.

— Да не искаш да кажеш, че звуча като петдесетгодишен кореец?

— Без акцента.

— Е, той просто иска най-доброто за теб. Когато си щастлив лекар, който изкарва цял куп пари, ще му благодариш, че не си станал гладуващ човек на изкуството, който мрази работата си и напразно си мечтае за големия успех.

Чудя се дали си дава сметка с колко страст говори против това, да имаш някаква страст.

Обръща се и ме поглежда с присвити очи.

— Моля ти се, не ми казвай, че си сериозен за това с поезията.

— Опазил ме бог — казвам с престорено възмущение.

Минаваме покрай мъж, държащ табелка, на която пише МОЛЯ ПОМОГНЕТЕ. КЪСМЕТЪТ МЕ ИЗОСТАВИ. Таксиджия с мисия натиска продължително клаксона си на друг таксиджия с мисия.

— Наистина ли се очаква да знаем какво искаме да правим до края на живота си на преклонната седемнайсетгодишна възраст?

— Не *искаш* ли да знаеш? — пита тя.

Определено не си пада по несигурността.

— Предполагам? Ще ми се да можех да изживея десет живота едновременно.

Тя отново махва с ръка.

— Ъгх. Просто не искаш да избираш.

— Нямах това предвид. Не искам да се окажа хванат в капана на това, да правя нещо, което не означава нищо за мен. Този път, по който съм поел? Той продължава до безкрай. „Йейл“. Медицински факултет. Специализация. Брак. Деца. Пенсиониране. Дом за възрастни хора. Погребална къща. Гробище.

Може би е заради важността на деня или пък защото се запознах с нея, ала точно в този миг за мен е страшно важно да обясня точно какво имам предвид.

— Човешкият ум е нещо прекрасно и забележително. Изобретяваме неща, които летят. Летят. Пишем поезия. Ти вероятно ненавиждаш поезията, ала е трудно да спориш с „Не зная с летен ден да те сравня ли? По-свеж и по-красив си ти“^[1], когато става дума за красота. Способни сме на голям живот. Голяма история. Защо да се примиряваме? Защо да избираме практичното, обикновеното? Родени сме да мечтаем и да създаваме неща, за които да мечтаем.

Получава се по-разпалено, отколкото възнамерявам, ала наистина мисля всяка дума, която казвам.

Очите ни се срещат. Между нас има нещо, което не беше тук преди една минута.

Очаквам да каже нещо шеговито, но тя не го прави.

Вселената спира и ни чака.

Тя разтваря длан и ето че ще улови ръката ми. Предопределено е да улови ръката ми. Писано ни е да извървим пътя на живота заедно. Виждам го в очите ѝ. Писано ни е да бъдем заедно. Сигурен съм в това така, както не съм сигурен в нищо друго.

Ала тя не улавя ръката ми. Тя продължава напред.

[1] Уилям Шекспир, Сонети. Превод Владимир Свинтила. — Б.пр. ↑

НАТАША

Преживяваме момент, който не искам да преживяваме.

Когато казват, че сърцето иска това, което иска, говорят за поетичното сърце — сърцето от любовните песни и монолози, онова, което може да се разбие, сякаш е крехко стъкло.

Не говорят за истинското сърце, онова, което се нуждае единствено от здравословна храна и аеробни упражнения.

Ала на поетичното сърце не може да се вярва. То е променливо и ще те отклони от пътя. Ще ти каже, че всичко, от което се нуждаеш, са любов и мечти. Няма да ти каже нищо за храна и вода, и покрив над главата, и пари. Ще ти каже, че човекът пред теб, човекът, привлякъл вниманието ти, по каквата и да е причина, е Единственият. И той е. И тя е. Единственият... в този момент, докато неговото или нейното сърце не поиска някой или нещо друго.

На поетичното сърце не може да се вярва, когато става дума за дългосрочни планове.

Знам всичко това. Знам го по начина, по който знам, че Полярната звезда всъщност не е най-ярката звезда в небето. Тя е едва пета.

И все пак ето ме тук с Дейниъл, застанала на сред тротоара в онова, което почти сигурно е последният ми ден в Америка. Променливото ми, непрактично, немислещо за бъдещето, глупаво сърце иска Дейниъл. Не го е грижа, че той е прекалено сериозен, че не знае какво иска, нито пък че си мечтае да стане поет, професия, която води до разбито сърце и приюта за бедни.

Знам, че нищо на този свят не е „предопределено“, и все пак ето че се чудя дали не греша.

Затварям отворената си длан, която иска да го докосне, и продължавам напред.

ЛЮБОВ

ХИМИЧНА ИСТОРИЯ

Според учените любовта има три фази: похот, физическо привличане и привързване. И оказва се, всяка от тези фази е оркестрирана от химични вещества в мозъка.

Както може да се очаква, похотта се дължи на тестостерона и естрогена.

Втората фаза, привличането, е дело на допамина и серотонина. Когато например двама души обясняват, че се чувстват неопишимо щастливи в присъствието на другия, това е допаминът, хормонът на удоволствието в действие.

Вземането на кокаин предизвиква същия вид еуфория. Всъщност на учените, които изучават мозъка на наскоро влюбилите се и на хора, пристрастени към кокаина, им е адски трудно да открият разлика.

Другото химично вещество във фазата на привличането е серотонинът. Когато двойките признават, че не могат да престанат да мислят един за друг, то е, защото нивата им на серотонин са паднали. Влюбените имат точно толкова ниски нива на серотонин, колкото и хората, страдащи от obsесивно-компулсивно разстройство. Причината да не могат да спрат да мислят един за друг е, че са буквално обсебени.

Окситоцинът и вазопресинът контролират третата фаза: привързването или дългосрочното обвързване. Окситоцинът се отделя по време на оргазъм и те кара да чувстваш близост с човека, с когото си правил секс. Той се освобождава и по време на раждане и помага на майката да се привърже към детето си. Вазопресинът се изпуска след сексуалния акт.

Наташа прекрасно знае тези факти. Те ѝ помогнаха да превъзмогне предателството на Роб. Така че е наясно: любовта е просто химични вещества и съвпадение.

Защо тогава Дейниъл ѝ се струва нещо повече?

ДЕЙНИЪЛ

Няма абсолютно нищо, което да искам да направя по-малко от това, да отида на интервюто си. И все пак. Почти единайсет часът е и ако ще го направя, трябва да се размърдам.

С Наташа вървим в мълчание от Моментата насам. Ще ми се да можех да кажа, че е от приятните мълчания, ала не е така. Искане ми се да поговорим за него — за Моментата — ала кой знае дали тя изобщо го е почувствала. Та тя дори не вярва в такива неща.

Тази част на Манхатън е различна от мястото, където се срещнахме. Повече небостъргачи и по-малко сувенирни магазини. Хората също се държат различно. Това не са туристи, излезли да се поразходят или да попазаруват. Тук няма възбуда, зяпане и широки усмивки. Тези хора работят в небостъргачите наоколо. Почти съм сигурен, че срещата ми е някъде тук.

Продължаваме да вървим в мълчание, докато не стигаме до огромна, чудовищна сграда от бетон и стъкло. Изумява ме това, че хората прекарват целия си ден в места като тези, вършейки неща, които не обичат, за хора, които не харесват. Поне да съм лекар, ще е по-добро от това.

— Аз съм тук.

— Мога да те изчакам навън — предлагам като човек, който само след час няма среща, която ще реши бъдещето му.

— Дейниъл — заявява тя с онзи строг глас, който несъмнено ще използва с бъдещите ни деца (определено тя ще бъде по дисциплината).

— Ти имаш интервю, а аз имам... ангажимент. Тук се сбoguваме.

Права е. Може и да не искам бъдещето, което родителите ми са запланували за мен, ала нямам по-добра идея. Ако остана тук още малко, влакът ми ще излезе от релсите си.

Хрумва ми, че може би именно това искам. Може би всичко, което изпитвам към Наташа, са просто оправдания, за да го накарам да излезе от релсите. В крайна сметка родителите ми никога няма да я

одобрят. Тя не само не е от корейски произход, но е и чернокожа. Тук няма никакво бъдеще.

Това, както и фактът, че колкото и да я харесвам, тя очевидно не изпитва същото. А любовта не е любов, ако е несподелена, нали?

Трябва да си тръгна.

Ще си тръгна.

Тръгвам си.

— Имаш право — казвам.

Изненадана е и може би дори мъничко разочарована, но какво значение има? Тя трябва да иска това, а очевидно не е така.

НАТАША

Не очаквах да го каже, не очаквах и да изпитам разочарование, но е така. Защо изобщо мисля за любовна история с момче, което никога вече няма да видя? Бъдещето ми ще бъде решено след пет минути.

Стоим достатъчно близо до плъзгащите се врати на сградата, че да усещам как хладният въздух от климатика вътре облива кожата ми, когато хората влизат и излизат.

Той протяга десница, за да се ръкуваме, но бързо я прибира.

— Извинявай — казва и се изчервява.

Скръства ръце на гърдите си.

— Е, аз тръгвам.

— Ти тръгваш — повтаря той, ала никой от нас не помръдва.

Стоим си там, без да кажем нищо, в продължение на няколко секунди, докато не си спомням, че сакото му все още е в раницата ми. Изваждам го и гледам как го облича.

— Облечен така, изглеждаш, сякаш би трябвало да работиш тук — подхвърлям.

Казвам го като комплимент, ала той не го приема така.

Подръпва вратовръзката си и прави физиономия.

— Може би някой ден.

— Е — казвам, след като още известно време се гледаме, без да кажем нищо. — Това започва да става неловко.

— Може би просто трябва да се прегърнем?

— Мислех, че вие, костюмарите, само се ръкувате. — Опитвам се да звуча лековато, но гласът ми излиза дрезгав и странен.

Той се усмихва, без да се опитва да скрие тъгата от лицето си. Как може да няма нищо против да разкрива сърцето си по този начин?

Трябва да извърна очи от него. Не искам онова (каквото и да е то), което се случва между нас, да се случи, но то е като да се опитам да попреча на времето навън.

Вратите се отварят и отново ме залива вълна студен въздух. Изпитвам едновременно топлина и студ. Разтварям ръце за прегръдка в същия миг, в който и той. Опитваме да се прегърнем от една и съща страна и вместо това гърдите ни се сблъскват. Засмиваме се неловко и спираме.

— Аз ще отида надясно — казва той. — Ти мини отляво.

— Окей — отвръщам и минавам отляво.

Той ме прегръща и тъй като сме горе-долу еднакво високи, лицето ми се докосва до бузата му, която е мека и гладка, и топла. Облягам глава на рамото му и оставям тялото ми да се отпусне в ръцете му. За минута си позволявам да почувствам колко съм уморена. Трудно е да се мъчиш да се задържиш на място, което не те иска. Ала Дейниъл ме иска. Усещам го в начина, по който ме притиска до себе си.

Откъсвам се от прегръдката му, без да срещна очите му.

Той решава да не каже онова, което се канеше да каже.

Изваждам телефона си и поглеждам часа.

— Време е да вървя — казва, преди аз да съм успяла да го направя.

Обръщам се и влизам в студената сграда.

Мисля си за него, докато давам данните си на охраната. Мисля си за него, докато прекосявам фойето. Мисля си за него в асансьора и по дългия коридор, и всеки миг до онзи, в който съм принудена да престана, когато влизам в кантората.

Шумът като от строеж, които чух по телефона по-рано, се дължи именно на това — кантората е построена едва наполовина. Стените са само частично боядисани, от тавана висят голи крушки. Застланият с брезент под е покрит с дървени стърготини и петна от боя. Зад бюрото една жена седи с ръце върху телефоните, сякаш се опитва да ги накара да зазвънят. Въпреки аленото си червило и розовия руж на бузите, тя е много бледа. Наситено черната ѝ коса е оформена в грижлива фризура. Нещо в нея изглежда не съвсем истинско. Сякаш играе роля — статистка в стар филм на „Дисни“ или секретарка от филм за петдесетте. Бюрото ѝ е подредено, с купчина папки, отбелязани с различни цветове. Има чаша, на която пише **ЮРИДИЧЕСКИТЕ СЪТРУДНИЦИ ГО ПРАВЯТ ПО-ЕВТИНО**.

Отправя ми тъжна, потрепваща усмивка, когато влизам.

— На правилното място ли съм попаднала? — питам аз на глас.
Тя ме гледа безмълвно.

— Това кантората на адвокат Фицджералд ли е? — добавям.

— Вие сте Наташа — казва тя.

Очевидно е същата жена, с която разговарях по-рано.
Приближавам се до бюрото.

— Имам лоша новина — добавя тя и стомахът ми се свива.

Не съм готова за онова, което ще ми каже. Всичко свърши, преди да е започнало? Нима съдбата ми вече е решена? Наистина ли тази вечер ще ме депортират?

Мъж, облечен в изцапан с боя гащеризон, влиза в стаята и започва да пробива дупка с бормашина. Някой, когото не мога да видя, блъска с чук. Тя не променя височината на гласа си, за да компенсира за шума. Аз идвам още по-близо до бюрото.

— Джеръми, адвокат Фицджералд, претърпя автомобилна злополука преди час. Все още е в болницата. Според жена му е добре, само няколко дребни наранявания. Ала ще се върне късно този следобед.

Гласът ѝ звучи нормално, но очите ѝ са съвсем друга история. Придърпва телефона малко по-близо и приковава поглед в него, вместо в мен.

— Но ние имаме среща сега. — Хленченето ми е безсърдечно, но то е по-силно от мен. — Наистина се нуждаем от помощта му.

Сега вече тя ме поглежда с широко отворени, невярващи очи.

— Не чухте ли какво казах? Блъсна го кола. Не може да бъде тук точно сега. — Побутва някакви формуляри към мен, без да ме погледне отново.

Отнема ми поне петнайсет минути, докато ги попълня. В първия формуляр отговарям на няколко варианта на въпроси за това, дали съм комунист, престъпник или терорист и дали бих вдигнала оръжие, за да защитя Съединените щати. Не бих, но отговарям с „да“.

Друг от формулярите пита за подробности от случилото се в процеса по депортиране до този момент.

Последният е клиентски въпросник, който иска да дам пълно описание на времето си в Съединените щати. Не знам какво да кажа. Не знам какво очаква адвокат Фицджералд. Дали иска да знае как сме влезли в страната? Как се крихме? Какво бе усещането всеки път,

когато трябваше да напиша фалшивия социалноосигурителен номер в някой училищен формуляр? Как всеки път, когато го правя отново виждам как мама се качва на онзи автобус за Флорида?

Дали иска да знае какво е усещането да бъдеш незаконно пребиваващ? Или как непрекъснато очаквам някой да открие, че мястото ми не е тук?

Вероятно не. Трябват му факти, не философия, така че ги попълвам. Влязохме в Щатите с туристическа виза. Когато дойде време да си заминем, ние останахме. Оттогава не сме напускали страната. Не сме извършили никакви престъпления, с изключение на шофирането в нетрезво състояние на баща ми.

Връщам ѝ формулярите и тя незабавно прелиства до клиентския формуляр.

— Тук трябва да напишете още — казва.

— Като например?

— Какво означава Америка за вас? Защо искате да останете? Как ще допринесете за това Америка да стане още по-велика?

— Това наистина ли...

— Всичко, което Джеръми би могъл да използва, за да ви придаде човешки образ, ще е от полза — обяснява тя.

Ако хората, родени тук, трябваше да доказват, че са достойни да живеят в Америка, населението ѝ определено би намалело драстично.

Тя преглежда останалите формуляри, докато аз пиша обяснения за това, колко трудолюбив, оптимистичен и патриотичен гражданин би излязъл от мен. Пиша, че в сърцето ми Америка е моят дом и как гражданството би узаконило онова, което вече изпитвам. Мястото ми е тук. Накратко, по-искрена съм, отколкото се чувствам комфортно да бъда. Дейниъл би се гордял с мен.

Дейниъл.

Той вероятно е в метрото, на път към своя ангажимент. Дали в крайна сметка ще постъпи както трябва и ще стане лекар? Дали в бъдещето си ще мисли за мен и ще си спомня момичето, с което прекара два часа един ден в Ню Йорк? Дали ще се чуди какво е станало с мен? Може би ще ме потърси в Гугъл, използвайки единствено първото ми име, и няма да стигне особено далеч. По-вероятно е обаче да забрави за мен още тази вечер, така както аз ще забравя за него.

Телефонът извънпява докато пиша и тя го грабва, преди да е имал възможност да звънне втори път.

— О, господи, Джеръми. Добре ли си? — Затваря очи, прегръща телефона с две ръце и го притиска до лицето си. — Искях да дойда, ала жена ти каза, че трябва да удържам фронта в кантората.

Очите ѝ се отварят, когато изрича думата *жена ти*.

— Наистина ли си добре? — Колкото по-дълго слуша, толкова повече грейва. Лицето ѝ пламва, очите ѝ блестят от сълзи на щастие.

Толкова е очевидно, че е влюбена в него, че направо очаквам да видя как из стаята политат мехурчетата с формата на сърчица. Да не би да имат афера?

— Искях да дойда — прошепва тя отново и след поредица от тихо промълвени „окей“, затваря. — Той е добре.

Усмивва се широко. Цялото ѝ тяло грее от облекчение.

— Това е страхотно — казвам.

Тя поема формулярите от ръцете ми и аз изчаквам, докато ги прочете.

— Искате ли да чуете една добра новина? — пита ме.

Естествено, че искам. Кимам бавно.

— Виждала съм цял куп подобни случаи и според мен всичко ще бъде окей.

Не знам какво очаквах да ми каже, но определено не беше това.

— Наистина ли мислите, че той ще успее да ми помогне? — Чувам надеждата и скептицизма в гласа си.

— Джеръми никога не губи — заявява тя толкова гордо, че би могло да говори за себе си.

Естествено, това не би могло да е вярно. Всички губят понякога. Би трябвало да я помоля да бъде по-точна, да ми даде конкретно съотношение между спечелените и изгубените му случаи, за да реша как да се чувствам.

— Има надежда — казва тя простичко.

Въпреки че мразя поезията, едно стихотворение, което четох за часовете по английски, изниква в главата ми. „Надеждата е малка птица“^[1]. Сега разбирам точно какво означава. Нещо в гърдите ми иска да излети, да запее и да се смее, и да затанцува от облекчение.

Благодаря ѝ и бързо излизам от кантората, преди да съм я попитала нещо, което да ми отнеме това чувство. Обикновено

предпочитам да знам истината, дори ако е неприятна. Това невинаги е лесно. Понякога истината боли повече, отколкото очакваш.

Преди няколко седмици родителите ми се караха в спалнята си, зад затворена врата. Беше един от редките случаи, в които мама се разгневи на баща ми и му го показа. Питър ме хвана да подслушвам пред вратата им. След като те престанаха да се карат, аз го попитах дали иска да знае какво съм чула, но той отказа. Било му ясно, че каквото и да съм научила, то е лошо, а той не искал нищо лошо в живота си точно сега. Тогава му се ядосах, но после си помислих, че може би има право. Прииска ми се да не бях чула онова, което чух.

Когато излизам в коридора, облягам чело на стената и се поколебавам. Чудя се дали да не се върна в кантората и да поискам още подробности от служителката, но се отказвам. Каква полза? Най-добре да изчакам официалния отговор на адвоката. Освен това се уморих да се притеснявам. Знаем, че думите ѝ не са никаква гаранция. Нуждая се обаче да почувствам нещо друго, освен примирен ужас. Надеждата ми се струва добър заместител.

Поколебавам се дали да не се обадя на родителите си и да им съобщя за това ново развитие, но не го правя. Нямам никаква нова информация, която да споделя. Какво бих могла да им кажа? Мъж, когото не познавам, ме изпрати да се срещна с друг мъж, когото не познавам. Една юридическа сътрудничка, която не е адвокат и която също не познавам, твърди, че всичко ще бъде наред. Какъв е смисълът да подклаждам надеждата на всички ни?

Онзи, с когото наистина искам да говоря, е Дейниъл, ала той отдавна е отишъл на интервюто си.

Ще ми се да се бях държала по-мило с него.

Ще ми се да му бях поискала телефонния номер.

Ами ако това с депортирането се оправи? Ами ако остана в страната, как ще го намеря отново? Защото колкото и да се преструвах, че не съществува, между нас имаше нещо. Нещо голямо.

[1] Стихотворение от Емили Дикинсън. Превод Леда Милева. — Б.пр. ↑

ХАНА УИНТЪР

ПРИКАЗНА ИСТОРИЯ, ПЪРВА ЧАСТ

Хана открай време си представя, че живее в приказка, където не е главната героиня. Не е нито принцесата, нито добрата кръстница. Нито злата вещица, нито нейна ученичка. Хана е второстепенна героиня, появила се за първи път в илюстрация чак на дванайсета или тринайсета страница. Готвачката може би, която наглежда кифлички и захарни бонбони. Или пък е прислужницата, добросърдечна и скрита от поглед.

Едва когато срещна и започна да работи за адвокат Джеръми Фицджералд за първи път си представи, че би могла да бъде главната героиня. В него тя видя своята Голяма любов. Своят хепиенд. Въпреки че той беше женен. Въпреки че беше баща на две малки деца.

На Хана и през ум не ѝ беше минало, че той би могъл да отвърне на любовта ѝ, до деня, в който той направи именно това.

Този ден е днес.

АДВОКАТ ДЖЕРЪМИ ФИЦДЖЕРАЛД

ПРИКАЗНА ИСТОРИЯ, ПЪРВА ЧАСТ

Джеръми Фицджералд пресичаше улицата, когато един пиан и отчаян мъж в бяло БМВ го блъсна, карайки с трийсетина километра в час. Ударът не беше достатъчен, за да го убие, но за сметка на това бе достатъчен, за да го накара да се замисли над смъртта си и настоящия си живот. Беше достатъчен, за да го накара да признае пред себе си, че е влюбен в юридическата си сътрудничка Хана Уинтър и че е влюбен от известно време.

В един момент по-късно този ден, когато се прибере в кантората, той ще я вземе безмълвно в обятията си. Ще я прегърне и ще се зачуди, само за миг, за бъдещето, което любовта му към нея ще му струва.

ДЕЙНИЪЛ

(Местен тийнейджър прави лош избор.)

Майка ми, пацифистката, ще ме убие, ако разбере какво направих току-що. Пренасрочих интервюто си. Заради едно момиче. И то дори не корейско, а чернокожо момиче. Чернокожо момиче, което не познавам наистина. Чернокожо момиче, което не познавам и което може би изобщо не ме харесва.

Жената на телефона каза, че едва ли бих могъл да избира подходящ момент. Тъкмо се канела да ми позвъни, за да пренасрочим интервюто. Единственият свободен час, който имаха, бе за доста покъсно, чак в шест вечерта, така че ето ме тук, във фоайето на сградата, където оставих Наташа — чета телефонния указател и се оглеждам за появата ѝ. Повечето от наемателите са адвокати (юрист., д.ю.н.) и счетоводители (гл. сч., д.ик.н.). Никога досега не съм виждал толкова съкращения на титли. Дейниъл Че Хо Бе, г.м. (глупаво момче), о.н.п. (обречен на провал).

Какъв ли ангажимент би могла да има в тази сграда? Или е наследница с пари, които иска да инвестира, или е загазила и се нуждае от помощта на адвокат.

В отсрещната част на фоайето вратите на асансьора се отварят и тя излиза от него.

Докато пренасрочвах интервюто си, част от мен се чудеше дали не постъпвам нелепо. Момиче, с което току-що се запознах, не е нещо, заради което си струва да рискувам бъдещето си. По-лесно ми беше да го мисля, когато не можех да я видя, понеже сега не мога да си спомня защо изобщо се поколебах.

Естествено, че си струва. А аз не съм в състояние да го обясня.

Да, тя е хубава. Съчетанието от пищната ѝ коса, блестящите черни очи и пълните розови устни е безспорно сладко. Освен това има най-страхотните крака на света (преместих ги начело на списъка след сериозно обмисляне, така че съм напълно обективен). И да, определено съм привлечен от нея, но има и още нещо, и не го казвам

само защото тя има най-страхотните крака във Вселената. Обективно погледнато.

Гледам я как прекосява фойето. Оглежда се наоколо, търсейки нещо или някого. Раменете ѝ буквално увисват, когато не го открива. Несъмнено търси мен, нали? Освен ако през трийсетте минути, в които не бяхме заедно, е срещнала друга възможна любов на живота си.

Когато излиза навън, тя се завърта на триста и шейсет градуса в едната посока, а после, по-бавно, и в другата. Онзи, когото търси, който и да е той, все още го няма.

НАТАША

Той не е във фоайето, нито в двора отвън. Принудена съм да призная, че не е тук и че исках да бъде. Усещам някаква празнина в стомаха си, сякаш съм гладна, ала не храна искам.

Денят се е постопил. Свалям си якето, премятам го през ръка и оставам на мястото си, опитвайки се да реша какво да правя сега. Не ми се ще да си тръгна и не ми се ще да си призная, че не искам да си тръгна. Не че мисля, че сме били предопределени един за друг или нещо толкова нелепо. Ала би било хубаво да прекараме следващите няколко часа заедно. Вероятно би било хубаво да изляза на среща с него. Би ми се искало да узная дали се изчервява, докато се целува.

Това е последното място, на което го видях. Ако си тръгна, няма да имам никакъв шанс да го видя отново. Чудя се как ли върви интервюто му. Дали казва правилните неща, или оставя съмненията и екзистенциалните му дирения да си проличат? Това момче се нуждае от съветник в живота.

Каня се да си тръгна, когато нещо ме кара да се огледам наоколо за последен път. Знам, че не е възможно да усетиш присъствието на някой определен човек. По-скоро подсъзнанието ми го е забелязало, докато прекосявах фоайето. Хората използват поетични изрази, за да опишат нещата, които не разбират. Обикновено съществува научно обяснение, стига само да го потърсиш.

Така или иначе, ето го и него.

Той е тук.

ДЕЙНИЪЛ

Приближава се към мен. Преди час-два бих казал, че лицето ѝ е безизразно, ала започвам да ставам специалист по Наташа — лицето ѝ само се опитва да изглежда безизразно. Ако трябваше да предположа, бих казал, че се радва да ме види.

— Какво стана с интервюто ти? — пита в мига, в който стига до мен.

Никаква прегръдка. Никакво „Толкова се радвам да те видя“. Май все пак не съм чак такъв специалист по Наташа.

Дали да избира фактите, или истината (интересно, те невинаги са едно и също)? Фактите са, че го отложих. Истината е, че го отложих, за да прекарам повече време с нея. Избирам истината.

— Отложих го, за да прекарам повече време с теб.

— Да не си луд? Става дума за живота ти.

— Не съм сринал всички мостове, Таш. Просто го отложих за по-късно.

— Кой е Таш? — пита, ала в крайчеца на устните ѝ има усмивка.

— Как минаха нещата при теб? — Посочвам асансьорите с брадичка. Усмивката ѝ се стопява. Отбелязвам си наум да не повдигам повече този въпрос.

— Добре. Трябва да се върна в три и половина.

Поглеждам си телефона: часът е единайсет и трийсет и пет.

— Изглежда, че ще можем да прекараме още време заедно — отбелязвам. Очаквам да извърти очи, но тя не го прави. Приемам го като малка победа.

Тя потреперва и разтърква ръце. Виждам как кожата ѝ настръхва и ето че научавам нещо ново за нея: лесно ѝ става студено. Вземам якето ѝ и ѝ помагам да го облече. Тя пъха първото едната, после другата си ръка и свива рамене, за да го намести. Аз оправям яката ѝ.

Нещо съвсем малко. Отпускам ръка на тила ѝ и тя се обляга на мен съвсем лекичко. Косата ѝ погъделичква носа ми. Нещо съвсем малко, ала усещането е такова, сякаш го правим от много отдавна.

Тя се обръща и аз трябва да вдигна ръце, за да не я докосна много по-интимно. Накъдето и да отиваме, все още не сме стигнали до там.

— Сигурен ли си, че не рискуваш... — започва.

— Не ме е грижа.

— А би трябвало. — Тя млъква и ме поглежда с неспокойни очи.

— Направил си го заради мен?

— Да.

— Защо си толкова сигурен, че си заслужавам?

— Инстинкт — отвърщам.

Нещо у нея ме кара да бъда безстрашен с истината.

Очите ѝ се разширяват и тя потреперва леко.

— Невъзможен си — казва.

— Възможно е — отвърщам.

Тя се смее и черните ѝ очи блещукат насреща ми.

— А сега какво ще правим? — пита.

Трябва да се подстрижа и да занеса торбичките за депозит на татко. Не искам да направя никое от тези неща. Онова, което искам, е да открия някое уютно местенце, в което да се сгушим заедно. Само че торбичките трябва да бъдат доставени. Питам я какво ще каже да отскочим до Харлем и тя приема. А всъщност това е последното, което би трябвало да направя. Ако има по-лоша идея от тази, не мога да си представя каква е тя. Баща ми само ще ѝ изкара акъла. Тя ще се запознае с него, ще си представи, че аз ще бъда същият след петдесет години и ще си плюе на петите, както бих постъпил и аз на нейното място.

Баща ми е особен тип. И като казвам особен, имам предвид адски странен. Първо, той не говори с никого, освен с клиентите. Това включва мен и Чарли. Освен ако кастренето не се брой за говорене. Ако се брой, значи, това лято и есен той е казал на Чарли повече, отколкото през последните деветнайсет години. Може би преувеличавам, ала само мъничко.

Не знам как ще обясня за Наташа — нито на него, нито на Чарли. Е, за Чарли не ме е грижа, но баща ми ще я забележи. Ще разбере, че става нещо, така както винаги знае кой от клиентите ни се кани да открадне нещо, на кого може да продаде нещо на вересия и на кого — не.

По-късно, докато вечеряме, ще каже нещо на мама на корейски с онзи глас, който използва, за да се оплаква от американците. А все още не искам никой от тях да се намеси в това. Не сме готови за подобен натиск.

Наташа твърди, че всички семейства са странни, и действително е така. Ще трябва да я поразпитам за нейното семейство по-късно, след като приключим с това. Слизаме в метрото.

— Пригответи се — казвам.

НАТАША

Харлем е едва на двацет и пет минути с метрото от мястото, където бяхме, но сякаш сме попаднали в друга страна. Небостъргачите са изместени от малки, нагъсто наредени магазинчета с ярки сенници. Въздухът тук е по-свеж, сякаш не сме в големия град. Почти всички на улицата са чернокожи.

Дейниъл не казва нищо, докато вървим по булевард „Мартин Лутър Кинг“, на път към магазина на родителите му. Забавя крачка, когато минаваме покрай една празна витрина с голям надпис ДАВА СЕ ПОД НАЕМ и заложна къща със зелен сенник. Най-сетне спираме пред магазин за продукти за черна коса и козметика.

Нарича се „Грижа за черната коса“. Влизала съм в немалко такива.

— Иди до магазина за козметика на ъгъла и ми вземи продукт за изправяне на къдрава коса — казва майка ми на всеки два месеца.

Това е в реда на нещата. Всеизвестна истина е, че всички магазини за козметика за черна коса са собственост на корейци и колко несправедливо е това. Не знам защо не се сетих, когато Дейниъл спомена, че притежават магазин.

Не виждам вътре, защото прозорците са покрити със стари, избелели от слънцето плакати на усмихнати, облечени в костюми чернокожи жени, до една с еднакви прически, плод на химия. Очевидно (поне според тези плакати) само на някои видове прически им е позволено да посещават делови съвещания. Дори майка ми може да бъде обвинена в подобни идеи. Никак не се зарадва, когато реших да нося косата си в афростил — заяви, че не било професионално. Само че аз харесвам афроприческата си. Харесвах косата си и когато беше по-дълга и изправена. Радвам се, че мога да избирам. И изборът си е само мой.

До мен Дейниъл е толкова нервен, че направо вибрира. Чудя се дали е, защото ще се запозная с баща му или заради това, че

родителите му притежават точно такъв магазин. Обръща се към мен и охлабва вратовръзката си, сякаш през цялото време го е стягала.

— Ами баща ми е наистина... — Спира и започва отново. — А брат ми е наистина...

Очите му са навсякъде, но не и върху моите, а гласът му е напрегнат, вероятно защото се опитва да говори, без да диша.

— Навярно би могла да изчакаш навън. — Най-сетне успява да изкара цяло изречение.

В първия момент не обръщам кой знае какво внимание на думите му. Предполагам, че всички се срамуват от семействата си. Аз се срамувам от моето. Е, поне от баща ми. На мястото на Дейниъл сигурно бих постъпила по същия начин. Изневеряващото ми бивше гадже Роб никога не се запозна с баща ми. Така беше най-лесно. Да не чуе прекалено силния му, фалшив американски акцент. Да не го види как се опитва да обърне разговора към себе си и своите планове за бъдещето и как един ден ще бъде известен.

Стоим пред магазина, когато две чернокожи момичета излизат, смеейки се. Друга жена, също чернокожа, влиза вътре.

Изведнъж ми хрумва, че може би Дейниъл не се срамува от семейството си. Може би се срамува от мен. А може би се бои, че родителите му ще се засрамят от мен. Не знам защо не се сетих за това по-рано.

Америка изобщо не е съд за претопяване. По-скоро е от онези метални съдове с отделения за картофи, месо и зеленчуци. Поглеждам го и виждам, че все още не ме гледа. Изведнъж двамата преживяваме момент, който не съм очаквала.

КОСА

АФРОАМЕРИКАНСКА ИСТОРИЯ

В африканските цивилизации от петнайсети век прическите са били нещо като маркер на идентичност. Прическата можело да обозначава всичко — племенен или семеен произход, религия, социално положение. Сложните прически издавали власт и богатство. Простичкият стил би могъл да означава, че си в траур. Косата можела да има и духовно значение. Тъй като се намира на главата ти (най-високата част на тялото ти и следователно — най-близо до небето), мнозина африканци смятали, че духовете достигат до душата през нея, тя била начин за общуване с Бог.

Тази история била изтрита с идването на робството. На робовладелските кораби главите на новозаловените африканци били насилствено обръсвани — абсолютен акт на дехуманизация, акт, който окончателно прекъснал връзката между коса и културна идентичност.

След края на робството афроамериканската коса придобила сложни асоциации. За „хубав“ се смятал всеки стил, доближаващ се до европейските стандарти за красота. Хубавата коса била права и гладка. Къдрава, обемиста коса, каквато е естествената коса на много афроамериканци, се смятала за грозна. Правата коса била красива. Ситно къдравата коса била грозна. В началото на двайсети век мадам Си Джей Уокър, афроамериканка, станала милионерка, изобретявайки и пласирайки продукти за коса за чернокожи жени. Най-известна е с това, че подобрила дизайна на „горещия гребен“, уред за изправяне на коса. През шейсетте години Джордж И. Джонсън пласирал „охлабителя“, химически продукт, използван за изправяне на къдравата афроамериканска коса. Според някои приблизителни оценки търговията с продукти за черни коси възлиза на повече от милиард долара годишно.

От края на робството до наши дни в афроамериканската общност кипи спор. Какво означава да носиш косата си такава, каквато е, и

какво означава да я изправиш? Дали изправянето на косата е вид самоомраза? Означава ли, че според теб косата ти в естествения си вид не е красива? Ако я носиш в естествения ѝ вид, политическо изявление ли правиш? Начинът, по който афроамериканските жени носят косата си, често пъти е израз на много повече от суетност. Става дума за нещо повече от представата на една отделна личност за собствената ѝ красота. Когато Наташа реши да носи косата си в афростил, то не е, защото си дава сметка за цялата тази история. Прави го въпреки твърденията на Патриша Кингсли, че тази прическа кара жените да изглеждат войнствени и непрофесионални. Тези твърдения се коренят в страх — страха, че дъщеря ѝ ще бъде наранена от едно общество, което все още твърде често се страхува от черната кожа. Патриша задържа за себе си другото си възражение: новата прическа на Наташа ѝ се струва отхвърляне. Самата тя цял живот изправя косата си. Изправя и косата на Наташа, откакто тя навърши десет години. Днес, когато погледне дъщеря си, Патриша не вижда чак толкова от себе си, отразено в нея, както преди, и това боли. Ала, разбира се, всички тийнейджъри го правят. Всички тийнейджъри се откъсват от родителите си. Да пораснеш, означава да се откъснеш.

На Наташа ѝ трябваха три години, докато естествената ѝ коса израсне напълно. Това не е някакво политическо изявление от нейна страна. Всъщност харесваше ѝ да носи косата си права. Някога може би отново ще я изправи. Прави го, защото иска да опита нещо ново.

Прави го просто защото изглежда красиво.

ДЕЙНИЪЛ

(Местно момче се оказва точно толкова голям задник, колкото и брат си.)

— Навярно би могла да изчакаш навън — казах, сякаш се срамувам от нея, сякаш искам да я скрия.

Разкайвам се мигновено. Не са нужни няколко минути, за да осъзная напълно ефекта от думите си. Не. Не. Не. Незабавно и всепоглъщащо разкаяние.

А след като го изричам, просто не мога да повярвам, че наистина съм го направил. Такъв ли съм наистина?

Дори по-голям задник от Чарли.

Не мога да я погледна. Очите ѝ са се спрели върху мен, а аз не съм в състояние да я погледна. Искам онази машина на времето. Искам да си взема последната минута назад.

Ужасно сгафих.

Ако ще има Дейниъл и Наташа, да се оправя с расизма на баща ми, е само началото. Ала с нея все още сме в началото и не искам да трябва да се оправям с него точно сега. Искам да направя лесния, а не правилния избор. Искам да се влюбя, да хлътна до уши.

Без никакви пречки по пътя, моля. Никой не иска да бъде наранен, докато се влюбва. Искам да се влюбя така, както се влюбват всички останали.

НАТАША

Няма нищо.

Нямам нищо против да чакам тук. Разбирам. Наистина. Ала част от мен, частта, която не вярва в Бог и истинската любов, иска той да ми докаже, че греша като не вярвам в тях. Искам да избере мен. Въпреки че е прекалено рано в историята ни. Въпреки че самата аз не бих постъпила така. Искам да се окаже толкова благороден, колкото ми се стори в първия миг, но естествено, че не е. Никой не е. Така че му помагам да излезе от затруднението, в което сам хлътна.

— Не се притеснявай толкова — казвам. — Ще изчакам.

ДЕЙНИЪЛ

Когато се родиш, те (Господ или малките извънземни, или който и да е там) би трябвало да те изпратят в света с цял куп гратиси. Възможност за преиграване, за втори опит, за връщане назад. Бих използвал един такъв сега.

Поглеждам я и виждам, че знае точно какво преживявам. Ще ме разбере, ако просто вляза вътре, дам торбичките на татко и изляза. След това ще можем да продължим по пътя си и по-късно днес аз няма да бъда подложен на разговори „Кое е това момиче“ от страна на баща ми. Никакви шеги от типа: „Тръгнеш ли веднъж с чернокож, няма връщане назад“, от Чарли. Този неловък момент ще бъде просто мъничка спънка по пътя ни към това, да станем епична, невероятна двойка.

Само че не мога да го направя. Не мога да я оставя тук навън. Отчасти, защото не е правилно. Но най-вече, защото с нея всъщност не сме в началото.

— Може ли да опитаме отново? — питам, изигравайки картата си за повторен опит.

Тя се усмихва толкова широко, че съм сигурен — каквото и да се случи, ще си заслужава.

НАТАША

Едно звънче издрънчава в мига, в който прекрачваме прага. Магазинът досущ прилича на всички останали магазини за козметика, в които съм влизала някога. Малък и пълен с редици от метални рафтове, претъпкани с пластмасови бутилки, обещаващи, че тайната им формула е най-добрата за вашата коса, кожа и т.н.

Касата е точно срещу входа, така че веднага виждам баща му. Начаса разбирам откъде Дейниъл е взел привлекателността си. Баща му е по-възрастен и оплешивяващ, ала има същите костна структура и съвършено симетрично лице, които правят Дейниъл толкова привлекателен. Зает е да маркира покупките на един клиент и не дава никакъв знак, че е видял Дейниъл, ала съм сигурна, че е забелязал и двама ни. Клиентът е момче на моите години, чернокожо, с лилава коса, три халки на устните, една на носа, една на веждата и повече обици, отколкото мога да преброя. Ще ми се да видя какво си е купил, но всичко вече е прибрано в торба.

Дейниъл вади някакви торбички от джоба на сакото си и се отправя натам. Баща му му хвърля бърз поглед. Не съм сигурна какво си казват по този начин, но Дейниъл спира и въздъхва.

— Имаш ли нужда да отидеш до тоалетната или нещо такова? — пита ме. — Тя е отзад.

Аз поклащам глава. Дейниъл се опитва да удуши торбичките с ръце.

— Ами това е. Това е магазинът.

— Искаш ли да ми го покажеш? — питам, за да го отвлека от мислите му.

— Няма кой знае какво за разглеждане. Първите две пътеки са с продукти за коса. Шампоани, балсами, бои, цял куп химически работи, които не разбирам. Пътека три е „Грим“. Пътека четири — „Принадлежности“.

Поглежда към баща си, ала той все още е зает.

— Искаш ли нещо? — пита ме.

Аз докосвам косата си.

— Не, аз...

— Нямах предвид продукт. Отзад имаме хладилник с безалкохолни и други такива.

— С удоволствие. — Харесва ми мисълта да надникна зад кулисите.

Минаваме покрай рафтовете с бои за коса. Върху всички кутии има широко усмихнати жени със съвършено боядисани и оформени коси. В тези бутилки не се продава боя за коса, а щастие.

Спирам пред редица кутии с бои с ярки цветове. Една много малка, тайна, непрактична част в мен открай време иска розова коса.

Минават няколко секунди, преди Дейниъл да осъзнае, че съм спряла.

— Розово? — пита, виждайки кутията в ръцете ми.

Аз я поклащам насреца му.

— Защо не?

— Не ми се струва, че е в твой стил.

Естествено, напълно е прав, но не ми харесва, че го мисли. Нима съм прекалено предсказуема и скучна? Мислите ми се връщат към момчето, което видях, когато влязохме в магазина. Обзалагам се, че никой около него не знае какво ще му хрумне в следващия момент.

— Много знаеш — заявявам и докосвам косата си.

Очите му проследяват ръката ми и изведнъж се чувствам страшно неловко; надявам се да не ме помоли да докосне косата ми или да ми зададе цял куп глупави въпроси за нея. Не че не искам да докосне косата ми, защото искам... но не сякаш е някакъв причудлив феномен.

— Според мен ще бъдеш красива с гигантска розова афроприческа.

Откровеността е секси и моето цинично сърце го забелязва.

— Няма да я боядисам цялата. Може би само краищата.

Той посяга към кутията и сега и двамата я държим, застанали един срещу друг насред пътека, на която има място само за един.

— Ще прилича на ягодова глазура — отбелязва той и със свободната си ръка улавя няколко кичура от косата ми и ги оставя да се плъзнат между пръстите му.

Установявам, че нямам нищо, ама нищичко против.

— Я виж ти. Малкият. Ми. Брат е тук — разнася се глас от края на пътеката.

Дейниъл отдръпва рязко ръка от косата ми. И двамата едновременно пускаме боята и кутията тупва на пода. Дейниъл се навежда, за да я вдигне. Аз се обръщам към нахалника.

Той е по-висок и по-едър от Дейниъл. На неговото лице семейната костна структура изглежда още по-изваяна. Подпира метлата, която държи, на един рафт и се приближава към нас с ленива крачка. Големите му тъмни очи са пълни с любопитство и пакостлива развеселеност.

Не съм сигурна дали го харесвам.

Дейниъл се изправя и ми подава боята.

— Какво става, Чарли? — пита той.

— Става. И. Почва. Да. Ходи. Малки братко — отвърща Чарли. Оставам с впечатлението, че откакто се помнят, използва този израз по същия начин. Гледа към мен, докато го казва, и в усмивката му има нещо презрително.

— Кой. Е. Това? — пита, все така гледайки единствено към мен.

Дейниъл си поема дълбоко дъх и се приготвя да каже нещо, но аз го изпреварвам.

— Наташа. — Гледа ме така, сякаш би трябвало да добавя още нещо. — Приятелка на брат ти — продължавам.

— О, аз си помислих, че може би е заловил клиент, който се опитва да краде. — Лицето му е същинска пародия на невинност. — В подобен магазин е пълно с такива. — Очите му са смеещи се и злобни. — Сигурен съм, че разбираш.

Определено не го харесвам.

— Исусе, Чарли — казва Дейниъл.

Прави стъпка към брат си, но аз улавям ръката му. Той спира, преплита пръсти с моите и ги стиска.

Чарли демонстративно свежда поглед към съединените ни ръце, след което отново го вдига към нас.

— Това ли е, което си мисля? Това да не е любоооооов, малки. Братко? — Плясва с ръце и прави една-две танцови стъпки през смях. — Направо. Страхотно. Да. Знаеш какво означава това, нали? Най-после ще свалят мерника от мен. Когато нашите научат за това, аз

отново ще стана любимият син. Майната му на академичния изпитателен срок.

Смее се с глас и потърква длани като злодей, описващ плановете си за световно господство.

— Леле. Ти наистина си задник — казвам, неспособна да се сдържа.

Той се усмихва, сякаш съм му направила комплимент. Ала усмивката му не трае дълго.

Отново поглежда към ръцете ни и вдига очи към Дейниъл.

— Ама че си идиот. Докъде мислиш, че ще доведе това?

Стискам ръката на Дейниъл малко по-силно и я притеглям към себе си. Искам да опровергая Чарли.

— Свърши си работата и да се махаме от тук — казвам.

Той кима и ние се обръщаме... при което налитаме право на баща му. Изтръгвам ръката си от тази на Дейниъл в същия миг, в който той я пуска, но е твърде късно. Баща му вече ни е видял.

ДЕЙНИЪЛ

(Огромна купчина фъшкии се преструва на тийнейджър, не успява да заблуди никого.)

Чарли е истинска купчина фъшкии, която ми се иска да подпаля. Ще ми се да го фрасна по съвършено самодоволното лице. Това не е нещо ново за мен (искам да го направя от десетгодишен), но този път наистина стигна прекалено далеч. Мисля си за това, колко страхотно би било да си счупя ръката в лицето му, но освен това не мога да престана да мисля за усещането от дланта на Наташа в моята.

Трябва да я изведа от тук, преди семейството ми да изкара живота ми от релсите още когато той едва започва.

— Какво правиш? — пита баща ми на корейски.

Решавам да пренебрегна въпроса, който ми задава действително. Вместо това му връчвам торбичките.

— Мама каза да ти ги донеса — отговарям на английски, та Наташа да не си помисли, че говорим за нея.

Чарли се лепва за нас.

— Искаш ли да превеждам на *приятелката* ти?

Натъртва на думата *приятелка*. Защото да се държи като гигантски задник, е основната цел в живота на Чарли.

Татко го изглежда сурово.

— Мислех, че не разбираш корейски.

Чарли свива рамене.

— Оправям се криво-ляво. — Дори неодобрението на татко не може да му попречи да се забавлява за моя сметка.

— Затова ли изпадна от „Харвард“? Защото само се справяш криво-ляво?

Това баща ми казва на корейски, защото последното, което би искал, е да извади кирливите ни ризи пред една *мигук шарам*. Една американка.

На Чарли изобщо не му пука и превежда, ала усмивката му не е чак толкова широка.

— Не се тревожи — уверява той Наташа. — Не говори за теб. Още не. Просто ме нарече глупав.

Лицето на татко става съвършено безизразно — сега вече наистина е ядосан. Чарли го хвана като в капан. Каквото и да каже, Чарли ще го преведе, а чувството за приличие на баща ми не може да го допусне. Така че той се превръща в почтителен собственик на магазин, както съм го виждал да прави милион пъти, с милион клиенти.

— Искаш ли нещо, преди да си тръгнеш? — пита Наташа и като сплита ръце, се понавежда в кръста и ѝ отправя най-добрата си усмивка, тип обслужване на клиенти.

— Не, благодаря, господин... — Тя спира, защото не знае фамилията ми.

Баща ми не отговаря.

— Да. Да. Ти си приятелка на Дейниъл. Вземи каквото си поискаш.

Пред мен се разиграва същинска катастрофа, ала аз не знам как да я спра. Баща ми опипва джобовете си, докато не намира очилата си, и поглежда през тях към шишетата на рафта.

— Не тук. Ела с мен.

Може би, ако просто се подчиним, всичко това ще свърши побързо. Двамата с Наташа го последваме безпомощно, докато Чарли се смее.

Баща ми открива онова, което търси, на съседната пътека.

— Ето. За отпускане на косата. — Сваля голяма черно-бяла туба от рафта и я подава на Наташа. — За отпускане. Да направи косата ти не толкова голяма.

Как съм се родил в това семейство и как мога да се измъкна от него?

Чарли се смее гръмко и продължително.

Понечвам да кажа, че тя не се нуждае от нищо, ала Наташа ме прекъсва.

— Благодаря ви, господин...

— Бе — казвам, защото тя трябва да знае фамилията ми.

— Господин Бе. Нямам нужда от...

— Коса прекалено голяма — повтаря баща ми.

— Голямото ми харесва — казва тя.

— Тогава най-добре си намери друго гадже — обажда се Чарли и размърдва многозначително вежди, за да е сигурен, че всички сме разбрали за какво намеква. Изненадвам се, че не прави и жест с ръка, за да е напълно ясен. Изненадата ми не трае дълго, защото той вдига палец и показалец, раздалечени на няколко сантиметра един от друг.

— Шегата си я биваше, Чарли — казвам. — Да, пенисът ми е голям само няколко сантиметра. — Не си давам труда да погледна лицето на баща ми.

Наташа се обръща към мен и буквално зяпва. Определено преосмисля наскорошните си житейски избори. Аз на практика мятam торбичките към баща ми. Нещата не биха могли да бъдат по-ужасни, така че посягам към ръката ѝ, въпреки че баща ми стои пред нас. Слава богу, тя ми позволява да я уловя.

— Благодаря и пак заповядай — провиква се Чарли, когато сме почти на прага.

Той е като прасе, търкалящо се щастливо в лайна. Или е просто самите лайна.

Показвам му среден пръст и не обръщам внимание на огромното неодобрение, струящо от баща ми — по-късно ще има достатъчно време за това.

НАТАША

Смея се, макар да знам, че не би трябвало. Ама че ужасно преживяване. Горкият Дейниъл.

Емпирично доказуем факт: Семействата са ужасни.

Почти сме стигнали до спирката на метрото, когато той престава да ме дърпа след себе си. Плясва тила си с длан и провесва глава.

— Съжалявам. — Казва го толкова тихо, че по-скоро го разчитам по устните му, отколкото го чувам.

Опитвам се да потисна смеха си, понеже той има вид, сякаш някой току-що е умрял, но ми е трудно. Само при спомена за това, как баща му се опитва да ми натика в ръцете туба с продукт за изправяне на косата, смехът се надига и изригва от мен. Веднъж започнала да се смея, не съм в състояние да спра. Слагам ръце на корема си, завладяна от истеричен смях. Дейниъл ме е зяпнал. Смръщването му е толкова дълбоко, че може да му остане за постоянно.

— Това беше ужасно — казвам, когато най-сетне се успокоявам. — Не мисля, че би могло да мине по-зле. Баща расист. Брат расист и сексист.

Дейниъл потърква врата си и още повече се намръщва.

— Ами магазинът! Така де, прастарите плакати с онези жени и баща ти, критикуващ косата ми, и брат ти, с неговите шеги за малки пениси.

Докато изброя всички ужасни неща, отново се смея. На него са му нужни още няколко секунди, но в крайна сметка и той се усмихва, и това е прекрасно.

— Радвам се, че според теб е забавно — казва.

— Хайде де. Трагедията е забавна.

— Ние в трагедия ли се намираме? — Сега вече се усмихва широко.

— Естествено. Не е ли това животът? Накрая всички умираме.

— Предполагам. — Той пристъпва по-близо до мен, взема ръката ми и я слага върху гърдите си.

Аз изучавам ноктите си. Изучавам кожичките около тях. Всичко, само и само да избегна погледа на онези негови кафяви очи. Сърцето му тупти под пръстите ми.

Най-сетне вдигам поглед и той слага ръка върху моята.

— Съжалявам — казва. — Съжалявам за семейството ми.

Кимам, защото усещането от ударите на сърцето ми има странен ефект върху гласните ми струни.

— Съжалявам за всичко, за цялата история на света и за всички му расизъм и цялата му несправедливост.

— За какво говориш изобщо. Вината не е твоя. Не можеш да се извиняваш за расизма.

— Мога и именно това правя.

Господ да ме пази от добри и искрени момчета, които чувстват всичко прекалено дълбоко. Все още мисля, че станалото е смешно в своята съвършена ужасност, но разбирам и неговия срам. Трудно е да произлизаш от място или от хора, с които не се гордееш.

— Ти не си баща си — заявявам, ала той не ми вярва.

Разбирам страха му. Кой сме ние, ако не продукт на нашите родители и техните истории.

КОСА

КОРЕЙСКО-АМЕРИКАНСКА ИСТОРИЯ

Семейството на Дейниъл не попадна случайно в бизнеса с продукти за черна коса. Когато Мин Су и Те Хьон се преместиха в Ню Йорк Сити, там имаше цяла общност от южнокорейски имигранти, които нямаха търпение да им помогнат. Братовчедът на Те Хьон им зае пари и ги посъветва да отворят магазин за продукти за черна коса. Самият той също имаше подобен магазин, както и мнозина други имигранти в тази нова общност. Те до един процъфтяваха.

Господството на южнокорейците в бизнеса с продукти за черна коса също не е плод на случайност. То започва през шейсетте години, с нарастването на популярността сред афроамериканското общество на перуките, изработени от южнокорейска коса. Те станали толкова популярни, че южнокорейското правителство забранило износа на необработена коса от страната. Това гарантирало, че перуки от южнокорейска коса можело да се произвеждат *единствено* в Южна Корея. В същото време правителството на Съединените щати забранило вноса на перуки, съдържащи коса от Китай. Тези две събития укрепили господството на Южна Корея на пазара за перуки. Бизнесът с перуки постепенно прераснал в по-общия бизнес с продукти за черна коса.

Смята се, че между шейсет и осемдесет процента от този пазар се държи от южнокорейци, като тези цифри включват разпространение на едро и на дребно, както и — все повече и повече — производство. Дали по културни, или по расистки причини, това господство в разпространението гарантира, че е почти невъзможно, за която и да е друга група да се установи в този бизнес. Южнокорейските дистрибутори работят най-вече с южнокорейски търговци на дребно, изключвайки на практика почти всеки друг от пазара.

Те Хьон и представа си няма за тази история. Онова, което знае, е следното: Америка е страната на възможностите. Децата му ще имат

повече, отколкото той някога.

ДЕЙНИЪЛ

Иска ми се да ѝ благодаря, задето не ме мрази. След преживяването в магазина на родителите ми кой би могъл да я вини. Освен това не беше длъжна да реагира на семейството ми толкова спокойно, колкото го направи. Ако се беше разкрещяла и на баща ми, и на брат ми, щях да я разбера. Истинско чудо е (от онези с превръщането на водата във вино), че все още няма нищо против да бъде с мен, и аз съм повече от благодарен.

Вместо да ѝ кажа всичко това, аз я питам дали иска да обядваме. Стоим на прага на метрото и единственото, което искам, е да се махна възможно най-далеч от семейството си. Ако метрото стигаше до луната, бих си купил билет.

— Умирам от глад — заявявам.

Тя прави физиономия.

— Умиращ, а? Определено обичаш да пресилваш.

— Правя го в противовес на твоята абсолютна прецизност.

— Имаш ли някое място наум? — пита тя.

Предлагам любимия си ресторант в Корейския квартал и тя се съгласява.

Намираме си места един до друг в метрото и сядаме. Ще са ни нужни четиридесет минути, за да стигнем до центъра.

Изваждам телефона си и отварям списъка с въпросите.

— Готова ли си за още?

Тя се плъзва по-близо до мен, така че раменете ни се докосват, и надничка към телефона ми. Толкова е близо, че косата ѝ гъделичка носа ми. По-силно е от мен. Вдъхвам миризмата на косата ѝ по уж деликатен начин, който изобщо не се оказва такъв.

Тя се отдръпва от мен с широко отворени, обидени очи.

— Наистина ли току-що ме помириша? — пита и докосва косата си там, където беше носът ми преди миг.

Не знам какво да кажа. Ако си призная, ще изляза странен и леко плашещ. Ако го отрека, ще изляза лъжец и освен това съм странен и

плащещ. Тя придърпва кичурите, които държи, към носа си и също ги помирисва. Сега вече просто трябва да я уверя, че не си мисля, че косата ѝ мирише лошо.

— Не. Искам да кажа, да. Да, помирирах я.

Млъквам, защото очите ѝ са отворени по-широко, отколкото би трябвало да бъдат човешките очи.

— И? — подканва ме тя.

Отнема ми миг, докато разбере какво ме пита.

— Мирише хубаво. Нали знаеш, понякога през пролетта, когато вали само за няколко минути, а после слънцето се покаже и водата започне да се изпарява и въздухът все още е влажен? Ето така мирише. Наистина хубаво.

Заповядвам си да затворя уста, въпреки че тя иска да продължи да говори. Навеждам очи към телефона си и чакам, надявайки се, че Наташа отново ще дойде близо до мен.

НАТАША

Той мисли, че косата ми мирише на пролетен дъжд. Полагам огромни усилия, за да си придам стоически, невъзмутим вид. Напомням си, че не харесвам поетичния език. Не харесвам поезията. Дори не харесвам хората, които харесват поезия.

Но пък и не съм направена от камък.

ДЕЙНИЪЛ

Тя отново се приближава и аз продължавам смело напред, защото очевидно такъв съм, когато съм с това момиче. Може би част от това, да се влюбиш в някого, е да се влюбиш и в себе си. Харесвам онзи, който съм, когато съм с нея. Харесва ми това, че казвам онова, което мисля. Харесва ми, че продължавам смело напред, въпреки препятствията, които тя издига. Обикновено бих се отказал, но не и днес.

Повишавам глас, за да надвикам тракането на влака.

— Окей. Време е за втора част. — Вдигам очи от телефона си. — Готова ли си за това? Минаваме на по-високо ниво на интимност.

Тя се смръщва насреща ми, но все пак кимва. Прочитам въпросите на глас и тя избира номер двайсет и четири: Какво мислиш за отношенията с майка ти (и баща ти)?

— Ти пръв — настоява тя.

— Е, вече познаваш баща ми.

Дори не знам откъде да започна. Естествено, че го обичам, но е възможно да обичаш някого и въпреки това отношенията ви да не са особено добри. Чудя се доколко несъществуващата ни връзка е типична за тийнейджър и неговия баща (Вечерен час в десет? Сериозно?) и доколко проблемите са културна основа (корейски кореец и американски кореец). Не знам дали изобщо е възможно двете да бъдат разграничени. Понякога имам чувството, че се намираме от двете страни на стъклена стена, която не пропуска никакъв звук. Виждаме се, но не се чуваме.

— Значи, отношенията ви са гадни? — подкача ме тя.

Смея се, защото това е толкова простичко и кратко описание на нещо толкова сложно. Влакът спира рязко и от движението се озоваваме още по-близо един до друг. Тя не се отдръпва.

— А тези с майка ти? — пита тя.

— Доста добри — отвръщам и осъзнавам, че наистина го мисля. — С нея си приличаме. Тя рисува. Артистична е. — Интересно, никога

досега не съм мислил, че си приличаме в това отношение. — Ти си наред.

Тя ме поглежда.

— Напомни ми отново защо се съгласих на това?

— Искаш ли да спрем? — питам, макар да знам, че ще откаже. Тя е от онези, които завършват онова, което са започнали. — Ще те улесня. Можеш просто да вдигнеш палци нагоре или надолу, окей?

Тя кима.

— Майка ти?

Тя вдига одобрително палци.

— Баща ти?

Палци надолу.

— Колко надолу? — питам.

— Много, много надолу.

НАТАША

— Трудно е да обичаш някого, който не те обича в отговор — казвам му.

Той отваря уста и отново я затваря. Иска да ми каже, че много ясно, че баща ми ме обича. Всички родители обичат децата си, иска да каже. Ала това не е вярно. Нищо не е универсално. *Повечето* родители обичат децата си. Вярно е, че майка ми ме обича. Ето и още нещо, което е вярно: аз съм онова, за което баща ми най-много се разкайва.

Откъде го знам?

Той самият го каза.

САМЮЪЛ КИНГСЛИ

ИСТОРИЯ ЗА РАЗКАЯНИЕ, ВТОРА ЧАСТ

Самюъл Кингсли беше сигурен, че му е писано да се прочуе. Несъмнено Господ не би го надарил с целия този талант, без място, където да блесне.

А после се появи Патриша. Несъмнено Господ не би му дал красива жена и деца, ако не беше възнамерявал да се погрижи за тях.

Самюъл помни мига, в който я срещна. Все още бяха в Ямайка, в Монтего Бей. Беше валяло, една от онези тропически бури, които започват толкова внезапно, колкото отминават. Беше се шмугнал в някакъв магазин за дрехи, за да не се появи на прослушването си подгизнал до кости.

Патриша беше управителка на магазина, така че, когато я видя за първи път, тя носеше значка с името си и имаше адски официален вид. Имаше къса къдрава коса и най-големите, най-хубавите, най-срамежливите очи, които беше виждал някога. Самюъл открай време не можеше да устои на срамежливите момичета — цялата тази предпазливост и загадъчност.

Беше ѝ цитирал Боб Марли и Робърт Фрост. Беше ѝ пял. Патриша нямаше никакъв шанс срещу силата на неговото очарование. Прослушването му дойде и отмина, ала Самюъл не го беше грижа. Не можеше да се насити на тези очи, които се разширяваха така драматично при най-слабия намек за флирт.

Въпреки това част от него го беше предупредила да стои настрана. Една пророческа част от него бе видяла два пътя в леса разделени^[1]. Може би ако беше поел по другия, ако си беше тръгнал от магазина, вместо да остане, всичко щеше да е различно.

[1] Алюзия със стихотворение на Робърт Фрост. Превод Теменуга Маринова. — Б.пр. ↑

ДЕЙНИЪЛ

— Корейска храна? Най-хубавата храна. Полезна. Добра за теб — казвам на Наташа, имитирайки майка си.

Това е нещо, което тя казва всеки път, когато излезем да вечеряме. Чарли винаги предлага да отидем в някое американско заведение, но мама и татко ни водят в корейски ресторант, въпреки че всеки ден ядем корейска храна вкъщи. Аз нямам нищо против, защото се оказва, че съм съгласен с майка ми. Корейска храна? Най-хубавата храна.

С Наташа нямаме много време до нейния ангажимент и аз започвам да се съмнявам, че ще успея да я накарам да се влюби в мен през следващите два часа. Но поне мога да направя така, че да поиска да се видим отново утре.

Влизаме в любимото ми заведение за сундубу и персоналът ни поздравява на корейски. Обожавам това място, а яхнията им с морски дарове е почти толкова хубава, колкото и тази на майка ми. Не е шикозно или нещо такова — с простички дървени маси в средата, заобиколени от сепарета покрай стените. Точно сега не е особено пълно, така че успяваме да си намерим празно сепаре.

Наташа ме моли да поръчам и за нея.

— Ще ям това, което ми кажеш — заявява.

Аз позвънявам с малкото звънче на масата и сервитьорката се появява почти незабавно. Поръчвам две яхнии с морски дарове *сундубу, галби и па чон*.

— Има звънче? — пита Наташа, когато сервитьорката се отдалечава.

— Страхотно, нали? Ние сме практичен народ. — Шегувам се само наполовина. — Отнема цялата загадъчност от посещението на ресторант. Кога ли ще се появи сервитьорът ми? Кога ли ще си получа сметката?

— Американските ресторанти знаят ли за това? Защото някой би трябвало да им каже. Звънчетата би трябвало да бъдат задължителни.

Смея се и се съгласявам, но после тя си взема думите назад.

— Не, размислих. Вече виждам как някой задник дрънчи като луд, за да поиска кетчуп.

Банчан, безплатните ордъоври, пристигат почти незабавно. Част от мен се приготвя да ѝ обясни какво яде. Веднъж приятелят на един приятел си направи шега от типа: *Какво има в това ястие? Кучешко месо?* Почувствах се ужасно и все пак се засмях. Това е един от онези моменти, за които ми се иска да имах карта за преиграване.

Наташа обаче не ми задава никакви въпроси за храната.

Сервитьорката се появява и ни връчва пръчици за хранене.

— О, дали ще може да ми дадете вилица? — моли я Наташа.

Сервитьорката ѝ хвърля неодобрителен поглед и се обръща към мен.

— Научи приятелка как да използва пръчици — казва и се отдалечава.

Наташа ме поглежда с широко отворени очи.

— Означава ли това, че няма да ми донесе вилица?

Смея се и поклащам глава.

— Какво, по дяволите?

— Предполагам, че ще се наложи да ме научиш как да използвам пръчици — казва тя.

— Не се тревожи за нея. Някои хора не са щастливи, докато всичко не стане, както те искат.

Наташа свива рамене.

— Всички култури са такива. В Америка, във Франция, в Ямайка, в Корея. Всички смятат, че начинът, по който правят нещата, е най-добрият.

— Само че ние, корейците, може и да сме прави — ухилвам се аз.

Сервитьорката се появява и поставя супата и две сурови яйца пред нас. Мята две лъжици, опаковани в хартия, в средата на масата.

— Как се казва това? — пита Наташа, когато сервитьорката се отдалечава.

— *Сундубу* — отвърщам.

Тя гледа как чупя яйцето си в супата и го заравям под кубчетата димящо тофу и скариди, и миди, за да се свари. Последва примера ми, без да направи коментар за това дали е безопасно за ядене.

— Много е вкусно — заявява, след като изяжда една лъжица. Буквално се размърдва на стола си от удоволствие. — Защо се наричаш кореец? — пита, след като изсърбва още няколко лъжици. — Не си ли роден тук?

— Няма значение. Хората винаги ме питат откъде съм. Някога отговарях, че съм от тук, но те просто ме питат откъде съм *наистина* и тогава казвам: Корея. Понякога казвам: Северна Корея, и им обяснявам, че с родителите ми сме избягали от водна тъмница, пълна с пирани, където Ким Чен Ун ни е държал като затворници.

Тя не се усмихва така, както очаквах. Просто ме пита защо го правя.

— Защото няма значение какво ще кажа. На хората им е достатъчен един поглед, за да повярват каквото си искат.

— Това е ужасно. — Тя загребва лъжица кимчи и я лапва. Цял ден бих могъл да я гледам как яде.

— Свикнал съм. Според родителите ми не съм достатъчно кореец. Според всички други не съм достатъчно американец.

— Това е наистина ужасно. — Тя се прехвърля от кимчито на бобовите кълнове. — Обаче не мисля, че трябва да казваш, че си от Корея. Защото не е вярно. Ти си от тук.

Харесва ми колко простичко е всичко това в очите ѝ. Харесва ми, че за нея решението за всичко е истината. Аз имам затруднения с идентичността си, а според нея просто трябва да казвам истината.

— Не е твоя работа да помагаш на другите да ти слагат етикет — заявява.

— Случва ли се и на теб?

— Да, само че аз не съм от тук, забрави ли? Дойдохме, когато бях на осем години. Имах акцент. Когато за първи път видях сняг, бях в класната стая, и бях толкова поразена, че станах, за да го видя по-добре.

— О, не.

— О, да.

— А останалите деца...

— Не беше приятно. — Тя потръпва престорено при спомена. — Искаш ли да чуеш нещо още по-лошо? На първия ми тест по правопис учителката отбеляза думата *favorite* като грешна, защото я написах с *ои*.

— Това е грешно.

— Не. — Тя размахва лъжицата си насреща ми. — Правилният английски правопис е с *ou*. Питай английската кралица. Провери го, американецо. Така или иначе, бях такъв малък зубър, че донесох речника си от вкъщи и си получих отнетите точки.

— Не си го направила.

— Направих го, и още как — усмихва се тя.

— Наистина си искала онези точки, а?

— Те си бяха мои. — Тя се изкисква, нещо, което не вярвах, че прави. Естествено, познавам я само от няколко часа, така че все още не знам всичко за нея. Обожавам тази част от това, да опознаваш някого. Как всяко ново късче информация, всяко ново изражение ти се струват магически. Не мога да си представя как би могло да ми омръзне някога. Не мога да си представя да не искам да чуя какво има да каже тя.

— Престани да го правиш — казва тя.

— Кое?

— Да ме зяпаш.

— Окей. — Изравям яйцето си и виждам, че се е сварило до съвършена рохкост. — Да ги изядем заедно — предлагам. — Това е най-хубавата част.

Тя загребва своето и ето че двамата седим с яйце в лъжицата и лъжица в ръката.

— На три. Едно. Две. Три.

Лапваме ги заедно. Виждам как очите ѝ се разширяват в мига, в който жълтъкът се пръсва в устата ѝ. Затваря очи, сякаш това е най-вкусното нещо, което е опитвала някога. Каза ми да не я зяпам, но аз го правя. Обожавам начина, по който сякаш чувства нещата с цялото си тяло. Чудя се защо момиче, което е толкова очевидно страстно, е така настроено против страстта.

СЕРВИТЪОРКАТА

ИСТОРИЯ ЗА ЛЮБОВ

Научи се да използваш пръчици за хранене.

Научи приятелка как да използва пръчици.

Синът ми, той направи същото. Излиза с бяло момиче. Съпругът ми? Той не го приема. В началото аз се съгласявам с него. Не говорим със сина цяла година, след като ни каза. Мислех си: Няма да говорим с него. Ще се вразуми, ще дойде на себе си.

Не си говорим и той ми липсва. Липсват ми малкото ми момче и американските му шегги, и начинът, по който ме щипва по бузите, и ми казва, че съм най-красивата от всички *омма*. Синът ми, който никога не се срамува от мен, дори когато всички останали момчета са се поамериканчили прекалено.

Не говорим с него повече от година. Най-сетне, когато той се обажда, аз си мисля — това е то. Най-сетне разбира. Бяло момиче никога няма да ни разбере, никога няма да бъде корейка. Ала той се обажда само за да каже, че се жени. Исква да дойдем на сватбата. В гласа му чувам колко много я обича. Чувам, че я обича повече от мен. Чувам, че ако не отида на сватбата, ще изгубя единствения си син. Единственият си син, който ме обича.

Ала татко му казва: „Не!“. Синът ми ни умоляваше да дойдем, а аз казах „не“, докато той не престана да моли.

Той се ожени. Видях снимки във фейсбук.

Роди им се първи син. Видях снимки във фейсбук.

Имат второ дете. Този път момиче.

С моя съпруг ги познаваме само от компютъра.

Сега, когато тези момчета идват тук с момичета, които не изглеждат като техните *омма*, аз се ядосвам. Тази страна се опитва да вземе всичко от теб. Твоят език, твоята храна, твоите деца.

Научи се да използваш пръчици за хранене. Тази страна не може да получи всичко.

НАТАША

До срещата ми остават малко повече от два часа, а Дейниъл наистина иска да отидем на *норбанг*, което е корейската дума за караоке. *Караоке* от своя страна е японската дума за това, да станеш за смях, като пееш пред стая пълна с непознати, които са дошли само за да ти се смеят.

— Не е като американската версия — настоява той, когато аз се дърпам. — Тази е много по-културна.

Под *културна* той има предвид, че се излагаш в малка, интимна стая, само пред приятелите си. Любимото му заведение за *норбанг* случайно се намира в съседство с ресторанта, където обядвахме. То се държи от същите хора, така че дори не се налага да излизаме навън, защото има вход през ресторанта. Дейниъл избира една от най-малките стаи, ала тя въпреки това е голяма. Очевидно са предназначени за групи от шест-осем души, не от двама. Осветлението е приглушено, покрай стените са подредени меки дивани, тапицирани с червена кожа. Пред тях има голяма квадратна масичка. Върху нея е поставен микрофон, сложно на вид дистанционно и дебела книга, върху корицата, на която на три езика пише *Песенно меню*. До вратата има голям екран, където ще се появи текстът. От тавана виси диско топка.

На Бев това място страшно би й харесало. Първо, тя е луда на тема диско топки. От тавана в нейната стая висят цели четири, има и едно странно съчетание между лампа и часовник с формата на диско топка. Освен това тя има страхотен глас и би се възползвала и от най-малкия повод, за да го покаже пред другите. Проверявам си телефона за още съобщения от нея, но такива няма. Заета е, казвам си. Не ме е забравила вече. Аз все още съм тук.

Дейниъл затваря вратата.

— Не мога да повярвам, че никога не си била на *норбанг* — казва.

— Потресаващо, знам — отвърщам.

Със затворена врата, стаята ми се струва малка и интимна.

Той ме поглежда така, сякаш си мисли същото.

— Да си поръчаме десерт — предлага и натиска едно копче на стената. Появява се същата сервитьорка, за да вземе поръчката ни. Изобщо не си прави труда да ме погледне. Дейниъл ни поръчва *патбингсу*, което се оказва настърган лед с плодове, малки меки оризови кекчета и сладък червен боб.

— Харесва ли ти? — пита ме.

Очевидно за него е важно да ми хареса.

Довършвам го на няколко хапки. Как да не ми харесва? То е сладко и студено, и вкусно.

Той грейва насреща ми и аз също грейвам.

Емпирично доказуем факт: Харесва ми да го правя щастлив.

Емпирично доказуем факт: Не знам кога се случи това.

Взема песенното меню от масата и отваря на английския отдел. Докато той се измъчва с избора на песен, аз гледам видео клиповете с кей поп, които вървят на екрана. Те са сладниково цветни и заразителни.

— Просто избери нещо — подканям го, когато започва третият клип.

— Това е *норбанг* — заявява той. — Не можеш просто да избереш песен. Песента избира теб.

— Каж ми, че се шегуваш.

Той ми намига и разхлабва вратовръзката си.

— Да, шегувам се, но по-спокойно. Опитвам се да намеря нещо, с чиято помощ наистина да те впечатля с музикалните си умения.

Разкопчава най-горното копче на ризата си. Гледам ръцете му, докато сваля вратовръзката през главата си. Не е като да си маха дрехите. Не е като да се съблича пред мен. Ала аз имам чувството, че е така. Не виждам нищо скандално, просто зървам за миг кожата на шията му. Той сваля ластичето от косата си и го мята на масата. Косата му е достатъчно дълга, за да му падне в лицето, и той я прибира разсеяно зад ушите си. Не съм в състояние да откъсна очи от него. Струва ми се, че цял ден съм чакала да го направи.

Емпирично доказуем факт: Страшно е привлекателен с пусната коса.

Емпирично доказуем факт: Страшно е привлекателен с вдигната коса.

Откъсвам очи от него и ги приковавам в климатика на стената. Обмислям дали да не го сложа на по-ниска температура.

Той навива ръкави, което ме кара да се разсмея. Държи се така, сякаш ни предстои тежък физически труд. Опитвам се да не забележа дългите гладки линии на ръцете му, ала очите ми непрекъснато се връщат на тях.

— Хубаво ли пееш? — питам го.

Той ме поглежда престорено сериозно, но играещите му очи го издават.

— Няма да те лъжа — заявява. — Страшно съм добър. На нивото на италиански оперен певец. — Взема дистанционното, за да избере песента, която си е харесал. — Ами ти?

Не отговарям. Много скоро ще открие. Всъщност пеенето ми като нищо ще го излекува от това негово хлътване по мен.

Емпирично доказуем факт: Аз съм най-ужасната певица на света.

Той се изправя и отива до откритото място пред екрана. Очевидно ще се нуждае от свобода на движенията. Изстъпва се с разкрачени крака, навежда глава, така че косата закрива лицето му, и вдига микрофона във въздуха с една ръка — класическа поза на рок звезда. Песента е „Take a Chance on Me“ на АББА. Слага ръка на сърцето и изкарва тихо първия куплет. Както става ясно и от заглавието, в песента се говори за това, да рискуваш и да дадеш шанс на някого, и най-вече аз да рискувам и да дам шанс на него.

До втория куплет той вече е загреял и ми мятта сладникави погледи като някоя поп звезда, с повдигнати вежди и нацупени устни. Според текста на песента можем да направим толкова много забавни неща, стига само да сме заедно. Забавните неща включват танцуване, разхождане, говорене и слушане на музика. Колкото и странно да е, не се споменава никакво целуване. Дейниъл изиграва пантомимически всяко от тези неща, като някакъв обезумял мим, и аз не мога да престана да се смея.

На третия куплет коленичи пред мен. В текста се говори за това, как се чувствал съвсем сам, когато хубавите птички отлетели, което не разбирам съвсем. Аз ли съм птичката? Той? Защо има птички?

Довършва песента, изправен на крака, като стиска микрофона с две ръце и пее страстно. Моят истеричен смях изобщо не го смущава. Освен това не ме излъга, когато каза, че пее хубаво. Пее прекрасно.

Дори сам си е бекинг вокал, което се състои в това, да повтаря „дай ми шанс“ отново и отново.

И не е като да се опитва да бъде секси. То е просто забавно. Толкова забавно, че става секси. Не знаех, че забавното може да е толкова секси. Забелязвам начина, по който ризата се опъва на гърдите му, докато той прави своите секси движения. Забелязвам колко са дълги пръстите му, когато прокара драматично ръце през косата си. Забелязвам колко привлекателно и кораво изглежда дупето му в официалния панталон.

Емпирично доказуем факт: Падам си по дупета.

Като се има предвид колко гаден ден преживявам, нищо от това не би трябвало да има ефект върху мен. Само че то има. Мисля, че е пълната липса на смущение у него. Не го е грижа дали става за смях. Единствената му цел е да ме разсмее.

Песента е дълга и докато стигне до края ѝ, той е загрял и изпотен. Когато свършва, поглежда към екрана, докато там не се появява яркорозов микрофон със знак, на който пише: 99%. Екранът се изпълва с конфети.

Аз простенвам.

— Не каза, че ще има оценки.

Отправля ми триумфираща усмивка и се свлича на мястото до мен. Ръцете ни се докосват, отдръпват се и отново се докосват. Чувствам се нелепо, задето го забелязвам, но определено го забелязвам.

Той отива да вземе микрофона и ми го подава.

— Давай да те видим — казва.

ДЕЙНИЪЛ

Ще ми се да се бях сетил да отидем на *норбанг* по-рано. Да бъда насаме с нея в приглушено осветена стая е късче от рая (диско рай). Тя прелиства книгата с песни, докато обяснява как изобщо не можела да пее. Аз я съзерцавам до насита, защото тя е прекалено погълната от друго, за да ми каже да престана.

Не мога да реша коя част от лицето ѝ ми е любима. Точно сега май са устните ѝ. Прехапала е долната си устна с изражението на човек, разкъсван между прекалено много възможности.

Най-сетне решава. Вместо да вземе дистанционното, тя се навежда през масата, за да въведе кода. Роклята ѝ се повдига леко и аз виждам задната част на бедрата ѝ. Върху тях са се вдълбали линии от дивана. Искам да обвия ръка около тях и да изгладя белезите с палец.

Тя се обръща към мен и аз не съм в състояние дори да се престоря, че не я бях зяпнал. Не искам да се преструвам. Желая я и искам да знае, че я желая. Тя не извърща поглед от мен. Устните ѝ се разтварят (те наистина са най-прекрасните устни във видимата Вселена) и докосва долната с език.

Ще стана и ще я целуна. Няма сила на света, която да е в състояние да ме спре, само че песента ѝ започва и удавя момента в меланхолия.

Разпознавам началните акорди. „Feel on Black Days“ на „Саунд гардън“. Песента започва с това, как вокалистът Крис Корнел ни казва, че всичко, от което се е страхувал, се е случило. Оттам нататък нещата се влошават още повече, докато не стигаме до припева, където научаваме един милиард пъти (горе-долу), че са го споходили черни дни. Това е (обективно погледнато) една от най-депресиращите песни, писани някога.

И все пак Наташа очевидно я обожава. Стиска микрофона с две ръце и затваря очи. Пее сериозно, от сърце и наистина ужасно.

Не пее хубаво.

Ама никак.

Почти съм сигурен, че няма никакъв слух. Всяка нота, която улучва, е чиста случайност. Поклаща се неловко със затворени очи. Не е нужно да четете текста, защото го знае наизуст.

Докато стигне до припева, напълно е забравила за мен. Неловкостта ѝ се стопява. Пеенето ѝ не е станало по-добро, но тя е сложила ръка на сърцето си и пее как не знаела каква съдба я очаква с истинска емоция в гласа.

За щастие, най-сетне свършва. Може да ти отрови щастието тази песен. Наташа ме поглежда. Никога не съм я виждал да изглежда срамежлива. Отново прехапва долната си устна и сбърчва лице. Очарователна е.

— Обожавам тази песен — казва.

— Не е ли мъничко потискаща? — подкачам я.

— Малко душевно терзание никога не е навредило никому.

— Ти си най-неизтерзаният душевно човек, когото съм срещал някога.

— Не е вярно — отвърща тя. — Просто ме бива да се преструвам.

Не мисля, че беше възнамерявала да го признае. Според мен не обича да показва, че има уязвими места. Извърща се и слага микрофона на масата.

Само че аз няма да ѝ позволя да избяга от този момент. Улавям ръката ѝ и я притеглям към себе си. Тя не се съпротивлява и аз не спирам, докато телата ни не се притискат. Не спирам, докато тя не е в пространството ми за дишане.

— Това бе най-ужасното пеене на света.

Очите ѝ блестят.

— Казах ти, че не ме бива.

— Не си.

— В мислите си го направих.

— Аз в мислите ти ли съм? — питам я.

Толкова е близо, че усещам леката топлина от изчервяването ѝ.

Слагам ръка на кръста ѝ и заравям пръсти в косата ѝ. Всичко може да се случи в почти несъществуващото разстояние между нас. Изчаквам тя да реши, чакам очите ѝ да кажат „да“ и тогава я целувам. Устните ѝ са като меки възглавнички и аз потъвам в тях. Започваме съвсем целомъдрено, устните ни се докосват едва-едва, вкусват другия,

но това не ни е достатъчно. Нейните устни се разтварят и езиците ни се преплитат, отдръпват се и отново се преплитат. Коров съм навсякъде, ала усещането е прекалено хубаво, прекалено *правилно*, за да се смутя от това. Тя стене тихичко, от което още повече ми се иска да я целувам.

Не ме е грижа какво твърди тя за любовта и химичните вещества. Това няма да отmine. Това е повече от химия. Отдръпва се и очите ѝ са блещукащи черни звезди, приковани в моите.

— Върни се — казвам и я целувам така, сякаш няма да има утрешен ден.

НАТАША

Не мога да спра. Не искам да спра. Тялото ми абсолютно не го е грижа какво мисли мозъкът ми. Усещам целувката му навсякъде. В крайчетата на косата си. Дълбоко в корема си. В сгъвките на коленете си. Искам да го притегля в себе си, искам да се разтопя в него.

Отстъпваме назад и задната част на краката ми среща дивана. Полага ме върху него, а самият той се озовава наполовина отгоре ми, макар че единият му крак все още е на земята.

Трябва да престана да го целувам. Тялото ми е извън контрол. Не мога да му се наситя. Не мога да го почувствам достатъчно близо до себе си. Нещо хаотично и настойчиво се надига в мен. Гърбът ми се извива в дъга, за да дойде още по-близо до него. Ръката му стиска кръста ми и се плъзва нагоре. Докосва лекичко гърдите ми. Аз обвивам ръце около шията му и заравям пръсти в косата му. Най-сетне. Цял ден искам да го направя.

Емпирично доказуем факт: Аз не вярвам в магия.

Емпирично доказуем факт: Ние сме магия.

ДЕЙНИЪЛ

МАЙКО...

НАТАША

... МИЛА.

ДЕЙНИЪЛ

Не може да правим секс в заведението за *норбанг*.

Не може.

Трябва обаче да си призная, че наистина го искам. Ако не престана да я целувам, ще я помоля да го направим, а не искам тя да си помисли, че съм някой, който би помолил едно момиче, с което току-що се е запознал, да прави секс с него в заведението за *норбанг*, макар че съм точно такъв, защото, Исусе Христе, наистина искам да правя секс с нея, тук и сега, в заведението за *норбанг*.

НАТАША

Ръцете ми не могат да престанат да го докосват. Излизат от косата му и се спускат към коравите развълнувани мускули на гърба му. Сякаш надарени със собствена воля, те се плъзват върху дупето му.

Както очаквах, то е впечатляващо. Кораво и заоблено, със съвършени пропорции. Дупе, което се нуждае да бъде докосвано. Не бива никога да носи панталони.

Улавям го в шепа и го стискам, и усещането е по-хубаво, отколкото предполагах.

Той се надига, подпрял ръце от двете страни на главата ми, и ми се усмихва.

— Нали знаеш, че не е пъпеш.

— Харесва ми — казвам и отново го стискам.

— Твое е — заявява той.

— Някога минавало ли ти е през ума да носиш чапси за езда?

— Абсолютно не — отвърща той и се изчервява.

Наистина ми харесва да го карам да се изчервява.

Отпуска се над мен и отново ме целува. Имам чувството, че няма част от мен, която да не е обсипана от целувки в момента. Откъсвам ръце от дупето му и ги вдигам към раменете му, за да забавя нещата. Ако продължа да го целувам, по-късно ще ми е още по-трудно.

Така че.

Никакво целуване повече.

ДЕЙНИЪЛ

Усещам колебанието в устните ѝ и ако трябва да съм откровен, малко се стряскам от това, колко интензивно е и това. Надигам се и я издърпвам, така че да седне. Слагам длан на тила ѝ и отпускам чело до нейното. Дишането ни е учестено, накъсано. Знаех си, че между нас има химия, но не очаквах нещо такова.

Ние сме подпалки наред гръмотевична буря. Запалена клечка и сухо дърво. Знаци „Опасност от пожар“ и гора, която само чака да бъде изпепелена.

От всички начини, по които би могъл да се развие днешният ден, никога не бих предвидил това. Ала сега съм сигурен, че всичко, случило се днес, ме е водило към нея, нас двамата — към този момент, а този момент — към остатъка от живота ни.

Дори това, че Чарли беше временно отстранен от „Харвард“, ми се струва част от плана да се озовем тук. Ако Чарли не беше объркал всичко, майка ми никога нямаше да каже онова, което каза тази сутрин.

Ако не го беше направила, аз нямаше да изляза толкова рано от къщи, за да се подстрижа (което все още не съм направил).

Нямаше да се кача на влака на метрото с машиниста проповедник, търсец Господ.

Ако не беше той, нямаше да изляза от метрото и да тръгна пеша, и тогава нямаше да видя как Наташа изживява своя религиозен музикален момент. Ако не бяха приказките на машиниста за Бог, нямаше да забележа якето ѝ с надпис DEUS EX MACHINA.

Ако не беше якето, нямаше да я последвам в музикалния магазин.

Ако не беше крадливото ѝ бивше гадже, нямаше да я заговоря.

Дори задникът в беembeто има известна заслуга. Ако не беше минал на червено, аз нямаше да получа втори шанс с нея.

И всичко това, до последното, водеше до тук.

Когато и двамата отново започваме да дишаме нормално, аз я целувам по върха на носа.

— Нали ти казах. — Отново го целувам.

— Май имаш фетиш към носовете, а? — подхвърля тя, а после:
— Какво си ми казал?

Подчертавам думите си с още целувки по носа.

— Ние.

Целувка.

— Сме.

Целувка.

— Предопределени.

Целувка.

— Един.

Целувка.

— За.

Целувка.

— Друг.

Целувка.

Тя се откъсва от мен. Очите ѝ са се превърнали в буреносни облаци, ръцете и краката ѝ, преплетени с моите, се отдръпват. Трудно ми е да я пусна, като да се опиташ да разделиш два магнита. Да не би да я стреснах с приказките си за предопределеност? Плъзва се по дивана и ето че между нас има твърде много разстояние. Не искам да оставя моментът да отмине. Едва преди няколко секунди мислех, че ще продължи вечно.

— Искаш ли да изпеем още нещо? — Гласът опитва да ми изневери и аз се прокашлям. Поглеждам към телевизора. Не можахме да видим оценката ѝ, преди да започнем да се целуваме. 89% процента е, което е ужасно. Адски трудно е да получиш по-малко от 90% в *норбанг*.

Тя също поглежда към екрана, но не казва нищо. Нямам представа какво се случва в главата ѝ. Защо се съпротивлява на това между нас? Докосва косата си, подръпва един кичур и го пуска, подръпва друг и го пуска.

— Съжалявам — казва.

Аз се плъзвам по дивана към нея и стопявам разстоянието между нас. Ръцете ѝ са сплетени в скута.

— За какво съжаляваш?

— За това, че ту съм гореща, ту съм студена.

— Преди минута не беше толкова студена. — Правя възможно най-ужасната шега (заедно с игрите на думи, многозначителните намеци са най-долната форма на хумор), с която бих могъл да изляза в този момент. Дори размърдвам вежди и чакам реакцията ѝ. Не съм сигурен каква ще е тя.

Усмивка превзема лицето ѝ. Буреносните облаци в очите ѝ са безсилни пред нея.

— Леле. — Гласът ѝ е топъл, също като усмивката ѝ. — Определено си те бива с думите.

— И с жените. — Продължавам с ужасните шеги. Ще се направя на глупак, само и само за да я накарам да се разсмее.

Тя се засмива и се обляга назад в дивана.

— Сигурен ли си, че си достатъчно компетентен да бъдеш поет? Това беше един от най-ужасните свалячески лафове, които съм чувала някога.

— Очакваше нещо...

— По-поетично — довършва тя.

— Шегуваш ли се? В повечето стихотворения става дума за секс. Тя е скептично настроена.

— Имаш ли данни, с които да подкрепиш това твърдение? Ще трябва да видя някои цифри.

— Учен! — обвинявам я аз.

— Поет! — не ми остава длъжна тя.

И двамата се усмихваме, изпълнени с удоволствие, без да се опитваме да скрием удоволствието си от другите.

— В повечето стихотворения, които съм чела, става дума за любов или секс, или звездите. Вие, поетите, сте обсебени от звездите. Падащи звезди. Изгряващи звезди. Умиращи звезди.

— Звездите са важни — казвам през смях.

— Така е, но защо няма стихотворения за слънцето. Слънцето също е звезда, при това — най-важната за нас. Дори само това си заслужава поне една-две поеми.

— Имаш го. От сега нататък ще пиша поезия единствено за слънцето — заявявам.

— Много добре.

— Но ако си говорим сериозно, наистина мисля, че в повечето стихотворения става дума за секс. Робърт Херик има стихотворение,

озаглавено „На девствениците: да не пропиляват времето си“.

Тя сяда в поза лотос на дивана и се превива от смях.

— Не може да бъде.

— Може — уверявам я. — На практика казва на девствениците да изгубят девствеността си възможно най-рано, в случай че умрат. Да не дава господ, да умреш девствен.

Смехът ѝ утихва.

— Може би просто се е опитвал да каже, че трябва да живеем в мига. Сякаш днешният ден е всичко, което имаме.

Отново е сериозна и тъжна, а аз не знам защо. Отпуска глава върху облегалката на дивана и вдига очи към диско топката.

— Разкажи ми за баща си — казвам.

— Не ми се говори за него.

— Знам, ала разкажи ми въпреки това. Защо смяташ, че не те обича?

Тя вдига глава, за да ме погледне.

— Ти си неумолим — заявява и отново отпуска глава на облегалката.

— Настоятелен — отвърщам.

— Не знам как да го обясня. Най-силното чувство у баща ми е съжалението. Сякаш в миналото си е допуснал огромна грешка, направил е погрешен завой и вместо да се озове там, където би трябвало, се е оказал в този живот с мен, мама и брат ми.

Гласът ѝ потреперва, докато говори, но тя не заплаква. Улавям ръката ѝ и двамата се заглеждаме в телевизионния екран. Танцуващите цифри на резултата ѝ са отстъпили място на беззвучна реклама за казина в Атлантик Сити.

— Майка ми рисува прекрасни картини — казвам аз. — Наистина невероятни.

Все още виждам сълзите в очите ѝ, когато баща ми ѝ направи онзи подарък. „Йобо — каза тя — не беше нужно да го правиш.“

„Това е нещо само за теб — отвърна той. — Някога непрекъснато рисуваше.“

Толкова се изненадах от това. Мислех си, че знам всичко за майка си (и за двама им всъщност), ала ето че е съществувала тази тайна история, за която и представа си нямах. Попитах я защо е

престанала и тя махна с ръка във въздуха, сякаш изтриваше изминалите години.

— Беше много отдавна.

Целувам Наташа и си признавам:

— Понякога си мисля, че може би тя е направила погрешен завой, като ни е родила.

— Да, но дали тя го мисли?

— Не знам. — А после: — Но ако трябва да предположа, бих казал, че е щастлива с начина, по който се е развил животът ѝ.

— Това е хубаво — заявява Наташа. — Можеш ли да си представиш какво е цял живот да си мислиш, че си допуснал грешка? — Буквално потреперва, докато го изрича.

Повдигам ръката ѝ към устните си и я целувам. Дишането ѝ се променя. Опитвам се да я притегля към себе си, защото искам да я целуна, но тя ме спира.

— Каж ми защо исках да бъдеш поет.

Облягам се назад и прокарвам палец по кокалчетата ѝ.

— Не знам. Искам да кажа, дори не съм сигурен дали това искам като кариера. Не разбирам как е възможно вече да се очаква да знам. Знам, че ми харесва да го правя. И то много. Имам мисли, които просто трябва да запиша, и когато го сторя, от тях излизат поеми. Именно тогава се чувствам най-добре в собствената си кожа, освен...

Млъквам, защото не искам отново да ѝ изкарам акъла.

Тя повдига глава от дивана.

— Освен какво?

Очите ѝ греят. Наистина иска да знае отговора.

— Освен теб. Ти също ме караш да се чувствам добре в кожата си.

Тя измъква ръката си от моята. Помислям си, че отново е минала на режим отстъпление, ала не. Привежда се напред и ме целува.

НАТАША

Целувам го, за да го накарам да престане да говори. Ако продължи да говори, ще го обикна, а не искам да го обиквам. Наистина. Като стратегия тази не е от най-добрите. Целуването е просто още един начин да говорите, само че без думи.

ДЕЙНИЪЛ

Един ден ще напиша ода за целуването. Ще я нарека „Ода на една целувка“.

Ще бъде епична.

НАТАША

Вероятно все още щяхме да се целуваме, ако нашата намусена сервитьорка не се беше появила, за да попита дали не искаме още нещо за ядене. Не искахме, а и вече беше време да си ходим. Все още искам да го заведа в Музея за естествена история, любимото ми място в Ню Йорк. Казвам му го и ние излизаме навън.

След сумрака в заведението за *норекбанг* слънцето ми се струва прекалено ярко. И не е само слънцето — всичко ми се струва прекалено. Градът е прекалено шумен и прекалено многолюден.

В продължение на няколко секунди съм дезориентирана от магазините с корейски надписи, натъпкани един до друг, докато не си спомням, че сме в Корейския квартал. Казват, че тази част от града прилича на Сеул. Чудя се дали наистина е така. Примигвам срещу слънцето и се колебая дали да не се върнем вътре. Не съм готова за шумната, трескава реалност на Ню Йорк.

Именно това е мисълта, която ме кара да дойда на себе си: реалност. Това е реалността. Миризмата на гуми и отходни газове, звукът на твърде много коли, които не отиват никъде, вкусът на озон във въздуха. Това е реалността. В заведението за *норекбанг* можехме да се преструваме, но не и тук. Това е едно от нещата, които най-много обичам в Ню Йорк. Той отбива всичките ти опити да излъжеш сам себе си.

Едновременно се обръщаме един към друг. Държим се за ръце, но дори това сега изглежда наужким. Издърпвам длан от неговата, за да наместя раницата си. Той чака отново да му я подам, ала аз все още не съм готова.

ДЕЙНИЪЛ

(Местно момче не знае как да спре, преди да е развалило всичко.)

Седим един до друг в метрото и въпреки че от движението непрекъснато се докосваме, усещам как тя се отдалечава от мен. Насреща ни не седи никой и ние се гледаме в прозореца. Очите ми се плъзват върху лицето ѝ в мига, в който тя извъръща поглед. Очите ѝ се плъзват към моите в мига, в който аз правя същото. Раницата е в скута ѝ и тя я прегръща така, сякаш всеки момент ще стане да си тръгне.

Бих могъл да се протегна и да уловя ръката ѝ, да поставя въпроса ребром, но ми се иска този път тя да го направи. Искам да признае на глас това между нас. Не съм в състояние да се задоволя с положението такова, каквото е. Искам тя да изрече думите. *Предопределени сме един за друг.* Нещо. Каквото и да е. Нуждая се да ги чуя. Да знам, че не само аз се чувствам така.

Би трябвало да оставя нещата на мира.

Ще оставя нещата на мира.

— От какво толкова се страхуваш? — Изобщо не оставям нещата на мира.

НАТАША

Ненавиждам преструвките, ала ето че се преструвам.

— За какво говориш? — казвам на отражението му в прозореца на метрото, вместо на него.

ДЕЙНИЪЛ

Почти й вярвам, че не знае за какво говоря. Очите ни се срещат в прозореца, сякаш той е единственото място, където можем да се погледнем.

— Предопределени сме един за друг — настоявам. Прозвучава ужасно, едновременно заповеднически и укорително, и умолително. — Знам, че и ти го чувстваш.

Тя не казва нито дума, просто се изправя и отива до вратата. Ако гневът беше като топлина, бих могъл да видя вълните, струящи от тялото й.

Част от мен иска да отиде при нея и да й се извини. Част от мен иска да я попита какъв й е проблемът. Заповядвам си да остана седнал в продължение на двете спирки, преди влакът най-сетне да пристигне със скърцане на спирката на Осемдесет и първа улица.

Вратите се отварят. Тя си пробива път през тълпата и взема стълбите тичешком. В мига, в който се озоваваме на върха, ни издърпва настрани и се обръща рязко към мен.

— Не ми казвай какво трябва да чувствам. — Гласът й е едновременно шепот и вик. Кани се да добави още нещо, но се отказва. Вместо това се отдалечава от мен.

Ядосана е, но сега вече и аз. Догонвам я.

— Какъв ти е проблемът? — Буквално разпервам ръце, докато го казвам.

Не искам да се карам с нея. Сентрал Парк е съвсем наблизо. Дърветата са красиви с есенните си багри. Искам да се разхождам из парка заедно с нея и да пиша поеми в бележника си. Искам тя да ме закача, задето пиша поеми в бележника си. Искам да ме образова за това, как и защо листата променят цвета си. Сигурен съм, че знае точното научно обяснение.

Тя слага раницата на гърба си и скръства ръце пред тялото си.

— Не съществува такова нещо като „предопределено“ — заявява. Не искам да водя философска дискусия, така че отстъпвам.

— Окей, но ако съществуваше, тогава...

Тя ме прекъсва.

— Не. Достатъчно. То просто не съществува. А дори да съществуваше, определено не важи за нас.

— Как можеш да го кажеш? — Знам, че съм абсурден и ирационален, и вероятно още цял куп неща, които не би трябвало да бъдат. Това не е нещо, заради което се караш с някого.

Не можеш да убедиш някого да те обича.

Лек ветрец размърдва листата около нас. По-студено е, отколкото беше през целия ден.

— Защото е вярно. Не ни е писано да бъдем заедно, Дейниъл. Аз съм незаконно пребиваващ имигрант. Ще ме депортират. Днес е последният ми ден в Америка. Утре няма да бъда тук.

Може би съществува друг начин да интерпретирам думите ѝ. Мозъкът ми избира най-важните и ги пренарежда, надявайки се на различно значение. Дори се опитвам да направя кратко стихотворение, но те отказват да ми сътрудничат. Просто си седят там, прекалено тежки, за да ги вдигна.

Последен.

Незаконно пребиваващ.

Америка.

Ще си отида.

НАТАША

Обикновено нещо като това (да се карам на обществено място) би ме притеснило, ала сега почти не забелязвам друго, освен Дейниъл. Ако трябва да бъда откровена със себе си, цял ден е така.

Той притиска чело в дланите си и косата му се превръща в завеса около лицето му. Не знам какво се очаква да кажа или да направя сега. Искам да си взема думите назад. Искам да продължа да се преструвам. Аз съм виновна, че нещата отидоха толкова далеч. Трябваше да му кажа от самото начало, ала не мислех, че ще стигнем дотук. Не мислех, че ще чувствам толкова много.

ДЕЙНИЪЛ

— Отложих интервюто си заради теб.

Гласът ми е толкова тих, че не съм сигурен дали изобщо възнамерявах тя да ме чуе, но тя го прави.

Очите ѝ се разширяват. Понечва да каже три различни неща, преди да се спре на:

— Я чакай. Аз ли съм виновна за това?

Определено я обвинявам в нещо. Не съм сигурен в какво. Куриер на велосипед се качва на тротоара, прекалено близо до нас. Някой му извиква да използва улицата. На мен също ми се иска да му викна. Следвай правилата, ще ми се да кажа.

— Можеше да ме предупредиш. Можеше да ми кажеш, че заминаваш.

— Но аз те предупредих. — Тя заема отбранителна позиция.

— Не беше достатъчно. Не каза, че след по-малко от двайсет и четири часа ще живееш в друга държава.

— Не знаех, че ние...

Прекъзвам я.

— Когато се запознахме, знаеше какво става с теб.

— Тогава то не ти влизаше в работата.

— А сега ми влиза?

Въпреки че ситуацията е безнадеждна, дори само да я чуя да казва, че сега това ми влиза в работата, ми вдъхва надежда.

— Опитах се да те предупредя — настоява тя отново.

— Недостатъчно настойчиво. Ето как се прави. Отваряш уста и казваш истината. Не разни глупости за това, как не вярваш в любовта и поезията. „Дейниъл, аз си отивам“, казваш. „Дейниъл, не се влюбвай в мен“, казваш.

— Но аз казах всичко това. — Не вика, но и не говори тихо.

Изключително шикозно дете на две-три години в двуредно палтенце ни поглежда с широко отворени очички и подръпва ръката на

баща си. Тълпа туристи, понесли задължителните пътеводители, ни зяпат, сякаш сме експонати в изложба.

Понижавам глас.

— Да, но не вярвах, че наистина го мислиш.

— И кой е виновен за това? — пита тя.

Нямам какво да отговоря, така че просто се гледаме.

— Не може наистина да се влюбваш в мен — казва по-тихо. Гласът ѝ е нещо средно между нещастие и неверие.

И този път нямам какво да отговоря. Дори аз съм изненадан от това, колко много изпитвах към нея през целия ден. Работата е там, че когато хлътнеш, нямаш никакъв контрол над пропадането си надолу.

Опитвам се да успокоя нещата между нас.

— Защо да не може да се влюбвам в теб? — питам.

Тя подръпва силно презрамките на раницата си.

— Защото това е глупаво. Казах ти да не...

И ето че на мен най-сетне ми идва в повече. Цял ден държа сърцето си в шепи, готов да ѝ го дам, и то цялото е натъртено.

— Страхотно. И ти не чувстваш нищо? Нима целувах себе си преди малко?

— Според теб няколко целувки означават *завинаги*?

— Според мен *онези* целувки означаваха точно това.

Тя затваря очи. Когато отново ги отваря, ми се струва, че виждам съжаление в тях.

— Дейниъл... — започва.

Прекъсвам я. Не искам съжаление.

— Не. Все тая. Не искам да го чуя. Разбирам. Ти не изпитваш същото. Заминаваш си. Приятен живот.

Успявам да направя цели две стъпки, преди тя да каже:

— Ти си досущ като баща ми.

— Дори не познавам баща ти — заявявам, докато си обличам сакото. Незнайно защо, то ми се струва по-тясно.

Тя скръства ръце на гърдите си.

— Няма значение. Ти си досущ като него. Егоист.

— Не съм. — Мой ред е да заема отбранителна позиция.

— Си. Смяташ, че целият свят се върти около теб. Твоите чувства. Твоите мечти.

Разпервам ръце.

— Няма нищо лошо в това, да имаш мечти. Аз може и да съм глупав мечтател, но поне имам мечти.

— И защо това да е добро качество? — пита тя. — Всички вие, мечтателите, смятате, че Вселената съществува само заради вас и вашите страсти.

— По-добре, отколкото да нямаш никакви страсти.

Тя присвива очи насреща ми, готова за спор.

— Нима? И защо?

Не мога да повярвам, че трябва да обяснявам нещо такова.

— Затова сме на този свят.

— Не. — Тя поклаща глава. — Тук сме, за да оцеляваме и еволюираме. Това е всичко.

Знаех си, че ще намеси науката. Не може наистина да го вярва.

— Не го вярваш наистина — казвам.

— Не ме познаваш достатъчно, за да го кажеш — заявява тя. — Освен това мечтите са лукс, който не всеки може да си позволи.

— Да, но *ти* можеш. Боиш се да не се превърнеш в баща си. Не искаш да направиш погрешния избор, затова не избираш абсолютно нищо. — Знам, че има по-добър начин да й го кажа, но точно сега не съм най-доброто си Аз.

— Вече знам каква искам да стана.

Не мога да се сдържа да не изсумтя презрително.

— Наука за данните? Това не е страст. То е просто работа. Мечтите на никого не са навредили.

— Не е вярно. Как може да си толкова наивен?

— Е, предпочитам да бъда наивен, отколкото каквато си ти. Ти виждаш единствено онова, което е пред теб.

— По-добре, отколкото да виждам неща, които не съществуват.

И ето че сме в импас.

Слънцето се скрива зад един облак и откъм Сентрал Парк появява хладен вятър. Гледаме се в продължение на няколко мига. Изглежда различна, когато не е огрявана от лъчите на слънцето. Аз също, предполагам. Мисли си, че съм наивен. Нещо повече, смята, че се държа нелепо.

Може би е по-добре да сложим край по този начин. По-добре трагичен, внезапен край, отколкото нещата да се проточат мъчително,

докато си дадем сметка, че сме прекалено различни и че единствено любовта не е достатъчна, за да ни задържи заедно.

Мисля си всички тези неща. Но изобщо не ги вярвам.

Вятърът отново се усилва. Раздвижва лекичко косата ѝ. Съвсем ясно мога да си я представя с розови крайчета. Би ми се искало да я видя така.

НАТАША

— Трябва да си вървиш — казвам му.

— Значи, това беше? — пита той.

Радвам се, че се държи като гадняр. Така е по-лесно.

— Мислиш ли изобщо за мен?

Чудя се как ли се чувства Наташа. Как така е станала незаконно пребиваващ имигрант? Искан ли да живее в една страна, която изобщо не познава? Дали е напълно съкрушена от онова, което се случва в живота ѝ?

По лицето му разчитам вина. Прави крачка към мен, но аз отстъпвам назад.

Той спира.

— Ти просто чакаш някой, който да те спаси. Не искаш да бъдеш лекар? Ами недей.

— Не е толкова лесно — казва тихичко.

Аз присвивам очи насреща му.

— Позволи ми да те цитирам отпреди няколко минути. Ето как го правиш: Отваряш уста и казваш истината. „Мамо и татко? Не искам да бъда лекар“, казваш. „Искам да бъда поет, защото съм глупав и толкова ми е акълът“, казваш.

— Знаеш, че не е толкова лесно — повтаря той, още по-тихо от преди.

Аз подръпвам презрамките на раницата си. Време е да си вървим. Просто отлагаме неизбежното.

— Знаеш ли какво мразя? — питам го. — Наистина мразя поезията.

— Да, знам — отвърща той.

— Млъкни. Мразя я, но веднъж прочетох нещо от поетеса, на име Уорсън Шайър. В него се казваше, че не можеш да си направиш дом от човешки същества и че някой би трябвало да ти го каже.

Очаквам да ми отговори, че не е вярно. Дори искам да го направи, но той не казва нищо.

— Брат ти беше прав. Това няма да доведе доникъде. Пък и ти не ме обичаш, Дейниъл. Просто търсиш някой, който да те спаси. Сам ще трябва да се спасиш.

ДЕЙНИЪЛ

(Местен тийнейджър е убеден, че животът му е напълно и абсолютно ужасен.)

Как ми се иска тя да беше права. Как ми се иска да не се влюбвах в нея.

Гледам я как се отдалечава и не я спирам, нито тръгвам след нея. Какъв абсолютен идиот бях. Държах се като някакъв мистичен, боготворящ кристали идиот. Естествено, че именно това се случва сега. Всички тези нелепи приказки за *съдба и предопределеност*.

Наташа е права. Животът е просто поредица от глупави решения и колебания, и съвпадения, на които ние приписваме някакъв смисъл. В училищния стол нямаше от любимия ти десерт? Трябва да е, защото Вселената се опитва да те задържи на диетата ти.

Благодаря ти, Вселено!

Изпуснал си влака? Може би той ще избухне в тунела или Пациент нула за някакъв ужасен птичи (патешки, гъши, птеродактилски) грип е в този влак и слава богу, че ти не си се качил на него.

Благодаря, Вселено!

Никой обаче не си прави труда да се вгледа малко позадълбочено в съдбата. В стола просто са забравили, че в дъното на килера има още една кутия, а ти получаваш парче торта от приятел. Поядосваш се малко, докато чакаш следващия влак, но накрая той идва. Никой не умира във влака, който си изпуснал. Никой дори не кихва.

Казваме си, че има причини за нещата, които се случват, ала просто се лъжем. Измисляме си ги. Те не означават нищо.

СЪДБА

ИСТОРИЯ

Съдбата открай време е владение на боговете, макар че дори боговете са ѝ подвластни.

В древногръцката митология трите мойри изпридат съдбата на всеки човек през първите три нощи от раждането му. Представи си новороденото си дете в стаята му. Тъмно и меко, и топло е, някъде между два и четири сутринта, един от онези часове, които принадлежат изключително на новородените и на умиращите.

Първата сестра, Клото, се появява до него. Тя е девойка, с младо, гладко лице. В ръцете си държи вретено и с него преде нишките на живота на твоето дете.

До нея е Лахезис, по-стара, с по-майчински вид от сестра си. В ръцете си тя държи пръчката, с която отмерва нишката на живота. Дължината ѝ и съдбата на детето ти са в нейните ръце.

И накрая — Атропос — стара и изпита. Неизбежна. В нейните ръце се намира ужасяващата ножица, която ще пререже нишката на живота на твоето дете. Тя решава кога и как ще умре то.

Представи си впечатляващата и ужасяваща гледка на тези три сестри, скупчени заедно, надвесени над люлката на детето ти, за да решат бъдещето му.

В наши дни сестрите, общо взето, са изчезнали от съзнанието на обществото, но не и идеята за Ориста. Защо все още вярваме? Дали трагедията става по-поносима, ако мислим, че нищо не е зависело от нас, че не е можело да я предотвратим? Открай време е така.

За всичко си има причина, казва майката на Наташа. Онова, което има предвид, е, че Съдбата си има Причина и че макар да не я знаеш, намиращ известна утеха в знанието, че има План.

Наташа е различна. Тя вярва в детерминизма — причина и следствие. Едно действие води до друго, което води до трето. Твоите

действия определят съдбата ти. В това отношение тя мъничко прилича на бащата на Дейниъл.

Дейниъл обитава размитото пространство по средата. Може би не му е било писано да срещне Наташа днес. Може би наистина е било чиста случайност.

Само че.

Веднъж срещнали се, всичко останало — любовта между тях — беше неизбежно.

НАТАША

Няма да допусна станалото с Дейниъл да ми попречи да отида в музея. Това е едно от любимите ми места в града. Сградите не са чак толкова високи, колкото в Манхатън. Хубаво е да можеш да видиш малко непрекъснато небе.

Десет минути по-късно вече съм в любимия си отдел в музея — Залата на метеоритите. Повечето хора минават през нея без изобщо да спрат, на път към съседното помещение с неговата лъскава изложба от скъпоценни и полускъпоценни камъни. Аз обаче харесвам това място. Харесва ми колко тъмно и хладно, и пестеливо е. Харесва ми, че тук никога няма почти никой.

Помещението е пълно с вертикални стъклени шкафове, в които прожектори осветяват малки парчета метеорити. Под тях има имена като Скъпоценни камъни от Космоса, Създаване на планети и Произход на Слънчевата система.

Насочвам се право към най-любимия си метеорит — Ахнигито. Всъщност това е част от далеч по-големия метеорит от Кейп Йорк. Ахнигито представлява трийсет и четири тона желязо и е най-големият метеорит в който и да било музей. Стъпвам на платформата, върху която е изложен, и прокарвам ръце по него. Повърхността е металностудена и белязана от стотици малки удари. Затварям очи и оставям пръстите ми да проследят вдлъбнатините по нея. Трудно е да повярва човек, че това парче желязо идва от Космоса. Още по-трудно е да повярва човек, че то съдържа наченките на Слънчевата система. Това помещение е моята църква, а тази платформа е моята опора. Да докосвам този камък, е най-близкото подобие на вяра в Бог, което познавам.

Ето къде би трябвало да доведе Дейниъл. Би трябвало да му кажа да пише поезия за скали от Космоса и кратери от сблъсъка им със Земята. Невероятният брой процеси и реакции, които са били нужни, за да се образува нашата Слънчева система, нашата Галактика, нашата

Вселена, е изумителен. Броят на нещата, които е трябвало да бъдат точно както трябва, е смайващ.

В сравнение с това какво е влюбването? Поредица от мънички случайности, които според нас означават всичко, защото ни се ще да вярваме, че животът ни означава нещо в галактически мащаб. Ала влюбването изобщо не може да се сравнява с формирането на Вселената.

Дори не се доближава до него.

ДЕЙНИЪЛ

СИМЕТРИИ

Стихотворение от Дейниъл Че Хо Бе

*Аз
ще остана
от моята страна.
А ти
ще останеш от
другата.*

НАТАША

С баща ми някога бяхме близки. В Ямайка (и дори след като се преместихме тук) бяхме неразделни. През повечето време имах чувството, че сме аз и татко, Мечтателите, срещу мама и брат ми, Немечтателите.

Гледахме заедно крикет. Аз бях неговата публика, когато репетираше реплики за прослушванията си. Обещаваше ми, че когато най-сетне стане прочут бродуейски актьор, ще ми урежда най-добрите роли за момиченца. Аз слушах разказите му за това какъв ще бъде животът ни, когато се прочуе. Слушах дълго след като майка ми и брат ми престанаха да слушат.

Нещата започнаха да се променят преди около четири години, когато станах на тринайсет. На мама ѝ писна да живеем в едностайния ни апартамент. Всичките ѝ приятели в Ямайка живееха вкъщи, които притежаваха. Писна ѝ баща ми да работи все същото за все същите пари. Писна ѝ да слуша какво ще се случи, когато най-сетне удари неговият час. Никога обаче не му каза каквото и да било, казваше го единствено на мен.

Вие, деца, вече сте прекалено големи, за да спите в дневната. Нуждаете се от лично пространство.

Никога няма да имам истинска кухня и истински хладилник. Вече е време той да се откаже от тези глупости.

А после той изгуби работата си. Не знам дали беше уволнен, или съкратен. Веднъж мама каза, че според нея е напуснал, но не можела да го докаже.

В деня, когато се случи, той заяви: „Може би е всяко зло за добро. Така ще имам повече време за актьорската си кариера“.

Не знам на кого го каза, но никой не отговори.

Сега, когато не работеше, каза, че щял да ходи по прослушвания за роли. Само че го правеше много рядко. Винаги имаше извинение:

Не съм подходящ за тази роля.

Те няма да ми харесат акцента.

Вече взех да остарявам. Актьорството е за младите.

Когато мама се прибираще от работа вечер, той я уверяваше, че се опитва. Ала с брат ми знаехме, че не е така.

Все още си спомням първия път, когато го видяхме да се изгубва в една пиеса. С Питър тъкмо се бяхме прибрали от училище. Разбрахме, че става нещо, защото входната врата зееше. Баща ни беше в дневната — нашата спалня. Не знам защо не ни чу да влизаме, ала не реагира. В ръката си държеше книга. По-късно си дадох сметка, че беше пиеса — „Стафида на слънце“.

Носеше официална бяла риза и елегантен панталон и рецитираше реплики. Не съм сигурна защо изобщо държеше пиесата, при положение че я знаеше наизуст. Все още си спомням части от монолога. Героят казва как виждал бъдещето му да се простира пред него и как то — бъдещето — било единствено заплашително надвиснала празнота.

Когато най-сетне забеляза, че го гледаме, баща ни ни се скара, задето сме се били промъкнали така тихо. В началото си помислих, че е смутен. Никой не обича да го изненадват така. По-късно обаче си дадох сметка, че е нещо повече от това. Срамуваше се, сякаш го бяхме заловили да лъже или да краде.

След това двамата с него престанахме да правим каквото и да било заедно. Той престана да гледа крикет. Отхвърляше всичките ми предложения да му помогна да си научи репликите. Неговата половина от спалнята започна да става все по-претъпкана с купчини стари, пожълтели книжки с пиеси. Знаеше всички роли, не само главните, но и второстепенните.

Най-сетне той спря да се преструва, че ходи на прослушвания и си търси работа. Мама спря да се преструва, че някога ще притежаваме къща или че дори ще си намерим апартамент с повече от една спалня. Пое допълнителни смени, за да свързваме двата края. Миналото лято аз се хванах на работа в „Макдоналдс“, вместо да доброволствам в Методистката болница, както правех преди.

От три години насам е така. Прибираме се от училище и го заварваме заключен в спалнята си да рецитира реплики сам.

Любими са му дългите драматични монолози. Той е Макбет и Уолтър Лий Янгър. Негодува разпалено против този или онзи актьор и липсата му на талант. Обсипва с похвали онези, които смята за добри.

Преди два месеца, съвсем не по своя вина, той получи роля. Някой, с когото се беше запознал преди години на едно от прослушванията си, поставяше „Стафида на слънце“. Когато каза на майка ми, първото, което тя го попита, бе: „Колко ще ти платят?“.

Не „Поздравления“, не „Толкова се гордея с теб“. Не „Коя роля?“ или „Кога е?“, или „Вълнуваш ли се?“. Единствено — „Колко ще ти платят?“.

Гледаше го с безстрастни очи, докато го питаше. Очи, които изобщо не бяха впечатлени. Очи, които бяха уморени, защото току-що се бяха върнали от двойна смяна.

Мисля, че всички бяхме мъничко шокирани. Тя шокира дори себе си. Да, от години беше недоволна от него, но този момент ни показва колко далеч един от друг бяха двамата сега. Дори Питър, който във всичко е на страната на мама, се сепна.

И все пак. Как да я вини човек. Баща ми от години пропиляваше живота си в мечти. Живееше в пиесите си, вместо в истинския свят. Все още го прави. Майка ми вече нямаше време за мечти.

Нито пък аз.

САМЮЪЛ КИНГСЛИ

ИСТОРИЯ ЗА РАЗКАЯНИЕ, ТРЕТА ЧАСТ

Мъничко се бои от Наташа, ако трябва да е откровен. Нещата, от които тя се интересува сега? Химия и физика, и математика. Откъде се взеха? Понякога я гледа, докато си пише домашните на кухненската маса, и му се струва, че принадлежи на друг. Нейният свят е по-голям от него и нещата, от които той я научи да се интересува. Не е сигурен кога точно ги надрасна.

Една нощ, след като тя и Питър си легнаха, той отиде в кухнята за вода. Тя беше оставила учебника и домашното си по математика на масата. Самюъл не знае какво му стана, ала той запали лампата, седна и прелисти учебника. Сякаш се опитваше да разчете йероглифи, някакъв древен език, останал от време и хора, които не би могъл дори да се надява да разбере. Това го изпълни с нещо като ужас. Дълго седя там, прокарвайки пръсти по символите, и му се искаше кожата му да можеше да попие цялото знание и история на света.

След онази нощ, всеки път щом я погледнеше, го изпълваше смътното усещане, че някой бе дошъл, без той да забележи и бе откраднал сладкото му малко момиченце.

Понякога обаче той отново зърва предишната Наташа. Случва се тя да го погледне така, както правеше, когато беше малка. Поглед, който иска нещо от него. Поглед, който иска той да бъде нещо повече, да прави повече, да обича повече. Той негодува срещу това. Понякога негодува срещу нея. Нима вече не е направил достатъчно? Тя е първородното му дете. Вече се отказа от всичките си мечти заради нея.

ДЕЙНИЪЛ

Не знам какво да правя. Уж трябваше да се нося по вятъра, ала вятър вече няма. Ще ми се да се облека като бездомник, да намеря парче картон и да надраскам върху него *Ами сега какво, Вселено?* Само че май точно сега е моментът да си призная, че Вселената не я е грижа.

Спокойно може да се каже, че мразя всички и всичко.

Вселената е истински задник, също като Чарли.

Чарли.

Тази купчина фъшкии.

Чарли, който каза на моята евентуална приятелка, че това между нас няма да доведе доникъде. Чарли, който я обвини, че краде. Чарли, който й каза, че имам малък пенис. Чарли, когото от единайсет години искам да фрасна в лицето.

Може би това е вятърът, на който трябва да се оставя. Моята омраза към Чарли.

Кога, ако не сега.

Днес нямам какво повече да губя.

НАТАША

Юридическата сътрудничка е малко по-раздърпана, отколкото сутринта. Кичур коса пада в очите ѝ. Очите ѝ греят под флуоресцентното осветление, яркото ѝ червило го няма. Изглежда така, сякаш са я целували.

Поглеждам си телефона, за да се уверя, че не съм подранила или закъсняла. Точно навреме.

— Добре дошли отново, госпожице Кингсли. Последвайте ме, ако обичате. — Тя се изправя. — Кабинетът на Джеръми... искам да кажа господин Фиц... искам да кажа адвокат Фицджералд е ето тук.

Чука тихичко на единствената врата и чака, а очите ѝ грейват още повече.

Вратата се отваря.

Аз спокойно бих могла да не съм там, защото адвокат Фицджералд изобщо не ме вижда. Гледа своята сътрудничка по начин, от който ме обзема желание да се извиня, задето се натрапвам. Тя го гледа по същия начин.

Аз се прокашлям шумно.

Най-сетне той откъсва очи от нея.

— Благодаря, госпожице Уинтър — казва.

Спокойно би могъл да ѝ се обяснява в любов.

Аз го последвам. Той се настанява на бюрото си и допира пръсти до слепоочията си. Има малка лепенка над веждата и превръзка около китката. Изглежда като по-стара и по-измъчена версия на снимката от уеб сайта си. Единственото, което е същото, е това, че е бял и че очите му са яркозелени.

— Седнете седнете седнете седнете — изрича на един дъх. — Извинявам се за забавянето. Тази сутрин имах малък инцидент и сега не разполагаме с много време, така че, моля ви, разкажете ми как се случи всичко това.

Не съм сигурна откъде да започна. Трябва ли да разкажа цялата история на този адвокат? Какво да включа? Имам чувството, че трябва

да се върна много назад, за да обясня всичко.

Трябва ли да му кажа за пропадналите мечти на баща ми? Трябва ли да му кажа, че според мен мечтите никога не умират, дори когато са мъртви? Трябва ли да му кажа, че според мен в главата си баща ми води друг, по-добър живот. В онзи живот той е прочут и се радва на уважение. Децата му му се възхищават. Жена му носи диаманти и ѝ завиждат и мъже, и жени.

И на мен ми се иска да живея в този свят.

Не знам откъде да започна, така че започвам от нощта, в която той съсипа живота ни.

НАТАША КИНГСЛИ

ИСТОРИЯ НА ЕДНА ДЪЩЕРЯ

Театърът бе дори по-малък, отколкото очаквахме с Питър. На табелата пишеше **МАКСИМАЛЕН КАПАЦИТЕТ: 40 ДУШИ**. Билетите бяха по петнайсет долара, като приходите отиваха за покриването на разноските по наемането на това място за два часа в сряда вечер. Актьорите не получаваха безплатни билети за приятели и роднини, така че баща ми трябваше да купи три билета за нас.

Баща ми страшно обича ритуалите и церемониите, само че в живота му няма много възможности за такива. Ето че сега имаше пиесата и билетите. То беше по-силно от него. Първо излезе и купи китайска храна — пиле „Генерал Цо“ и пържен ориз със скариди за всички.

След това ни накара да седнем около изключително малката маса в кухнята. Никога не се храним на масата, защото на нея няма място за повече от двама души. Тази вечер обаче той настоя да се нахраним заедно, като семейство. Дори ни сервира сам, нещо, което не се бе случвало никога преди. На мама каза:

— Виждаш ли? Взех хартиени чинии, така че после да не трябва да миеш цял куп съдове.

Каза го със съвършено американско произношение.

Мама не отговори. Би трябвало да го приемем като знак.

В мига, в който се нахранихме, той стана и вдигна един бял плик във въздуха, сякаш беше трофей.

— Вижте какво имаме за десерт. — Улови и задържа погледа на всеки от нас поред. Видях как майка ми извърна очи от неговите преди той да ги премести върху Питър, а после и върху мен. — Мое семейство. Моля ви, направете ми огромната чест да дойдете да ме видите как изпълнявам ролята на Уолтър Лий Янгър в постановката „Стафида на слънцето“ на трупата „Вилидж“.

След това отвори бавно плика, сякаш бе на церемонията по връчването на наградите „Оскар“ и се канеше да обяви категорията „Най-добър актьор“. Извади билетите и ни ги поднесе един по един. Изглеждаше толкова горд. Нещо повече, изглеждаше така, сякаш бе тук, с нас. За няколко минути не беше изгубен в главата си, в някоя пиеса или във фантазиите си. Беше тук с нас и не искаше да бъде никъде другаде. Бях забравила какво е. Онзи негов поглед, който те кара да се почувстваш *видян*.

Имаше време, когато аз бях всичко за баща ми, и в този момент това време наистина ми липсваше. Ала още повече ми липсваха дните, в които той беше всичко за мен и аз мислех, че не е в състояние да сгреша. Някога вярвах, че единственото, което му е нужно, за да е щастлив, сме ние, неговото семейство. Имам снимки, когато съм на три години, с тениска с надпис МОЯТ ТАТКО Е НАЙ-ГОТИНИЯТ и рисунка на татко пингвин и дъщеря пингвин, хванати за ръце и заобиколени от леденосини сърца.

Ще ми се все още да изпитвах същото. Да пораснеш и да видиш недостатъците на родителите си е като да изгубиш религията си. Аз вече не вярвам в Бог. Не вярвам и в баща си.

Майка ми изцъка с език, когато той ѝ подаде билета. Все едно го зашлеви.

— Ти и твоите глупости — заяви и се изправи. — Можеш да си задържиш билета. Никъде няма да ходя.

И тя излезе от кухнята. Чухме я как прекоси няколкото метра до банята и затръшна вратата с всичка сила.

Никой от нас не знаеше какво да каже. Питър се свлече в стола си и наведе глава, така че косата закри лицето му. Аз просто се взирах там, където беше мама допреди малко. Мечтателската пелена отново забули очите на баща ми. С типичния си сляп за действителността маниер той заяви с ямайския си акцент:

— Не се тревожете за майка ви. Тя не го мислеше наистина.

Ала тя наистина го мислеше. Не дойде с нас. Дори Питър не можа да я убеди. Заяви, че цената на билета била прахосване на трудно спечелените ѝ пари.

В нощта на представлението двамата с Питър взехме сами метрото до театъра. Баща ми беше тръгнал по-рано, за да се приготви.

Настанихме се на първия ред, без да споменаваме празното място до нас.

Ще ми се да можех да кажа, че не го биваше. Че беше посредствен. Посредствеността би обяснила годините на откази. Би обяснила защо се предаде и се откъсна от истинския живот, за да се затвори в главата си. Не съм сигурна дали мога да видя баща си ясно. Може би все още гледам с някогашните си боготворящи очи, ала ето какво видях:

Той беше превъзходен.

Възхитителен.

Мястото му беше на сцената много повече, отколкото с нас.

ДЕЙНИЪЛ

(Местен тийнейджър е почти убеден, че нещата не могат да станат по-гадни, оказва се, че греша.)

Баща ми е с клиент, когато влизам. Очите му говорят, че по-късно има да ми каже страшно много.

Така че защо да не му дам още един повод.

Обедното стълпотворение е отминало и магазинът е почти празен. Има само още един друг клиент — жена, която разглежда сешоарите.

Не виждам Чарли да чисти или да подрежда рафтовете и предполагам, че се скатава в склада отзад.

Дори не съм нервен. Изобщо не ме е грижа дали ще ме смаже от бой, стига само преди това да успея да кажа онова, за което съм дошъл. Пускам сакото си на пода пред склада и натискам бравата. Няма никаква причина да е заключено, докато той е вътре. Като нищо мастурбира там вътре.

Отваря вратата, преди да успея да заблъскам по нея. Вместо обичайната презрителна усмивка, лицето му има уморено отбранително изражение. Сигурно си е помислил, че баща ми се опитва да влезе.

В мига, в който вижда, че съм само аз, на лицето му се появява обичайната му гаднярска, изпълнена с чувство за превъзходство усмивка. Поглежда демонстративно над рамото си и около мен.

— Къде е приятелката ти?

Изрича думата *приятелка* така, сякаш е някаква шега; по начина, по който бих изрекъл дума като *сопол*.

Аз стоя и го гледам, опитвайки се да разбере не как така ни свързва роднинска връзка, а *защо*. Той минава покрай мен, като нарочно ме блъска по рамото.

— Заряза ли те вече? — пита, след като поглежда между рафтовете, за да се увери, че наистина я няма. Ехидната му, доволна усмивка стига почти до ушите му.

Опитва се да ме предизвика, знам го. Знам го и въпреки това позволявам на кукичката да се забие в мен, сякаш съм някаква тъпа риба, която се е хващала милион пъти преди и все не може да разбере, че кукичките са неин враг.

— Да ти го начукам, Чарли.

Думите ми го хващат неподготвен. Престава да се усмихва и се взира изпитателно в мен. Вратовръзката и сакото ми ги няма. Ризата ми е разкопчана. Не приличам на някой, на когото след няколко часа му предстои най-важното интервю в живота. Приличам на някой, който иска да се сбие.

Той се надува като онези издуващи се риби. Открай време се гордее с двете години и петте сантиметра, с които ме превъзхожда. Тук сме само той и аз и това го прави по-смел.

— Защо. Си. Тук. Малки. Братко? — пита.

Идва по-близо и завира лице в моето.

Очаква да отстъпя.

Ала аз не го правя.

— Дойдох, за да те попитам нещо.

Той отдръпва лице съвсем мъничко.

— Ще я изучукам, разбира се — заявява. — Това ли се случи? Реши, че иска мен, а не теб?

Работата е там, че когато си риба, хванала се на кукичката, колкото повече се опитваш да се измъкнеш, толкова по-трудно е да се откопчиш. Кукичката се забива все по-дълбоко в теб и ти кървиш все повече. Не можеш да се отскубнеш. Можеш само да минеш през него. Казано по друг начин — кукичката трябва да мине през теб и знаеш, че ще боли ужасно.

— Защо си такъв? — питам го.

Ако съм го изненадал, той с нищо не го показва и продължава с обичайното си гаднярство.

— Какъв? По-голям, по-силен, по-умен, по-добър?

— Не. Защо се държиш като задник с мен? Какво съм ти направил?

Сега вече не е в състояние да скрие изненадата си. Излиза от личното ми пространство, дори прави крачка назад.

— Все тая. За това ли дойде? Да ми се жалваш, че съм гаден с теб? — Отново плъзва поглед по мен. — Изглеждаш отвратително.

Днес не трябваше ли да се опиташ да влезеш във *Второто най-добро училище*?

— Не ме е грижа за това. Дори не искам да ходя. — Казвам го съвсем тихо, но дори така е хубаво да го изрека на глас.

— Говори. По. Силно. Малки. Братко. Не те чух.

— Не искам да ходя — повтарям по-високо, преди да си дам сметка, че баща ми вече не е на касата и се намира достатъчно близо, за да ме чуе. Понечва да каже нещо, но в този миг звънчето на вратата се обажда. Той се обръща нагам.

Отново поглеждам към Чарли.

— От години се опитвам да го разбера. Може би съм ти направил нещо, когато бяхме малки, и не си го спомням.

Той изпръхтява.

— Какво би могъл да ми направиш? Ти си прекалено жалък.

— Значи, просто си задник? — питам. — Просто такъв си се родил?

— Аз съм по-силен. И по-умен. Превъзхождам те.

— Какво правиш тук, щом си толкова умен, Чарли? Това да не е синдромът голяма риба в малък аквариум? Да не би в „Харвард“ да беше просто дребна риба гадняр?

Той стиска юмруци.

— Внимавай какви ги дрънкаш.

Май съм уцелил. Право в десетката.

— Прав съм, нали? Там не си бил най-добрият. Оказва се, че и тук не си най-добрият. Какво е усещането да си Вторият най-добър син?

Сега аз съм този с кукичката. Лицето му почервенява, той изпъчва гърди. Отново се завира в лицето ми. Ако стисне челюст малко по-силно, тя ще се счупи.

— Искаш да знаеш защо не те харесвам? Защото си същият като тях. — Той посочва с брадичка към баща ни. — Ти, с твоята корейска храна и корейските приятели, и часовете по корейски в училище. Жалък си. Не разбираш ли, Малки братко? Ти си досущ като всички останали.

Я чакай. Какво?

— Мразиш ме, защото имам корейски приятели?

— Ти нямаш нищо друго, освен *корейското* — процежда той. — А ние дори не сме от проклетата страна.

И аз го разбирам. Наистина. Понякога е трудно да *бъдеш* в Америка. Понякога имам чувството, че се намирам някъде по средата между Земята и Луната, хванат като в капан.

Желанието да се карам ме напуска. Сега просто го съжалявам и това е най-ужасното, което бих могъл да му причиня. Той вижда съжалението в очите ми и то го вбесява. Сграбчва ме за яката.

— Майната ти. Мислиш си, че понеже си си пуснал дълга коса и харесваш поезия, другите ще се отнасят различно с теб? Или понеже доведе тук някакво чернокожо момиче? А може би трябва да я нарека афроамериканка или просто...

Не го оставям да изрече думата. Мислех си, че ще трябва да се надъхам, за да го направя, но изобщо не е нужно.

Фрасвам му един право в шибаното лице.

Юмрукът ми попада в очната ябълка, така че кокалчетата ми срещат най-вече кости. Боли повече, отколкото е справедливо, като се има предвид, че аз съм този, който нанася побоя. Той се олюлява и отстъпва назад, но не се просва по гръб, както става във филмите.

Честно казано, разочарован съм. Все пак изражението му си струва всички кости в ръката ми, които съм сигурен, че съм си счупил. Определено го нараних. Искам да кажа: причиних му физическа болка. Както възнамерявах. Искях да разбере, че аз, неговият Малък брат, няма да търпя до безкрай. Сега знае, че мога да го нараня и че повече няма да търпя гадостите му.

Не го ударих достатъчно силно обаче. Гледам как от учудено изражението му става бясно. Той ми се нахвърля със своите пет сантиметра и десет килограма повече.

Първо ме удря в корема. Кълна се, имам чувството, че юмрукът му минава през стомаха и излиза през гръбначния ми стълб. Превивам се надве с мисълта, че ще е най-добре да си остана в тази поза, но той е на друго мнение. Издърпва ме за яката. Опитвам се да закрия лицето си с ръце, защото знам какво смята да направи, ала ударът в диафрагмата ме е направил бавен.

Юмрукът му се стоварва в устата ми. Устната ми се разцепва отвътре от удара в зъбите. Разцепва се и отвън, защото копелето носи

гигантски пръстен от някакво тайно общество. Със сигурност ще ми остане белег, може би — завинаги.

Все още стиска яката ми в юмрук, замахнал за нов удар, но този път аз съм готов за него. Закривам лицето си с ръце и забивам коляно в топките му — силно, но не достатъчно, за да му попреча един ден да има малки демонски изчадия.

Защото съм си добричък.

Той лежи на пода, стискайки семейните си скъпоценности, които му се ще да не бяха корейски, а аз опипвам челюстта си, мъчейки се да преценя дали все още имам всичките си зъби, когато баща ми идва при нас.

— *Мусен ирия?* — казва.

Което означава нещо като: КАКВО СТАВА ТУК?

НАТАША

Адвокат Фицджералд е сплел пръсти пред себе и не откъсва очи от мен. Привел се е лекичко напред в стола си. Не съм сигурна дали слуша, или просто иска да изглежда така, сякаш слуша.

Колко ли истории като моята е чул през годините? Изумена съм, че не ми казва да говоря по същество. Довършвам разказа си за всичко, засягащо въпросната нощ.

Актьорите излязоха, за да се поклонят цели три пъти. Щяха да излязат и още веднъж, ако публиката не бе започнала да се разотива.

С Питър останахме на местата си в очакване баща ни да дойде да ни вземе. Той се появи едва след трийсет минути. Не мисля, че беше, понеже знаеше, че го чакаме. Излезе иззад тежката червена завеса и отиде до средата на сцената. Остана там цяла минута, зареял поглед към вече празния театър.

Аз не вярвам в съществуването на души, ала неговата бе изписана върху лицето му. Никога не съм го виждала по-щастлив. Сигурна съм, че никога вече няма да бъде толкова щастлив.

Питър разруши магията, защото аз не бях в състояние да го направя.

— Готов ли си, татко? — провикна се той.

Баща ни погледна надолу към нас с далечни очи. Когато ни гледа по този начин, не съм сигурна той ли не е тук, или ние.

Питър се почувства неловко, както става винаги когато баща ми направи това.

— Татко? Добре ли си?

Когато баща ми проговаря, в гласа му няма и следа от ямайски акцент. Звучи като непознат.

— Вие, деца, вървете. Аз ще дойда по-късно.

Останалата част от историята разказвам по-набързо. Баща ми прекарва остатъка от вечерта, пийейки заедно с новите си приятели актьори. Пие прекалено много. На път за вкъщи се блъсва в паркирала полицейска кола. Пиян, той разказва на полицаия цялата история на

идването ни в Америка. Представям си монолога, който е изнесъл на своята публика от един зрител. Казва на полицая, че сме незаконно пребиваващи имигранти и че Америка никога не му е дала шанс. Полицаят го арестува и се обажда на имиграционната полиция.

Адвокат Фицджералд ключва вежди.

— Но защо баща ви е направил нещо такова?

Това е въпрос, на който знам отговора.

САМЮЪЛ КИНГСЛИ

ИСТОРИЯ НА ЕДИН БАЩА

ГЕРОИ:

Патриша Кингсли, 43 г.

Самюъл Кингсли, 45 г.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Трета сцена

Вътрешността на спалня. Двойно легло с табла сякаш изпълва цялото пространство. Може би една-две снимки в рамки. Подът откъм страната на леглото на Самюъл е отрупан с книги. Вдясно се вижда началото на коридор. Дъщерята на Самюъл и Патриша ги слуша, ала нито Самюъл, нито Патриша го знаят. Не е ясно дали би ги било грижа, дори ако знаеха.

ПАТРИША: За бога, Кингсли.

Седи на ръба на леглото. Заровила е лице в ръцете си. Гласът ѝ е глух, неясен.

САМЮЪЛ: Какво пък толкова. Ще си намерим добър адвокат.

Самюъл Кингсли стои в своята половина на стаята. Прегърбен е, лицето му е в сянка. Лъчът на прожектора осветява ярко листа, който държи в лявата си ръка.

ПАТРИША: И как ще платим за адвокат, Кингсли?

САМЮЪЛ: За бога, Патси. Ще измислим нещо.

Патриша вдига лице от ръцете си и поглежда съпруга си така, сякаш го вижда за първи път.

ПАТРИША: Спомняш ли си деня, в който се запознахме?

Самюъл бавно смачква листа в ръката си. Продължава да го прави по време на цялата сцена.

ПАТРИША: Не си ли спомняш, Кингсли? Как дойде в магазина, а после продължи да идваш ден след ден? Толкова беше смешно. Един

ден купуваше нещо и на следващия го връщаше, докато най-сетне се предадох.

САМЮЪЛ: Не ставаше дума за предаване. Аз те ухажвах.

ПАТРИША: Спомняш ли си всички обещания, които ми даде, Кингсли?

САМЮЪЛ: Патси...

ПАТРИША: Каза, че всичките ми мечти ще се сбъднат. Че ще имаме деца и пари, и голяма къща. Каза, че моето щастие е по-важно от твоето. Спомняш ли си, Кингсли?

Тя се изправя и светлината на прожектора следва движенията ѝ.

САМЮЪЛ: Патси...

ПАТРИША: Нека ти кажа нещо. Когато започнахме да излизаме, не го вярвах. Ала постепенно си промених мнението. Ти си добър актьор, Кингсли, защото ме караш да повярвам на всички хубави неща, които ми казваш.

Листът в ръката на Кингсли е напълно смачкан. Светлината на прожектора открива лицето му, той вече не е прегърбен. Ядосан е.

САМЮЪЛ: Знаеш ли какво ми омръзна да слушам? Омръзна ми от твоите мечти. Ами моите? Ако не бяхте ти и децата, щях да имам всичко, което искам. Оплаквах се от къщата и кухнята и че исках още една спалня. Ами аз? Аз нямам никое от нещата, които искам. Не мога да използвам таланта, който Господ ми е дал. Проклинам деня, в който влязох в онзи магазин. Ако не бяхте ти и децата, животът ми щеше да е по-добър. Щях да правя онова, за което Господ ме изпрати на тази земя. Не искам да чувам за твоите мечти. Те са нищо в сравнение с моите.

НАТАША

Тази част обаче не разказвам на адвокат Фицджералд — как съпругата и децата му са онова, за което баща ми най-много се разкайва, защото сме попречили на живота, който се е виждал да води в мечтите си.

Вместо това казвам:

— Няколко седмици след като го арестуваха, получихме призовка от Министерството на вътрешната сигурност.

Адвокат Фицджералд преглежда един от формулярите, които попълних по-рано, и вади бележник от чекмеджето на бюрото си.

— Когато се явихте, доведохте ли адвокат със себе си?

— Родителите ми отидоха без мен — отвърщам. — И без адвокат.

С мама дълго го обсъждахме преди това. Дали да наемем адвокат, когото не можем да си позволим, или да изчакаме да видим какво ще стане на изслушването. Прочели бяхме в интернет, че за първото явяване не ти трябва адвокат. По онова време баща ми все още настояваше, че всичко ще се разреши като по чудо. Не знам. Може би ни се искаше да вярваме, че наистина е така.

Адвокат Фицджералд поклаща глава и си записва нещо в бележника.

— И така, на онова изслушване съдията им казва, че могат да приемат доброволно отстраняване или да подадат молба за отмяна на отстраняването. — Отново свежда поглед към моите формуляри. — По-малкият ви брат е американски гражданин?

— Да — казвам и гледам как той си записва и това. Питър се роди девет месеца след като се преместихме тук. Родителите ми все още бяха щастливи един с друг по онова време.

На онова изслушване баща ми не прие доброволното отстраняване. Същата вечер с мама четем за отмяната на отстраняване. За да отговаряме на изискванията за нея, баща ми трябва да е живял в Съединените щати през последните десет години, да е демонстрирал

добър морал и да е в състояние да докаже, че депортирането би навредило сериозно на неговата съпруга, родител или дете, които са американски граждани. Мислехме, че гражданството на Питър ще ни спаси. Наехме най-евтиния адвокат, когото успяхме да намерим, и отидохме на следващото изслушване, въоръжени с тази стратегия. Оказва се обаче, че е страшно трудно да се докаже, че нещо би „навредило сериозно“ на някого. Връщането в Ямайка няма да изложи живота на Питър на опасност, а никой не го е грижа за психологическата вреда от това, да откъснеш насила едно дете от дома му.

— И на това изслушване съдията отхвърля искането ви и баща ви приема доброволно отстраняване. — Адвокат Фицджералд го казва напълно безстрастно, сякаш този изход е бил неизбежен.

Аз кимам, вместо да отговоря на глас. Не съм сигурна, че съм в състояние да говоря, без да заплача. Всяка надежда, която имах, се стопява.

Опитала се бях да настоя да обжалваме решението на съдията, но адвокатът ни посъветва да не го правим. Каза, че нямаме никакви основания и че не ни остава друга възможност. Предложи да си тръгнем доброволно, така че в досието ни да не бъде записано, че сме били депортирани. Така бихме имали надежда един ден да се върнем.

Фицджералд оставя химикалката на бюрото и се обляга в стола си.

— Защо отидохте в Службата за американско гражданство и имиграция днес? Това дори не попада под тяхната юрисдикция.

Трябва да преглътна сълзите, напирани в гърлото ми, преди да отговоря.

— Не знаех какво друго да сторя.

Истината е, че макар да не вярвам в чудеса, се надявах на такова.

Той дълго мълчи.

Най-сетне не съм в състояние да издържам повече.

— Всичко е наред — казвам. — Ясно ми е, че не са ми останали никакви опции. Дори не знам защо дойдох тук.

Понечвам да се изправа, но той ми дава знак да остана на мястото си. Отново сплита пръсти пред себе си и се оглежда наоколо. Аз проследявам погледа му към неразопакованите кутии до стената

вдясно от бюрото. Зад него върху една празна етажерка е облежната сгъваема стълба.

— Тъкмо се нанасяме — обяснява той. — Строителните работници трябваше да свършат още преди седмици, но знаете ги какви са с графициите. — Усмивва се и докосва лепенката на челото си.

— Добре ли сте, господин Фиц...

— Нищо ми няма — уверява ме, разтърквайки лепенката. Взема една снимка в рамка от бюрото си и я поглежда. — Това е единственото, което съм разопаковал досега.

Обръща снимката към мен, така че да мога да я видя. На нея са той и жена му, и две деца. Изглеждат щастливи.

Усмиввам се любезно.

Той я връща на мястото ѝ и ме поглежда.

— Човек никога не остава без никакви опции, госпожице Кингсли.

Отнема ми миг, докато разбере, че отново говорим за случая ми. Привеждам се в стола си.

— Да не искате да кажете, че можете да оправите това?

— Аз съм един от най-добрите имиграционни адвокати в града — отвръща той.

— Но как? — Слагам ръце на бюрото и притискам пръсти в дървото.

— Нека се видя с един мой приятел съдия. Той може да успее да отмени доброволното отстраняване, така че поне да не се наложи да напуснете още тази вечер. След това можем да подадем молба за обжалване. — Поглежда си часовника. — Дайте ми само час-два.

Отварям уста, за да поискам още факти и подробности. Те ми действат успокояващо. А после се сещам за онова стихотворение: „Надеждата е малка птица“, и затварям уста. За втори път днес се отказвам да поискам подробности. Може би не се нуждая от тях. Толкова хубаво би било да оставя някой друг да поеме този товар за известно време.

„Надеждата е малка птица.“ Усещам я как пърха в сърцето ми.

ДЕЙНИЪЛ

Баща ми ме оглежда от главата до петите и аз се чувствам като второкласния мързеливец, за какъвто той ме смята открай време. За него аз винаги ще бъда Втори син, каквото и да направи Чарли. Със сигурност изглеждам още по-зле, отколкото когато влязох. Най-горното копче на ризата ми липсва, там, където Чарли ме сграбчи преди малко. Върху нея има дори петно кръв от сцепената ми устна. Изпотен съм и косата ми стърчи. Напълно съм готов за „Йейл“.

— Върви да си сложиш лед на устната — нарежда той — и се върни тук.

А после наред е Чарли.

— Ударил си по-малкия си брат? Това ли научи от Америка? Да удряш семейството си?

Почти ми се иска да остана и да чуя как ще се развие този разговор, но подутата ми устна се подува все повече. Отивам в задната стая, вземам кутия кока-кола и я притискам до устната си.

Никога не съм харесвал тази стая. Твърде малка е и претъпкана с наполовина отворени кутии с продукти. Няма столове, затова сядам на пода и се облягам на вратата, така че никой да не може да влезе. Имам нужда от няколко минути преди отново да се наложи да се изправя очи в очи с живота си.

Устната ми тупти с ритъма на пулса ми. Чудя се дали ще имам нужда от шевове. Притискам кутията още по-плътно и чакам да почувствам как устната ми става безчувствена.

Така ми се пада, задето се оставих в ръцете на Съдбата — набит, без приятелка, без бъдеще. Защо отложих интервюто си? И най-вече — защо оставих Наташа да си отиде?

Може би тя беше права. Просто си търся някой, който да ме спаси. Търся някой, който да ме накара да изляза от колхоза, по който е поел животът ми, защото не знам как да го направя сам. Искам да бъда надвит от *любов* и *писано ни е било*, и *съдбата*, така че решенията

за бъдещето ми да не зависят от мен. Няма да бъда аз този, който се опълчва на родителите си. Ще бъде Съдбата.

Кутията кока-кола свършва работа. Вече не си усещам устната. Добре че Наташа я няма, защото бях дотук с целуването, поне за днес. А с нея няма утре.

Не че тя би ми позволила да я целуна отново.

От другата страна на вратата, баща ми ми заповядва да изляза. Връщам кутията в хладилника и си загащвам ризата.

Отварям и го заварвам да стои отвън, сам. Привежда се към мен.

— Нека те попитам нещо. Защо смяташ, че има значение какво искаш?

От начина, по който задава въпроса, оставам с впечатлението, че наистина е объркан. Какво е това *желание* и *искам*, за които говоря? Недоумява защо те имат каквото и да било значение.

— Кой го е грижа какво *искаш*? Единственото, което има значение, е какво е добро за теб. С майка ти ни интересува *единствено* какво е добро за теб. Отиваш на училище, ставаш лекар, преуспяваш. И тогава никога няма да си принуден да работиш в магазин като този. Тогава ще имаш пари и уважение, и всичко, което искаш, ще дойде. Ще си намериш някое добро момиче, ще си родите деца и ще имаш Американската мечта. Защо би захвърлил бъдещето си заради временни неща, които искаш само в този момент?

Това е повече, отколкото баща ми ми е казвал наведнъж през целия ми живот. Дори не е ядосан, докато го казва. Говори така, сякаш се опитва да ме научи на нещо съвсем елементарно. Едно плюс едно е равно на две, синко.

Откакто купи маслените бои за *омма*, ми се ще двамата да си поговорим по този начин. Да науча защо иска нещата, които иска за нас. Защо това е толкова важно за него. Ще ми се да го попитам дали мисли, че животът на *омма* би бил по-добър, ако беше продължила да рисува. Искам да знам дали го натъжава мисълта, че тя се е отказала от всичко това заради него и заради нас.

Може би този момент между татко и мен — това е причината за този ден. Може би ще започна да го разбирам. Може би той ще започне да ме разбира.

— *Анна...* — започвам, ала той вдигна ръка, за да ме накара да замълча, и я задържа така. Въздухът около нас е застинал и някак

металически. Очите му гледат към мен, през мен и покрай мен, към едно друго време.

— Не — казва — остави ме да довърша. Може би прекалено ви улеснявам. Може би вината е моя. Не познавате историята си. Не знаете какво може да направи бедността. Не ви казвам, защото си мисля, че така е по-добре. По-добре е да не знаете. Може би греша.

Толкова съм близо. Намирам се на ръба на това наистина да го разбера. Намираме се на ръба на това да се опознаем един друг.

Ще му кажа, че не искам за себе си нещата, които той иска за мен. Ще му кажа, че въпреки това ще бъда окей.

— *Anna...* — започвам отново и ръката му пак се вдига във въздуха.

Аз млъквам. Той знае какво ще кажа и не иска да го чуе.

Личността на баща ми е плод на спомени за неща, които никога няма да знам.

— Достатъчно. Щом няма да ходиш в „Йейл“ и да станеш лекар, тогава си намери работа и сам си плати за колежа.

И той се връща в магазина.

Трябва да призная, че има нещо стимулиращо в това всичко да ми бъде казано толкова ясно. Бъдеще или Никакво бъдеще.

Сакото ми все още лежи на пода до вратата. Вдигам го и го обличам. Реверът почти успява да скрие петното от кръв.

Оглеждам се за Чарли, но не го виждам никъде.

Отивам до вратата. Баща ми стои зад касата, вперил празен поглед пред себе си. Тъкмо се каня да си тръгна, когато той казва още нещо, онова, което е чакал да каже.

— Видях те как гледаш онова момиче. Ала това никога няма да го бъде.

— Мисля, че грешиш — заявявам.

— Няма значение какво мислиш. Ще постъпиш, както е правилно.

Погледите ни се срещат и това, че той задържа моя, ми казва, че не е сигурен как ще постъпя всъщност.

Нито пък аз.

ТЕ ХЪОН БЕ

ИСТОРИЯТА НА ЕДИН БАЩА

Те Хъон Бе отваря и затваря касовия апарат. Отново го отваря и затваря. Може би наистина той е виновен, задето синовете му са такива. Не им е казал нищо за миналото си. Прави го, защото е баща, който пламенно обича синовете си и това е неговият начин да ги защити. Мисли за бедността като за някаква зараза и не иска те да чуят за нея, та да не би да я прихванат.

Отваря касовия апарат и прибира големите банкноти в торбичката за депозит. Чарли и Дейниъл смятат, че парите и щастието не са свързани. Те нямат представа какво означава да си беден. Не знаят, че бедността е остър нож, който смъква месото ти. Не знаят какво причинява тя на тялото. На ума.

Когато Те Хъон беше на тринайсет години и все още живееше в Южна Корея, баща му започна да го подготвя да поеме мизерния семеен бизнес с риболов на раци. Не печелеха почти нищо от него. Всеки сезон беше борба за оцеляване. Всеки сезон успяваха да оцелеят, ала едва-едва. През по-голямата част от детството си Те Хъон изобщо не се съмняваше, че един ден ще поеме бизнеса. Той беше най-големият от трима синове. Мястото му беше там. Семейството е съдба.

Все още си спомня деня, който разпали мъничък бунт в ума му. За първи път баща му го беше взел със себе си на риболовната лодка. За Те Хъон преживяването беше ужасно. Хванати в студените телени кошници, раците представляваха яростна, гърчеща се колона от отчаяние. Те пъплеха и дращеха един през друг, мъчейки се да се доберат до върха и да се спасят.

Дори и сега споменът за този първи ден все още изплува в съзнанието му в най-неочаквани моменти. На Те Хъон му се ще да можеше да забрави. Мислеше си, че идването в Америка ще го изличи. Ала споменът винаги се връща. Онези раци никога не се отказаха. Бориха се, докато не умряха. Бяха готови на всичко, за да избягат.

НАТАША

Не съм сигурна как би трябвало да се чувствам сега. Не вярвам наистина на онова, което се случи току-що, а може би просто не съм имала достатъчно време да го осмисля.

Проверявам си телефона. Бев най-сетне ми е писала. Направо се е влюбила в „Бъркли“. Смята, че е предопределена за там. Освен това калифорнийските момчета са сладки по различен начин от тези в Ню Йорк. В последното съобщение пита как съм, последвано от цял куп смайлита с разбити сърца. Решавам да ѝ се обадя и да споделя какво каза адвокат Фицджералд, ала тя не вдига.

Обади ми се, пускам ѝ есемес.

Минавам през въртящата се врата и излизам на двора, а после спирам. Няколко души обядват на пейките до фонтана. Различни групички забързани хора в костюми влизат и излизат от сградата. Редица черни лимузини чакат до бордюра, докато шофьорите им пушат и си приказват.

Как е възможно да е същият ден? Как е възможно всички тези хора да водят живота си в пълно неведение за това какво се случва с моя? Понякога светът ти е разтърсен от толкова мощен трус, че ти е трудно да повярваш, че и другите не го усещат.

Така се почувствах, когато получихме известието за депортирането. Така се почувствах и когато открих, че Роб ми изневерява.

Отново вадя телефона си и търся номера на Роб, преди да си спомня, че го изтрих. Страшно ме бива обаче да помня цифри и го намирам по памет. Не съм сигурна защо се обаждам, докато той не вдига.

— Здрааааааасти, Нат — провлачва той.

Не проявява дори благоприличието да прозвучи изненадано.

— Името ми не е Нат — заявявам. Сега, когато той е на линия, не съм сигурна дали всъщност искам да говоря с него.

— Не беше готино онова, което направихте с новото ти гадже днес.

Гласът му е дълбок и бавен, и ленив, както винаги. Интересно как нещата, които някога са ни се стрували толкова очарователни, могат да станат скучни и дразнещи. Мислим си, че искаме цялото време на света с онези, които обичаме, ала може би се нуждаем от обратното. Само ограничен период от време, така че все още да си мислим, че другият е интересен. Може би не се нуждаем от второ и трето действие. Може би любовта е най-хубава в първо действие.

Не обръщам внимание на укорите му, нито на порива да изтъкна, че *той* бе този, който се опитваше да открадне, така че *неговото* държание не беше „готино“.

— Искам да те питам нещо — казвам.

— Давай — отвърща той.

— Защо ми изневери?

От другия край на линията се разнася звук, сякаш нещо е паднало и той опитва три различни отговора със заекване.

— Успокой се — казвам. — Не се обаждам, за да се караме, и определено не искам отново да се съберем. Просто искам да знам. Защо просто не скъса с мен? Защо ми изневери?

— Не знам. — Дори само тези две простички думи успяват да го препънат.

— Хайде де — настоявам. — Все трябва да има причина.

Той мълчи, замислен.

— Наистина не знам.

Аз не казвам нищо.

— Ти си страхотна. И Кели е страхотна. Не исках да нараня чувствата ти и не исках да нараня нейните чувства.

Звучи искрено и аз не знам как да реагирам.

— Ала би трябвало да я харесваш повече, за да ми изневериш, не е ли така?

— Не. Просто исках и двете ви.

— Това е всичко? Просто не си искал да избираш?

— Това е всичко — казва той, сякаш то е достатъчно.

Отговорът му е толкова тъп, толкова неудовлетворяващ, че едва не затварям. Дейниъл никога не би се чувствал по този начин. Неговото сърце избира.

— Само още един въпрос. Вярваш ли в истинската любов и такива неща?

— Не. Познаваш ме достатъчно добре, за да го знаеш. Ти също не вярваш в нея — напомня ми.

Нима?

— Окей. Благодаря.

Каня се да затворя, но той ме спира.

— Може ли поне да ти кажа, че съжалявам? — моли.

— Давай.

— Съжалявам.

— Окей — казвам. — Недей да изневеряваш на Кели.

— Няма — отвърща той и според мен наистина го мисли.

Би трябвало да се обадя на родителите си и да им разкажа за адвокат Фицджералд, ала не с тях искам да споделя точно сега. Дейниъл. Трябва да открия Дейниъл и да му кажа.

Роб твърди, че не вярвам в истинската любов. И е прав. Не вярвам.

Но май ми се иска да повярвам.

ДЕЙНИЪЛ

Тръгвам си от магазина. Пред заложната къща до него една цигуларка се е покачила върху касетка от бутилки с мляко. Тя е бледа и слабичка, и раздърпана по един поетичен начин, сякаш е излязла от роман на Дикенс. За разлика от нея цигулката е в съвършено състояние. Слушам в продължение на няколко секунди, ала нямам представа дали е добра. Знам, че тези неща може да бъдат преценени обективно. Свири ли всички ноти в правилната последователност и тоналност?

Има обаче и друг начин на преценка: музиката, която свирят тук и сега, има ли значение за някого?

Решавам, че има значение за мен. Изтичвам до цигуларката и пускам един долар в шапката ѝ. До нея има табелка, която не прочитам. Не искам да знам историята ѝ. Искам просто този миг и музиката.

Баща ми казва, че между мен и Наташа няма да се получи нищо. И може би е прав, ала не по причините, за които си мисли. Ама че идиот бях. Би трябвало да бъда с нея сега, дори ако днешният ден е всичко, което ще имаме. *Особено* ако днешният ден е всичко, което ще имаме.

Живеем в епохата на мобилните телефони, ала аз не знам номера ѝ. Дори не знам фамилията ѝ. Като истински идиот търся в Гугъл „Наташа фейсбук Ню Йорк Сити“ и получавам 5 780 000 резултата. Отварям около стотина линка и макар че всичките Наташи са наистина симпатични, никоя от тях не е *моята* Наташа. Кой да предположи, че името ѝ е толкова популярно?

Четири и петнайсет е и улиците започват да се изпълват с хора, отиващи към метрото на връщане от работа. Също като мен, те изглеждат доста поомачкани. Тичам по бордюра, така че пешеходците на тротоара да не ме забавят.

Нямам никакъв план, освен отново да я намеря. Единственото, което мога да сторя, е да отида на последното ѝ известно ми

местонахождение — кантората на адвоката на Петдесет и втора улица — и да се надявам, че Съдбата е на моя страна и тя все още е там.

Една двойка (и двамата с яркосиня прическа ирокез) се карат пред спирката на метрото на Петдесет и втора улица. Говорят си по онзи странен, шепнещо — съскащ начин, по който го правят двойките, каращи се на обществено място. Не чувам какво си казват, ала жестовете им са достатъчно красноречиви. Тя му е бясна. Той е излязъл от нерви. Определено не са в началото на връзката си. И двамата изглеждат прекалено уморени за това. Можеш да видиш дългата им история в начина, по който се навеждат един към друг. Дали това е последното им скарване? Онова, което ще сложи край на всичко?

Хвърлям поглед назад, когато ги подминавам. Някога, сигурен съм, двамата са били влюбени. Може би все още са, но то не си личи отстрани.

Слизам в метрото и изричам молитва към боговете на метрото (да, множествено число) да няма неприятности с електричеството и машинисти с религиозни проблеми.

Ами ако е твърде късно? Ако вече си е тръгнала? Ами ако това, че спрях, за да дам един долар на цигуларката, постави началото на верига от събития, чийто краен резултат ще бъде, че ще я изпусна?

Влакът пристига на спирката. От другата страна на перона насрещният влак пристига в същия момент. Вратите ни се затварят, ала не тръгваме.

На перона изниква групичка от двайсетина души, облечени в ярки впити костюми. Изглеждат като тропически птици на фона на тъмната сивота на метрото. Подреждат се и застиват в очакване на нещо.

Артистично изпълнение. Влакът от другата страна на перона също не помръдва. Един от танцьорите, в електриковосини дрехи и огромна издутина отпред, натисна копчето на аудиосистемата им.

В началото сякаш изригва хаос, всеки от тях танцува на своя собствена мелодия, ала после си давам сметка, че всъщност ги делят само няколко секунди. То е, като да пееш канон, ала с танц. Започват с балет и продължават с диско, а накрая брейк данс, преди охраната на метрото да се усети. Танцьорите се разпръсват и спътниците ми ръкопляскаат несдържано.

Потегляме, ала сега атмосферата във влака е напълно различна. Хората се усмихват един на друг и казват колко страхотно е било изпълнението. Минават поне трийсет секунди, преди всички отново да си надянат предпазната безизразна маска, която казва: „Аз съм във влак, пълен с непознати“. Чудя се дали именно това беше намерението на танцьорите — да ни свържат, дори и за миг.

НАТАША

Седя с гръб към перона, така че не виждам точно как започва. Разбирам, че става нещо необичайно, единствено защото всички във вагона гледат нещо зад мен. Обръщам се и откривам, че малка групичка танцува на перона. Облечени са в ярки дрехи и танцуват диско.

Само в Ню Йорк, помислям си и вадя телефона си, за да направя няколко снимки. Спътниците ми ръкопляскаат и викат одобрително. Един тип дори започва да танцува.

Изпълнението не продължава дълго, защото охраната на метрото ги разпръсва. Няколко неодобрителни вика, преди всички отново да станат нетърпеливи, задето влакът не се движи.

Обикновено бих се зачудила какъв е смисълът. Няма ли си работа или нещо по-добро за правене? Ако Дейниъл беше тук, би казал, че са предопределени за това. Може би смисълът на танцьорите е да внесат мъничко прехлас в живота ни. И не е ли тази цел точно толкова важна, колкото и всяка друга?

ДЕЙНИЪЛ

Изскачам от спирката на Петдесет и втора улица и само дето не се блъскам в двойка, която се целува като за световно. Дори без синята коса, би ми било трудно да не ги видя, защото те на практика са се слели в едно, притиснати от главата до петите. Трябва да си намерят стая, и то незабавно. Сериозно. Изглежда така, сякаш имат спешна сесия за целуване на сред тротоара. И двамата са стиснали здраво дупето на другия. Взаимно дупестискане.

Присвил устни, един мъж цъка неодобрително, докато минава покрай тях. Малко момченце ги зяпа с широко отворена уста. Баща му закрива очите му.

Мен обаче видът им ме изпълва с огромно щастие. Предполагам, че клишетото е вярно. Влюбените искат всички други да са влюбени. Надявам се връзката им да продължи завинаги.

НАТАША

Завивам надясно по булевард „Мартин Лутър Кинг“ и се отправям към магазина на Дейниъл. Близко до него едно момиче се е качило на касетка от мляко и свири на цигулка. Тя е бяла, с дълга черна коса, която отдавна не е мита. Лицето ѝ е прекалено слабо — не модно слабо, а гладно слабо. Представлява толкова необикновена и тъжна гледка, че просто трябва да спра.

На табелата до шапката ѝ, в която хората пускат пари, пише: **МОЛЯ ПОМОГНЕТЕ. ТРЯБВАТ МИ \$\$\$ ЗА ДА СИ ОТКУПЯ ЦИГУЛКАТА ОТ ЛИХВАР.** Дебела черна стрелка върху табелата сочи към заложната къща. Не мога да си представя как животът я е довел дотук, ала вадя един долар и го пускам в шапката ѝ, така че сега в нея има цели два.

Вратата на заложната къща се отваря и огромен бял мъж в бял анцуг излиза навън и се приближава до нас. Масивното му лице с брадичка на гънки е смръщено.

— Времето изтече — заявява и протяга огромната си ръка към нея.

Тя начаса спира да свири и скача от касетката. Вади парите от шапката и му ги подава. Дава му дори шапката.

Типът с анцуга прибира парите и нахлупва шапката на главата си.

— Колко остават? — пита цигуларката.

Той вади малък бележник и молив от джоба си и си записва нещо.

— Сто петдесет и един и двайсет и три цента. — Щраква с пръсти към нея, за да му даде цигулката.

Тя прегръща инструмента за миг преди да му го върне.

— Утре пак ще дойда. Обещавах ли да не я продадеш? — пита.

Той изсумтява в знак на съгласие.

— Ако се появиш, няма да я продам.

— Обещавам да дойда.

— Обещанията нищо не значат — казва той и се прибира.
Цигуларката дълго се взира във витрината на заложната къща.
По лицето ѝ не мога да преценя дали е съгласна с него.

ДЕЙНИЪЛ

Дори ако Наташа все още е тук, нямам представа къде да я търся в тази чудовищна стъклена сграда. Взирам се в телефонния указател, опитвайки се да отгатна къде е тя. Знам, че отиде да се види с адвокат, ала указателят не е особено подробен. Например в него не пише *Адвокат Еди-Кой Си, имиграционен адвокат на седемнайсетгодишни момичета, на име Наташа*. Преравам ума си, но не мога да измисля нищо.

Вадя телефона си — остава малко повече от час до моята Среца със Съдбата. Хрумва ми, че би трябвало да проверя новия адрес, който рецепционистката ми даде по-рано. Ако е прекалено далеч, ще имам съвършеното оправдание да се откажа.

Според Гугъл Карти обаче вече съм тук. Или Гугъл преживява екзистенциална криза, или аз наистина съм тук. Проверявам адреса още веднъж и отново поглеждам към указателя.

Да не повярва човек. Интервюто ми *действително* е в тази сграда.

Вече съм точно там, където би трябвало да бъда.

НАТАША

Бутам вратата и звънчето се обажда с щастлив оптимизъм. Само че аз изобщо не съм оптимистично настроена за шансовете си тук. Трябва обаче да опитам.

Очаквам да видя бащата на Дейниъл зад касата, ала откривам Чарли. Пише нещо на телефона си и едва вдига поглед. Чудя се с кого бих имала по-голям късмет — с Чарли или с баща му. Не че имам някакъв избор, тъй като баща му не се вижда никъде.

Приближавам се до касата.

— Здравсти — казвам.

Той продължава да пише на телефона си още няколко секунди, преди да го тресне върху плота. Едва ли е най-добрият начин да посрещне един потенциален клиент.

— С какво мога да помогна? — пита, когато най-сетне вдига поглед.

С изумление установявам, че едното му око е подпухнало. До сутринта ще му излезе синина. Той вдига ръка и го докосва смутено. Кокалчетата му също са изранени.

Нужни са му няколко секунди, докато ме разпознае.

— Я чакай. Ти не си ли малката приятелка на Дейниъл?

Сигурно упражнява ехидната си усмивка пред огледалото, защото страшно го бива.

— Да — отвърщам.

Той се оглежда за Дейниъл.

— Къде е онова малко лайненце?

— Не съм сигурна. Надявах се...

Той ме прекъсва с широка, бавна усмивка. Според мен се опитва да бъде секси. Виждам как, ако изобщо не го познаваш, би могло да подейства. Само че аз го познавам, макар и съвсем мъничко, и усмивката му ме изпълва с желание да го фрасна и в другото око.

— Върна се за по-добрия брат, а?

Намигва с раненото си око и потръпва.

Емпирично доказуем факт: Не вярвам в кармата.

Ала е възможно да започна да вярвам.

— Имаш ли номера на мобилния му? — питам.

Той се обляга в стола и вдига телефона си от плота.

— Да не сте се скарали?

Колкото и да не ми се иска да му казвам каквото и да било, разговорът трябва да си остане дружелюбен.

— Нещо такова — отвърщам. — Е, имаш ли го?

Той премята телефона си.

— Да нямаш фетиш към корейски момчета или нещо такова?

Подхилква се, ала очите му ме гледат, без да трепнат. В първия миг си помислям, че просто се опитва да ме предизвика... но после осъзнавам, че въпросът му е сериозен. Отговорът наистина е важен за него. Не съм сигурна дали дори той си дава сметка колко.

— Защо трябва да е фетиш? — питам. — Не може ли просто да харесвам брат ти?

Той издава пренебрежителен звук.

— Моля ти се. Какво има за харесване? Такива като него с лопата да ги ринеш.

И тогава разбирам какъв е проблемът на Чарли с Дейниъл. Ненавижда това, че Дейниъл не се мрази. При всичките му съмнения, Дейниъл все пак се чувства по-комфортно в кожата си, отколкото Чарли ще се чувства някога в своята.

Става ми жал за него, но не го показвам.

— Моля те, помогни ми.

— И защо да го правя?

Вече не се усмихва или подхилква презрително. Той държи всички козове, и двамата го знаем. Не го познавам достатъчно, за да се опитам да апелирам към доброто у него. Дори не съм сигурна дали у него *има* нещо добро.

— Само си помисли колко неприятности ще навлека на брат ти — казвам. — Той е влюбен в мен. Няма да се откаже от мен, каквото и да кажат или направят родителите ви. Ти можеш просто да си седиш и да се наслаждаваш на представлението.

Той отмята глава назад и се разсмива. Наистина не е добър човек. Искам да кажа, може и да има добри страни. Според мен повечето хора

имат. Ала лошото у Чарли е повече от доброто. Сигурна съм, че си има причини да е такъв, но решавам, че те са без значение.

Някои хора са част от живота ти, за да го направят по-хубав. Други съществуват, за да го направят по-лош.

Все пак той прави нещо добро за брат си — дава ми номера му.

ДЕЙНИЪЛ

Телефонът ми извънхва и аз едва не го изпускам, сякаш е обладан от зли духове. Номерът не ми е познат, но въпреки това вдигам.

— Ало?

— Дейниъл ли е?

— Наташа? — питам, макар да знам, че е тя.

— Да, аз съм. — Гласът ѝ се усмихва. — Брат ти ми даде номера ти.

Започвам да се питам дали това не е някакъв номер, който гадният ми брат се опитва да ми погоди. За нищо на света не би направил нещо толкова добро.

— Кой е това? — настоявам да узная.

— Дейниъл, аз съм. Наистина съм аз.

— Дал ти е номера ми?

— Може би все пак не е чак толкова лош — казва тя.

— Друг път не е — отвърщам и двамата се разсмиваме. Намерих я.

Е, тя ме намери.

Не мога да повярвам.

— Къде си?

— Току-що си тръгнах от магазина ви. Ти къде си?

— В сградата на адвокатата ти.

— Какво? Защо?

— Това е единственото място, за което се сетих, където бих могъл да те намеря.

— Търсил си ме? — Гласът ѝ е срамежлив.

— Ще ми простиш ли, задето по-рано бях такъв задник?

— Няма нищо. Наистина трябваше да ти кажа.

— Не беше моя работа.

— Напротив, беше — казва тя.

Не са двете думички, които искам да чуя от нея, но са достатъчно близо.

НАТАША

Седи на една от пейките, които гледат към фонтана, и пише в бележника си. Знаех, че ще се зарадвам да го видя, ала не очаквах да ме изпълни възторг. Трябва да си заповядам да не заподскачам от щастие, пляскайки с ръце и може би правейки пирует.

Възторг.

Което изобщо не е в моя стил.

Така че не го правя.

Ала усмивката върху лицето ми трябва да бъде измервана в мили, не в инчове.

Сядам на пейката и го побутвам с рамо. Той вдига бележника до лицето си, закрива уста и се обръща към мен. Очите му са широко отворени и танцуват. Не мисля, че някога съм виждала човек да се радва толкова да види някого, колкото Дейниъл се радва да види мен.

— Здравсти — казва, все така закрил уста.

Посягам, за да сваля бележника, но той се отдръпва.

— Какво има? — питам го.

— Възможно е да съм се посбил.

— *Посбил* си се и сега аз не мога да видя лицето ти?

— Просто исках първо да те предупредя.

Отново посягам и този път той ми позволява да сваля бележника. Дясната половина на устната му е сцепена и подута. Изглежда така, сякаш се е боксирал.

— Сбил си се с брат си — досещам се аз.

— Просеше си го. — Лицето му остава неутрално. Омаловажава чувствата си заради мен.

— Не мислех, че поетите се бият.

— Шегуваш ли се? Ние сме непоправими. — Усмивва ми се, а после потръпва от болка. — Добре съм — казва, виждайки реакцията ми. — Изглежда по-зле, отколкото е.

— Защо се сбихте? — питам го.

— Няма значение.

— Има...

— Не, няма. — Стиснал е устни. Каквото и да е станало, няма да ми каже.

— Заради мен ли беше? — питам, макар че знам отговора.

Той кима.

Решавам да не настоявам повече. Достатъчно е да знам, че според него си заслужавам да се бие заради мен.

— Адски ти бях ядосана по-рано. — Трябва да го кажа, преди да продължим.

— Знам. Съжалявам. Просто не можех да повярвам.

— Че не ти казах?

— Не. Че след всички неща, които се случиха, за да ни съберат, нещо друго щеше да ни раздели.

— Наистина си безнадежден случай.

— Възможно е.

Отпускам глава на рамото му и му разказвам за музея и Ахнигито, и всички неща, които е трябвало да се случат, за да се образуват Слънчевата ни система, Галактиката, Вселената. Казвам му, че в сравнение с това влюбването изглежда просто низ от дребни съвпадения. Той не е съгласен и аз се радвам, че е така. Посягам и докосвам леко устната му. Той улавя ръката ми и като завърта лице, целува средата на дланта ми. Никога досега не съм разбирала фразата *между тях има химия*. Та нали всичко е химия. Всичко е комбиниране и реакции.

Атомите в тялото ми са в хармония с атомите в неговото. Именно така разбрах, че все още е във фоайето по-рано днес.

Той отново целува дланта ми и аз въздъхвам. Да го докосвам, е ред и хаос, като да те сглобяват и разглобяват едновременно.

— Каза, че имаш добра новина. — Виждам надеждата върху откритото му лице. Ами ако нещата не се бяха оправили? Как щяхме да преживеем да бъдем откъснати един от друг? Защото сега ми се струва невъзможна мисълта, че мястото ни не е заедно. А после си казвам — естествено, че щяхме да го преживеем. Раздялата не е фатална.

Все пак се радвам, че не се налага да открием дали наистина е така.

— Адвокатът каза, че според него може да се измисли нещо. Смята, че ще остана — отвърщам.

— Колко е сигурен? — пита Дейниъл.

Колкото и да е странно, сега той е по-скептичният от нас.

— Не се тревожи. Изглеждаше доста сигурен — казвам и оставям щастливите сълзи да рукнат.

Като никога, този път не се срамувам от това, че плача.

— Виждаш ли? — казва той. — Писано ни е да бъдем заедно. Да вървим да го отпразнуваме.

Притегля ме към себе си. Аз свалям ластичето от косата му и прокарвам пръсти през нея. Той заравя ръце в моята и се привежда, за да ме целуне, но аз слагам пръст на устните му, за да го спра.

— Задръж тази целувка.

Хрумва ми, че има едно обаждане, което ми се иска да направя. Глупав импулс, ала Дейниъл почти успя да ме накара да повярвам в неща, които са предопределени.

Цялата тази поредица от събития започна от служителката на охраната, която ме забави. Ако не беше опипвала нещата ми толкова дълго, аз нямаше да закъснея. Нямаше да има никакъв Лестър Барнс, никакъв адвокат Фицджералд. Никакъв Дейниъл.

Разравям се в раницата си и изваждам визитката на Лестър Барнс. Обаждането ми е прехвърлено директно на гласова поща. Оставям не особено свързано съобщение, в което му благодаря за помощта и го моля да благодари на служителката от охраната от мое име.

— Има дълга кестенява коса и тъжни очи, и опипва вещите на всички — опитвам се да я опиша аз. Миг преди да затворя, си спомням името ѝ. — Мисля, че се казва Айрийн. Моля ви, благодарете ѝ от мое име.

Дейниъл ме поглежда въпросително.

— Ще ти обясня по-късно — казвам и отново се пъхвам в прегръдките му.

— Обратно в заведението за *норбанг*? — питам до устните му. Сърцето ми се опитва да избяга от тялото ми през гърдите.

— Не — отвърща той. — Имам по-добра идея.

ДЕЙНИЪЛ

— Искаш ли да чуеш нещо щуро? — питам, докато двамата влизаме обратно в сградата. — Интервюто ми също е тук.

— Я стига. — Тя се заковава на място за миг.

Усмиввам ѝ се широко, изгарящ от нетърпение да разбере как ще се справи мозъкът ѝ на учен с това епично ниво на съвпадение.

— Какъв е шансът?

Тя се смее.

— Забавляваш се, нали?

— Виждаш ли? Цял ден бях прав. Писано ни е било да се срещнем. Ако не се бяхме срещнали по-рано, може би щяхме да се срещнем сега. — Логиката ми е напълно оборима, но тя не ме оборва. Вместо това мушва ръка в моята и се усмихва. Като нищо съм я накарал да повярва.

Планът ми е да се качим на покрива, така че да можем да се целуваме на спокойствие. Записвам се за срещата си на бюрото на охраната и служителят ни насочва към асансьорите. Този, който вземаме, трябва да е бавният, защото спира на всеки етаж. Хора в костюми се качват и слизат, обсъждайки на висок глас Много Важни Неща. Въпреки онова, което Наташа каза по-рано, никога не бих могъл да работя в подобна сграда. Най-сетне стигаме до последния етаж. Слизаме, откриваме едно стълбище и го изкачваме, при което налитаме право на заключена сива врата с надпис **ДОСТЪПЪТ ДО ПОКРИВА ЗАБРАНЕН**.

Отказвам да го повярвам. Несъмнено от покрива ни дели само тази врата. Натискам бравата, надявайки се на чудо, ала тя е заключена.

Облягам чело до знака.

— Сезам, отвори се — казвам на вратата.

Като по магия, тя се отваря.

— Какво, по дяволите? — Политам напред и се блъскам в служителя на охраната от файето. За разлика от нас, очевидно е взел

експресния асансьор.

— Не ви е разрешено да бъдете тук, малките — изсумтява той.
Мирише на цигари.

Аз издърпвам Наташа през вратата.

— Просто искахме да видим гледката — казвам с най-почтителния-си-с-едва-загатната-молба-но-не-и-хленчене глас.

Той повдига скептично вежди и понечва да каже нещо, но в този миг го завладява пристъп на кашлица, който го кара да се превие надве, удряйки с юмрук по гърдите си.

— Добре ли сте? — пита Наташа. Той вече се е поизправил, с ръце на бедрата. Наташа слага ръка на рамото му.

— Тази проклета кашлица — казва между отделните кашляния.

— Е, не бива да пушите.

Той се изправя напълно и си избърсва очите.

— Звучиш като жена ми.

— Тя има право — заявява Наташа.

Отправлям ѝ поглед, който казва: *не спори със стария служител от охраната с белодробни проблеми, защото няма да ни позволи да останем тук и да се целуваме*, но дори да е изтълкувала правилно изражението ми, тя не ми обръща внимание.

— Някога бях доброволка в белодробното отделение в болницата. Тази кашлица изобщо не звучи добре.

И двамата я зяпваме. Аз, защото си я представям в униформата на момичетата, които помагат в болницата, а после си я представям без нея. Почти съм сигурен, че това ще се превърне в новата ми нощна фантазия.

Не знам защо той я е зяпнал. Надявам се, че не е по същата причина.

— Дайте ми ги — казва тя и протяга ръка към кутията с цигари.
— Трябва да престанете да пушите.

Нямам представа как успява да звучи едновременно загрижено и заповеднически.

Той изважда цигарите от джоба на сакото си.

— Да не мислиш, че не съм опитвал друг път? — пита.

Поглеждам го отново. Прекалено е стар, за да е на тази работа. Има вид на човек, който би трябвало да е пенсиониран и да глези внуците си някъде във Флорида.

Наташа остава с протегнатата ръка, докато той не ѝ дава кутията с цигари.

— Внимателно с това момиче — казва ми той с усмивка.

— Да, господине.

Той си облича самото.

— Откъде си сигурна, че просто няма да си купя нова кутия? — пита я.

Наташа свива рамене.

— Предполагам, че няма откъде.

Той я гледа в продължение на един дълъг момент.

— Животът невинаги се развива така, както си планирал — казва той.

Виждам, че тя не му вярва. Той също го вижда, но не казва нищо.

— Стойте далеч от ръба — казва и ни намига. — Приятно изкарване.

ДЖО

ПЛАНИРАНА ИСТОРИЯ

Момичето мъничко му напомня на неговата Бет. Директна, но мила. Това, повече от всичко друго, е причината да им позволи да останат на покрива. Прекрасно знае, че единствената гледка, от която се интересуват, са те двамата. В това няма нищо лошо, мисли си.

Двамата с неговата Бет бяха същите. И то не само в началото на брака им, а до края. Удариха джакпота един с друг, както обичаха да казват.

Бет почина миналата година. Шест месеца след като и двамата се пенсионираха. Всъщност диагнозата *рак* пристигна в деня след пенсионирането им. Имаха толкова много планове. Круиз до Аляска, за да видят северното сияние (неин). Венеция, за да пият грапа и да видят каналите (негов).

Това е, което Джо не може да преглътне, дори и сега. Всички планове, които си бяха направили. Цялото спестяване. Цялото чакане на съвършения момент.

И за какво? За нищо.

Момичето, разбира се, е право. Не би трябвало да пуши. След като Бет почина, той се върна на работа и отново започна да пуши. Какво значение, ако се убие от работа? Какво значение, ако се убие с цигари? Не му беше останало нищо, за което да живее, нищо, което да планира.

Преди да затвори вратата, той поглежда момичето и момчето за последен път. Те са впили очи един в друг, сякаш на света няма друго място, където биха искали да бъдат повече от тук. Някога той и неговата Бет бяха същите.

Може би все пак ще откаже цигарите. Може би ще си направи някои нови планове.

НАТАША

Дейниъл отива до ръба на покрива и поглежда към града. Косата му е пусната и се развява на вятъра, лицето му е лице на поет. Ненасинената половина на лицето му се усмихва.

Приближавам се и пъхвам ръка в неговата.

— Няма ли да си запишеш нещо, поете? — закачам го.

Той се усмихва още по-широко, но не се обръща към мен.

— Изглежда толкова различно от тук, нали?

Какво ли вижда, когато погледне града от тук? Аз виждам километри покриви, повечето от тях — празни. Върху някои има отдавна изоставени неща — развалени климатици, счупени офис мебели. Върху някои има градини и аз се чудя кой ли се грижи за тях.

Сега вече Дейниъл изважда бележника си, а аз идвам малко по-близо до ръба.

Преди тези сгради да се превърнат в сгради, те са били просто скелети. Преди да бъдат скелети, те са били колони и подпорни греди. Метал и стъкло, и бетон. А още по-рано са били строителни планове. Преди това — архитектурни планове. А преди това — просто нечия идея за създаването на един град.

Дейниъл прибира бележника си и ме издърпва от ръба. Обвива ръце около кръста ми.

— Какво изобщо пишеш там? — питам го.

— Планове — отвръща той. Очите му са весели и се взират в устните ми и на мен ми е трудно да мисля. Правя малка стъпка назад, но той ме последва, сякаш танцуваме.

— Аз... Исусе. През целия ден ли беше толкова секси? — питам го.

Той се засмива и се изчервява.

— Радвам се, че според теб съм секси. — Очите му все още са върху устните ми.

— Ще те заболи ли, ако те целуна?

— Ще бъде хубава болка. — Слага и другата си ръка на кръста ми, сякаш за да ни застопори. Създето ми все още не иска да се успокои. Да го целувам, не може да бъде толкова хубаво, колкото си спомням. Когато се целунахме за първи път, мислех, че е и за последен. Сигурна съм, че това го направи по-пламенно. Тази целувка ще бъде по-нормална. Няма да има фойерверки и хаос, просто двама души, които страшно се харесват и които се целуват.

Повдигам се на пръсти и идвам още по-близо. Най-сетне очите му срещат моите. Вдига ръка от кръста ми и я поставя върху създето ми. То бие под дланта му така, сякаш бие за него.

Устните ни се докосват и аз се опитвам да остана с отворени очи колкото се може по-дълго. Опитвам да не се отдам на неудържимата ентропия на това между нас. Не го разбирам. Защо точно този човек? Защо Дейниъл, а не някое от момчетата преди него? Ами ако не се бяхме срещнали? Дали щях да преживея един най-обикновен ден, без да подозирам, че изпускам нещо?

Обвивам ръце около шията му и се притискам в него, ала тази близост не ми стига. Неспokoйното, хаотичното чувство се завръща. Искam неща, които мога да назова, и такива, които не мога. Искam този миг да продължи вечно, но не искам да пропусна всички мигове, които предстоят. Искam цялото ни бъдеще заедно, ала го искам тук и сега.

Всичко това като че ли ми идва малко повече и прекъсвам целувката.

— Върви. Ей. Там — казвам, подчертавайки всяка дума с целувка. Посочвам едно място далеч от мен, извън обхвата на целувките.

— Тук? — пита той и прави една-единствена стъпка назад.

— Поне още пет.

Ухилва се широко, но се подчинява.

— Всичките ни целувки няма да бъдат такива, нали? — питам го.

— Какви?

— Знаеш. Френетични.

— Харесва ми колко си директна — казва той.

— Наистина ли? Според майка ми стигам прекалено далеч.

— Може би. На мен обаче страшно ми харесва.

Свеждам поглед и не отговарям.

— Колко време остава до интервюто ти?

- Четиридесет минути.
- Имаш ли още от онези любовни въпроси за мен?
- Все още не си се влюбила в мен? — Гласът му прелива от престорено неверие.
- Не — казвам и му се усмихвам.
- Не се тревожи. Имаме време.

ДЕЙНИЪЛ

Струва ми се истинско чудо, че можем да си седим тук, на покрива, сякаш сме част от някакъв таен град в небето. Слънцето бавно се оттегля зад сградите, но все още не е тъмно. Скоро ще стане, ала засега тъмнината е само загатната.

С Наташа седим по турски, облегнати до вратата. Държим се за ръце, тя е облегнала глава на рамото ми. Косата ѝ гали меко бузата ми.

— Готова ли си за въпроса с гостите за вечеря? — питам.

— Искаш да кажеш, кого бих поканила?

— Аха.

— Май не. Давай ти.

— Лесно е — заявявам. — Бог.

Тя вдига глава от рамото ми и ме поглежда.

— Наистина ли вярваш в Бог?

— Да.

— Един-единствен тип? В небето? Със суперсили? — Неверието ѝ не е подигравателно, просто любознателно.

— Не точно така — отвърщам.

— Как тогава?

Аз стискам ръката ѝ.

— Начинът, по който се чувстваме сега? Тази връзка между нас, която не разбираме и от която не искаме да се откажем? Това е Бог.

— Мили боже! — възкликва тя. — Вие, поетите, сте опасни.

Взема ръката ми в скута си и я стиска между дланите си. Отмятам глава назад и се заглеждам в небето, опитвайки се да открия форми в облаците.

— Ето какво мисля — казвам. — Мисля, че всички сме свързани, всички на земята.

Тя прокаква връхчетата на пръстите по кокалчетата ми.

— Дори лошите хора?

— Да. Ала всеки има поне мъничко добро у себе си.

— Не е вярно — възразява тя.

— Е, добре — отстъпвам. — Ала всеки е направил поне едно добро нещо през живота си. — Съгласна ли си?

Тя обмисля въпроса ми и кима бавно.

Аз продължавам.

— Според мен добрите части в нас са свързани на някакво ниво. Онази част, която те кара да разделиш последната шоколадова курабия, да дариш пари за благотворителност, да дадеш един долар на уличен музикант, да работиш като доброволец в болницата, която те кара да плачеш на рекламите на „Епъл“ или да кажеш „обичам те“ и „прощавам ти“. Мисля, че това е Бог. Бог е връзката между най-доброто у нас.

— И смяташ, че тази връзка има съзнание? — пита тя.

— Да, и ние го наричаме Бог.

Тя се засмива тихичко.

— Винаги ли си толкова...

— Ерудиран? — прекъсвам я.

Тя се смее по-силно.

— Щях да кажа „сентиментален“.

— Да. Прочут съм нашир и надлъж със своята сентименталност.

— Шегувам се. — Тя ме побутва с рамо. — Наистина ми харесва, че си мислил за това.

И действително е така. Не за първи път имам тези мисли, ала за първи път наистина успях да ги облека в думи. Нещо в това, да бъда с нея, ме кара да бъда най-доброто си Аз.

Вдигам ръката ѝ към устните си и целувам пръстите ѝ.

— Ами ти? — питам я. — Не вярваш ли в Бог?

— Харесва ми твоята представа за него. Определено не вярвам в онзи с огъня и жупела.

— Ала вярваш в нещо?

Тя сбърчва чело, несигурна.

— Наистина не знам. Май повече ме интересува *защо* хората чувстват, че трябва да вярват в Бог. Защо не може да бъде просто наука? Науката е нещо удивително. Нощното небе? Невероятно. Вътрешността на човешката клетка? Изумителна. Нещо, което ни казва, че сме родени изначално лоши, и което хората използват, за да оправдаят всичките си дребни предразсъдъци и отвратителност? Не знам. Мисля, че вярвам в науката. Науката е достатъчна.

— Хм — отвърщам. Лъчите на слънцето се отразяват от сградата и въздухът около нас придобива оранжев оттенък. Чувствам се като обгърнат в пашкул, макар да сме на открито.

Тя казва:

— Знаеш ли, че вселената се състои от приблизително двацет и седем процента тъмна материя?

Не го знаех, но много ясно, че тя ще го знае.

— Какво е тъмна материя?

„Наслада“ е единствената дума, която описва изражението на лицето ѝ. Издърпва ръката си от моята, потърква длани и се впуска в обяснение:

— Ами учените не са съвсем сигурни, но тя е разликата между масата на един предмет и масата, изчислена по гравитационния му ефект. — Повдига вежди очаквателно, сякаш е казала нещо дълбоко и разтърсващо.

Аз съм дълбоко неразтърсен.

Тя въздъхва. Драматично.

— Поети — измърморва, ала с усмивка. — Масата би трябвало да е еднаква и в двата случая. — Вдига пръст, за да обясни. — *Би трябвало* да е еднаква, ала не е, не и в случаите на наистина големи обекти, като планетите.

— О, това е интересно — казвам и действително го мисля.

— Нали? — Тя грейва насреща ми и аз наистина съм изгубен с това момиче. — Освен това, оказва се, че видимата маса на една галактика не притежава достатъчно гравитация, за да обясни защо не се разпилява на всички посоки.

Поклащам глава, за да ѝ покажа, че не разбирам.

Тя продължава:

— Ако изчислим гравитационните сили на всички обекти, които можем да видим, резултатът не е достатъчен, за да задържи галактиките и звездите в орбита една около друга. Трябва да има друга материя, която не можем да видим. Тъмна материя.

— Окей, разбрах.

Тя ме поглежда скептично.

— Не, наистина — уверявам я. — Разбрах го. Тъмната материя съставлява двацет и седем процента от Вселената, така ли беше?

— Приблизително.

— И това е причината обектите в Космоса да не се разлетят напосоки?

Скептицизмът ѝ се превръща в подозрение.

— За какво намеква размътеният ти мозък на поет?

— Няма да ти хареса.

— Вероятно — съгласява се тя.

— Тъмната материя е любовта. Тя е притегателната сила.

— О, Исусе, не. Гадост. Отврат. Ужасен си.

— Тъкмо обратното, страшно ме бива. — Разсмивам се с глас.

— Просто ужасен — настоява тя, но идва по-близо до мен и също се смее.

— Напълно съм прав — заявявам триумфално.

Отново улавям ръката ѝ.

Тя отново простенва, но виждам, че го обмисля. Може би е съгласна с мен повече, отколкото си мисли.

Преглеждам въпросите на телефона си.

— Окей, имам още един. Довърши следното изречение: „Ние и двамата сме в тази стая, чувствайки...“.

— Сякаш трябва да пишкам — казва тя с усмивка.

— Наистина мразиш да говориш за сериозни неща, нали?

— Някога пишкало ли ти се е наистина, ама наистина силно? — пита тя. — То е страшно сериозно. Може здравата да си увредиш пикочния мехур, като...

— Наистина ли трябва да пишкаш? — прекъсвам я.

— Не.

— Тогава отговори на въпроса. — Няма да я оставя да се измъкне с шега точно от този.

— Първо ти — въздъхва тя.

— Щастлив, похотлив и нетърпелив.

— Рима. Много добре.

— Ти си наред и трябва да кажеш истината.

Тя ми се изплезва.

— Объркана. Уплашена.

Вземам ръката ѝ в скута си.

— Защо си уплашена?

— Имах дълъг ден. Тази сутрин мислех, че ще ме депортират. Подготвям се за това от два месеца. Сега изглежда така, сякаш ще

остана. — Обръща се, за да ме погледне. — И разбира се, ти. Тази сутрин не те познавах, а сега дори не помня какво е да не те познавам. Май ми дойде малко в повече. Имам чувството, че съм изгубила контрол.

— И защо това да е нещо лошо? — питам.

— Харесва ми да знам какво предстои. Харесва ми да планирам напред.

Разбирам я. Наистина. Програмирани сме да планираме напред. То е част от нашия ритъм. Слънцето изгрява всеки ден и всяка нощ отстъпва мястото си на луната.

— Както каза служителят от охраната, животът невинаги се развива така, както си планирал.

— Мислиш ли, че това е вярно? Според мен можем да планираме повечето неща. Повечето неща не изскачат от нищото, хващайки те напълно неподготвен.

— Вероятно и динозаврите са си мислели същото, а виж какво се случи с тях — подкачам я.

Усмивката ѝ е толкова широка, че просто трябва да докосна лицето ѝ. Тя обръща глава в дланта ми и я целува.

— Оставяйки настрана катастрофални събития, водещи до изчезването на биологични видове, според мен можем да планираме напред.

— Аз те хванах напълно неподготвена — напомням ѝ и тя не го отрича. — Както и да е. Това са само две неща. Объркана и уплашена.

— Добре, добре. Ще ти дам онова, което искаш, и ще кажа „щастлива“.

Въздъхвам драматично.

— Можеше да започнеш с него.

— Обичам напрежението на неизвестността — казва тя.

— Не, не го обичаш.

— Прав си. Ненавиждам напрежението на неизвестността.

— Щастлива си заради мен? — питам я.

— И задето няма да ме депортират. Ала най-вече заради теб.

Тя поднася хванатите ни ръце към устните си и целува моята. Бих могъл да остана тук винаги, прекъсвайки разговора ни с целувки и целувките ни — с разговор.

— Кога ще опитаме онова с гледането в очите? — питам.

Тя извърта същите тези очи, които искам да съзерцавам.

— По-късно. След интервюто ти.

— Недей да се страхуваш — закачам я.

— От какво има да се страхувам? Всичко, което виждаш, е ирис и зеница.

— Очите са прозорец към душата — възразявам.

— Дрън-дрън.

Поглеждам часа на телефона си, макар че е ненужно. Знам, че почти е време за интервюто ми, но ми се иска да остана тук, в този град в небето, още мъничко.

— Да вместим още няколко въпроса — казвам. — Светкавичен рунд. Кой е най-скъпият ти спомен?

— Първият път, когато ядох сладолед във фунийка, а не в чашка — отвърща тя без никакво колебание.

— На колко години беше?

— На четири. Бях облечена в бяла рокличка за Великден, а сладоледът беше шоколадов.

— Чия беше идеята?

— На баща ми — отговаря тя с усмивка. — Някога той мислеше, че съм най-невероятното нещо на света.

— Ала вече не мисли така?

— Не.

Чакам да продължи, но тя казва:

— Ами твоят спомен?

— Семейна екскурзия до „Дисниуърлд“, когато бях на седем години. Чарли искаше да се качи на „Космическата планина“^[1], ала мама мислеше, че ще е прекалено плашещо за мен, а не искаше той да отиде сам. А и никой от родителите ми не искаше да отиде.

Тя стиска ръцете ми малко по-силно, което е сладко, защото очевидно съм преживял станалото.

— Е, какво се случи?

— Убедих мама, че не ме е страх. Казах ѝ, че от сума време искам да се повозя.

— Ала не беше така?

— Не. Ужасно ме беше страх. Направих го заради Чарли.

Тя ме побутва с рамо и ме подкача.

— Вече те харесвам. Не е нужно да се мъчиш да ме убедиш, че си светец.

— Там е работата. Не се опитвах да бъда светец. Според мен вече знаех, че връзката ни няма да издържи дълго. Просто се опитвах да го убедя, че си струвам. И успях. Той ми каза, че съм смел, и ми позволи да доям пуканките му.

Отмятам глава назад и поглеждам към облаците. Те се движат едва-едва по небето.

— Според теб смешно ли е това, че любимият спомен и на двама ни е за хората, които сега харесваме най-малко? — питам я.

— Може би именно затова не ги харесваме — отвърща тя. — Разстоянието, разделящо ги от онези, които бяха някога, и онези, които са сега, е толкова голямо, че нямаме никаква надежда да си ги върнем обратно.

— Може би — съгласявам се. — Знаеш ли коя е най-гадната част от тази история?

— Коя?

— Заради онова пътуване до ден-днешен ненавиждам увеселителните влачета.

Тя се смее и аз се смея заедно с нея.

[1] Увеселително влаче в „Дисниуърлд“. — Б.пр. ↑

ОЧИ

ЕВОЛЮЦИОННА ИСТОРИЯ

Учените смятат, че първите „очи“ не са били нищо повече от пигментирало, чувствително към светлината петно върху кожата на някое древно създание. То му позволило да различава светлината от тъмнината — преимущество, тъй като тъмнината може да означава, че някой хищник е достатъчно близо, за да закрие светлината. Благодарение на това те оцелявали повече, възпроизвеждали се повече и предавали тази способност на поколенията си. Случайни мутации довели до все по-дълбоко вдлъбване на светлочувствителното място. Това вдлъбване довело до малко по-добро зрение и следователно — по-успешно оцеляване. С течение на времето това светлочувствително петно еволюирало и се превърнало в човешкото око.

Как сме стигнали от очите като механизъм за оцеляване до идеята за любов от пръв поглед? Или идеята, че очите са прозорци към душата? Или клишето за влюбените, които не могат да откъснат очи един от друг?

Изследванията показват, че зениците на хора, които са привлечени един от друг, се разширяват от присъствието на допамин. Други изследвания твърдят, че нишките в окото издават наклонности в характера и че може би наистина са нещо като прозорец към душата.

Ами влюбените, които часове наред се взират в очите на другия? Дали това е проява на доверие? *Ще те допусна съвсем близо до себе си и вярвам, че няма да ме нараниш, докато съм в тази уязвима позиция.* И ако доверието е една от основите на любовта, може би взирането в очите на другия е начин да я изградиш или подсилиш. А може би е просто от това.

Най-обикновен опит да откриеш връзка.

Да видиш.

Да бъдеш видян.

ДЕЙНИЪЛ

Вратата на адвокат Фицджералд се намира в края на дълъг, сив и доста безличен коридор. Опитвам се (безуспешно) да не го приема като знак за бъдещето си. На вратата няма име, само номер. Никой не отговаря, когато почуквам. Може би вече си е тръгнал за деня? Това би било съвършено. Тогава няма аз да съм виновен, че не съм влязъл в „Йейл“ и не съм станал лекар. Да се престорим, че не закъснях с десет минути заради всичкото целуване. Изобщо не се разкайвам.

Натискам бравата и налитам право на една хлипаща жена. Дори не е закрила лицето си с ръце, както правят обикновено хората. Стои наред стаята и си поема големи глътки въздух, а по лицето ѝ се стичат сълзи. Спиралата ѝ се е разтекла по бузите, очите ѝ са подпухнали и червени, сякаш плаче отдавна.

Когато си дава сметка за присъствието ми, престава и избърсва лице с опакото на дланите си. Това още повече влошава нещата и сега има спирала дори по носа си.

— Добре ли сте? — задавам аз най-тъпия въпрос, за който може да се сети човек. Очевидно не е добре.

— Нищо ми няма — отвърща тя. Прехапва долната си устна и опитва да пригладя косата си, ала отново само още повече влошава нещата. — Вие сте Дейниъл Че Хо Бе. Тук сте за приемното интервю.

Правя крачка към нея.

— Искате ли да ви донеса чаша вода или кърпичка, или нещо такова? — Забелязвам празна кутия от носни кърпички на бюрото ѝ, до чаша с надпис ЮРИДИЧЕСКИТЕ СЪТРУДНИЦИ ГО ПРАВЯТ ПОВЕЧЕ ПО-ЕВТИНО.

— Съвсем добре съм. Стаята му е ето тук. — Тя посочва една врата зад себе си.

— Сигурна ли сте, че... — започвам, но тя ме прекъсва.

— Трябва да си вървя. Кажете му, че е най-прекрасният човек, когото познавам, но трябва да си вървя.

— Окей — отвърщам, въпреки че няма да му кажа нищо такова.

Всъщност офиса е съвсем малък. Той вероятно я е чул с ушите си.

Тя отива до бюрото и взема чашата с надписа за юридическите сътрудници.

— Кажете му също, че искам да остана, ала не мога. Така е най-добре за двама ни.

И тя отново заплаква. Усещам как моите очи се изпълват със сълзи.

Тя престава да плаче и ме зяпва.

— Плачете ли?

Избърсвам си очите.

— Глупаво е. Винаги започвам да плача, когато видя някой друг да го прави.

— Това е много сладко.

Сега, когато не е задавен от сълзи, гласът ѝ е доста мелодичен.

— Въсъщност си е истински трън в задник.

— Внимавайте с езика — свъсва се тя.

— Извинявайте.

Кой има нещо против невинна дума като *задник*?

Тя приема извинението ми с леко кимване.

— Тъкмо се нанесохме в този офис, а ето че вече никога няма да го видя. — Подсмърча и си избърсва носа. — Ако знаех, че ще свърши така, никога нямаше да започна.

— На всеки му се иска да можеше да предвиди бъдещето — казвам.

Кима, а очите ѝ отново се изпълват със сълзи.

— Когато бях малка, обожавах приказките, защото дори преди да ги отвориш, знаеш как ще свършат. С хепиенд. — Хвърля поглед към вратата зад себе си, затваря очи и отново ги отваря. — В приказките принцесата никога не постъпва неправилно.

Вратата на кабинета зад мен се отваря и аз се обръщам, любопитен да видя как изглежда най-прекрасният човек на света. Ако не се брои лепенката над дясното око, изглежда съвсем нормално.

— Дейниъл Че Хо Бе? — пита, гледайки само към мен. Очите му нито за миг не се насочват към нея.

Аз протягам ръка.

— Господин Фицджералд. Приятно ми е да се запознаем.

Не се ръкува с мен.

— Закъсня — казва и се връща в кабинета си.

Обръщам се, за да се сбогувам със секретарката, ала тя вече си е отишла.

НАТАША

Вадя телефона от раницата си. Все още нямам отговор от Бев. Може би е на друга обиколка. Май спомена, че ѝ се иска да разгледа и Калифорнийския университет в Сан Франциско. Би трябвало да се обадя на мама. Вероятно отдавна трябваше да го направя. Звънляла ми е още три пъти, докато с Дейниъл бяхме на покрива.

Пращам ѝ съобщение: *Скоро се прибирам.*

Телефонът ми избръмчава почти незабавно. Предполагам, че е чакала да ѝ пиша.

От два часа се опитвам да те намеря.

Съжалявам!, пращам в отговор.

Последната дума винаги трябва да бъде нейна, така че изчаквам неизбежния отговор:

Значи, няма новини? Надявам се, че не си била започнала да се надяваш прекалено.

Мятам телефона в раницата си, без да отговоря. Понякога имам чувството, че най-големият страх на майка ми е да не се разочарова. Тя се бори с него, като прави всичко по силите си да не храни особени надежди и подтиква всички останали да направят същото.

Невинаги се получава. Веднъж донесе вкъщи листовка за прослушвания за постановка в някакъв страшно забутан театър. Баща ми я взе и дори ѝ благодари, но съм почти сигурна, че изобщо не им се обади.

Решавам да изчакам последното обаждане от адвокат Фицджералд, преди да ѝ кажа нещо. Мама вече е била принудена да преживее прекалено много разочарования.

Проблемът с това, да се оставиш надеждата да те издигне на крилата си, е, че можеш да паднеш от много, много високо.

САМЮЪЛ КИНГСЛИ

ИСТОРИЯ ЗА РАЗКАЯНИЕ, ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Някои хора са родени да бъдат велики. Господ дава на малцина щастливи избраници талант и след това ни изпраца на земята, за да го използваме.

През целия си живот успях да използвам своя само два пъти. Преди два месеца, когато играх в „Стафида на слънце“ в Манхатън, и преди десет години, когато го направих в Монтего Бей.

С тази пиеса сякаш сме предопределени един за друг. В Ямайка един от вестниците нарече изпълнението ми „чудотворно“. Ръкопляскаха ми на крака.

На мен. Не на другите актьори. Единствено на мен.

Смешно е. Тази пиеса ме изпрати в Америка и сега пак тя ме връща обратно в Ямайка.

Патриша ме пита как можах да кажа всичко за нас на онова ченге. *Той не е свещеник* — казва. — *Това не е изповед*. Отвърщам й, че просто бях пиян и опиянен от това, че слизам от сцената. Най-великото нещо, което може да направиш, е онова, заради което Бог те е изпратил на този свят.

Казвам й, че не бях възнамерявал да го сторя. И то е вярно. Вярно е обаче и обратното. Може би го направих нарочно. Това не е изповед. Просто казвам онова, което ми беше в главата. Може би го правя нарочно. Дори не можахме да напълним местата в салона с публиката.

Америка е приключила с мен и аз приключих с Америка. Повече от всичко именно това ми напомня онази нощ. В Ямайка публиката ми ръкопляска на крака. В Америка не можах да събера публика.

Не знам. Може би го направих нарочно. Възможно е да се изгубиш в собствения си ум, сякаш си попаднал в чужда страна. Всичките ти мисли са на друг език и не можеш да разчетеш знаците, въпреки че са навсякъде около теб.

ДЕЙНИЪЛ

Първото, което виждам на бюрото му, е папка с името на Наташа. *Наташа Кингсли*, пише. Трябва да е тя, нали? Колко Наташи Кингсли може да има? Не само ангажиментите ни са в една и съща сграда, но нейният адвокат и онзи, с когото аз имам интервю, са един и същи човек? Шансът за това трябва да е астрономически, нали? Нямам търпение да видя изражението ѝ, когато ѝ кажа.

Поглеждам го, а после се оглеждам из кабинета в търсене на други знаци.

— Вие сте имиграционен адвокат, нали? — питам го.

Той вдига очи от листа пред себе си — молбата ми за кандидатстване, предполагам.

— Да. Защо?

— Мисля, че познавам една от клиентките ви — отвърщам и вдигам папката.

Той я издърпва от ръката ми.

— Не я докосвай. Поверително е. — Премества я възможно най-далеч от мен.

Усмиввам му се, а той се намръщва насреща ми.

— Съжалявам — казвам. — Просто току-що ми спасихте живота.

— За какво говориш? — Раздвижва дясната си китка и аз забелязвам, че ръката му е превързана. Спомням си думите на юридическата сътрудничка, че е претърпял автомобилно произшествие.

Посочвам папката.

— Запознах се с нея, с Наташа, днес.

Той все още се мръщи насреща ми, без да разбира.

— Когато се запознахме, тя щеше да бъде депортирана, но после се срещна с вас, вие направихте вашата адвокатска магия и ето че сега тя ще остане.

Той отпуска превързаната си ръка на бюрото.

— И как точно това спаси *твоя* живот?

— Тя е Единствената — отвърщам.

Той се намръщва.

— Не каза ли, че сте се запознали днес?

— Аха. — Невъзможно ми е да изтрия широката си усмивка.

— И тя е Единствената? — Не оформя кавички във въздуха около думата „единствената“, но ги чувам в гласа му. Не бих казал, че усещането е по-приятно от истинските кавички във въздуха.

Допира връхчетата на пръстите си пред себе си и дълго се взира в мен.

— Защо си тук? — пита най-сетне.

Какво се крие зад този въпрос?

— Заради интервюто си за прием?

Той ме поглежда изпитателно.

— Не, наистина. Защо си в кабинета ми в този момент? Очевидно не те е грижа за това интервю. Появяваш се тук с вид, сякаш си се бил. Въпросът е сериозен. Защо дойде?

Няма как да му отговоря, освен откровено.

— Родителите ми ме накараха.

— На колко си години?

— На седемнайсет.

Той поглежда папката с моя случай.

— Тук пише, че се интересуваш от предварителния курс по медицина. Така ли е?

— Не особено — отвърщам.

— „Не особено“ или „не“? — Адвокатите обичат да са сигурни.

— Не.

— Ето че постигаме някакъв напредък. Искаш ли да отидеш в „Йейл“?

— Дори не знам дали искам да отида в колеж.

Той се привежда напред в стола си. Имам чувството, че ме подлагат на кръстосан разпит.

— И каква е голямата ти мечта?

— Да бъда поет.

— Отлично — казва. — Нещо практично.

— Ако щете вярвайте, но и преди съм го чувал.

Той се привежда още повече.

— Отново ще те попитам. Защо си тук?

— Защото съм принуден.

— Не, не си. Можеш да станеш и да си вървиш.

— Дължа го на родителите си.

— Защо?

— Няма да разберете.

— Опитай.

Аз въздъхвам (многострадално).

— Родителите ми са имигранти. Дошли са тук, за да намерят по-добър живот. Работят страшно много, така че с брат ми да имаме Американската мечта. Никъде в Американската мечта не се казва, че може да пропуснеш колежа и да станеш гладуващ човек на изкуството.

— Казва се всичко, което ти искаш.

Аз изсумтявам.

— Не и в моето семейство. Ако не го направя, ще ми спрат парите. Никакви средства за колеж. Нищо.

Това признание поне спира скорострелните въпроси. Той се обляга в стола си.

— Наистина ли ще го направят?

Знам отговора на този въпрос, но не мога да се заставя да го изрека веднага. Мисля си за лицето на татко по-рано днес. Толкова твърдо е решен с Чарли да имаме по-добър живот от неговия. Готов е на всичко, за да е сигурен, че ще го постигне.

— Да — казвам. — Ще го направи.

Но не защото е лош. И не защото е Стереотипният корейски родител. А защото не е в състояние да види отвъд своята история и да ни остави да имаме своя собствена.

Мнозина са като него.

Фицджералд подсвирва тихичко.

— Значи, трябва да си наистина сигурен, че това с поезията си струва.

Сега е мой ред да се приведа напред.

— Никога ли не сте правили нещо само защото сте длъжен? Само защото сте дали обещание?

Той извърща очи от моите. По някаква причина този въпрос променя динамиката между нас. Сякаш и двамата се намираме в същото положение.

— Да изпълняваш задълженията си е дефиницията на това да пораснеш, хлапе. Ако ще правиш грешки и ще нарушаваш обещания, сега е моментът.

Той млъква, размърдва китка и прави гримаса.

— Издъни се сега, когато последствията не са толкова страшни. Вярвай ми. С времето става по-трудно.

Понякога хората ти казват нещо с това, което не казват. Поглеждам към лявата му ръка и виждам венчалната му халка.

— Това ли се случи с вас? — питам го.

Той разплита пръсти и завърта пръстена си.

— Аз съм женен мъж, с две деца.

— И имате афера с юридическата си сътрудничка.

Той разтърква лепенката над окото си.

— Започна едва днес. — Поглежда към затворената врата, сякаш се надява тя да стои там. — И свърши днес — добавя тихичко.

Не очаквах да го признае наистина и сега не съм сигурен какво да кажа.

— Мислиш, че съм лош човек.

— Мисля, че сте човекът, който ме интервюира — отвърщам. Май ще е по-добре да върнем интервюто в релсите.

Той закрива очите си с ръце.

— Срецнах я твърде късно. Открай време не знам как да уцеля правилния момент.

Не знам какво да му кажа. Не че очаква съвет от мен. Обикновено бих му казал да последва сърцето си. Ала той е женен мъж. *Неговото* сърце не е единственото, намесено тук.

— Е, какво ще направите? Ще я оставите да си върви? — питам го.

Той дълго ме гледа, мислейки.

— Ти ще трябва да сториш същото — казва най-сетне и вади папката на Наташа изпод лакътя си. — Не можах да го направя. Мислех, че ще успея, но не можах.

— Да направите какво?

— Да спра депортирането й.

Ще му се наложи да ми го обясни като на идиот, защото мозъкът ми отказва да възприеме онова, което ми казва.

— Твоята Наташа в крайна сметка ще бъде депортирана тази вечер. Не можах да го спра. Съдията отказа да отмени доброволното отстраняване.

Не знам какво е „доброволно отстраняване“, ала единствената мисъл в главата ми е, че това е някаква грешка. Определено е грешка. Сега се надявам, че действително става дума за друга Наташа Кингсли.

— Съжалявам, хлапе.

Плъзва папката към мен, сякаш да я разгледам ще помогне по някакъв начин. Отварям я. Вътре има някакъв официален документ. Единственото, което виждам, е името: Наташа Катрин Кингсли. Не знаех второто ѝ име. Катрин. Отива ѝ.

Затварям папката и я плъзвам обратно към него.

— Би трябвало да има нещо, което можете да направите.

Отново е долепил връхчетата на пръстите си и свива рамене.

— Вече опитах всичко.

Свиването на рамене ме вбесява. Не става дума за нещо дребно. Не е: *О, пропуснахте си часа. Елате пак утре.* Става дума за живота на Наташа. И моя.

Ставам на крака.

— Не сте опитали достатъчно настойчиво — обвинявам го.

Бас държа, че аферата със секретарката му има нещо общо с това. Бас държа, че е прекарал целия следобед, нарушавайки обещанията си към жена си и децата си. И към Наташа.

— Виж, разбирам, че си разстроен. — Гласът му равен, сякаш се опитва да ме успокои.

Ала аз не искам да бъда спокоен. Опирам ръце на бюрото и се привеждам напред.

— Все трябва да има нещо, което можете да направите. Не е нейна вината, че баща ѝ е такъв загубеняк.

Той бутна стола си назад.

— Съжалявам. На Министерството на вътрешната сигурност не му харесва, когато останете по-дълго, отколкото визата ви позволява.

— Но тя е била просто дете. Не е имала избор. Не е като да е можела да каже: *Мамо, татко, визата ни изтече. Трябва да се връщаме в Ямайка.*

— Няма значение. Законът все някъде трябва да тегли чертата. Обжалването им беше отхвърлено. Единствената ни надежда беше

съдията. Ако си тръгнат тази вечер, съществува малък шанс след няколко години тя да може отново да кандидатства за виза.

— Ала Америка е нейният дом. — Вече крещя. — Няма значение къде е родена. — Не казвам останалото, което е, че мястото ѝ е с мен.

— Ще ми се да можем да направя нещо. — Той отново докосва превръзката над окото си; изглежда така, сякаш наистина съжaliaва. Може би греша за него. Може би наистина е опитал. — Възнамерявам да ѝ се обадя, след като с теб приключим тук.

След като приключим. Напълно съм забравил, че тази среща уж беше за моето постъпване в „Йейл“.

— Ще ѝ се обадите и ще ѝ кажете по телефона?

— Има ли значение как ще го научи? — сбърчва вежди той.

— Естествено, че има. — Не искам да научи най-лошата новина в живота си по телефона от някого, когото едва познава. — Аз ще го направя — заявявам. — Аз ще ѝ кажа.

Той поклаща глава.

— Не мога да го допусна. Това е мое задължение.

Просто си седя там и не знам какво да правя. Устната ми тупти. Мястото в ребрата, където Чарли ме фрасна, боли. Боли и мястото в сърцето ми, където се намира Наташа.

— Съжaliaвам, хлапе — повтаря той.

— Ами ако не се качи на самолета? Ако просто остане? — Отчаян съм. Нарушаването на закона ми се струва малка цена за това тя да остане.

Ново поклащане на главата.

— Не го препоръчвам. И то не само като адвокат.

Трябва да отида при нея и да ѝ кажа пръв. Не искам да бъде сама, когато научи новината.

Излизам от кабинета му в празната приемна. Юридическата му сътрудничка не се е върнала.

Той ме последва.

— Това ли беше? — пита. — Никакво интервю повече?

Аз не спирам.

— Сам го казахте. Не ме е грижа наистина за „Йейл“.

Той слага длан върху ръката ми, за да ме накара да го погледна.

— Виж, знам, че ти казах, че е най-добре да се издъниш, докато си още млад, но „Йейл“ е нещо голямо. Да отидеш там може да ти

отвори много врати. Така стана и с мен.

Може би е прав. Може би постъпвам късогледо.

Оглеждам се из офиса. Колко ли време ще отнеме да бъдат довършени строителните работи, чудя се. Колко ли време ще му отнеме да си наеме друг юридически сътрудник?

Посочвам с брадичка към бюрото ѝ.

— Направили сте всичко, което е трябвало, и все пак не сте щастлив.

Той отново потърква лепенката над окото си, без да поглежда към бюрото. Уморен е, ала не с онази умора, която сънят може да изличи.

Казвам му:

— Ако не отида сега, винаги ще съжалявам за това.

— Какво е още половин час, за да довършим интервюто? — настоява той.

Наистина ли иска да му кажа, че и последната секунда има значение? Че дори Вселената ни е изригнала за живот в късче от секундата?

— Времето има значение, господин Фицджералд — отвърщам. Той най-сетне се извърща от мен и поглежда към празното бюро. — Ала вие вече го знаете.

ДЖЕРЪМИ ФИЦДЖЕРАЛД

ПРИКАЗНА ИСТОРИЯ, ВТОРА ЧАСТ

Джеръми Фицджералд не каза истината на Дейниъл. Причината да не успее да спре депортирането на Наташа бе, че пропусна срещата си със съдията, който би могъл да отмени доброволното отстраняване. Пропусна я, защото е влюбен в Хана Уинтър и вместо да отиде да се види със съдията, прекара следобеда в един хотел с нея.

През следващата седмица, сам, в потъналия си в сумрак офис, Джеръми непрекъснато ще мисли за Дейниъл Че Хо Бе. Ще си спомня съвършено ясно сцепената му устна и изцапаната с кръв риза. Ще си спомня как това бе нищо в сравнение с опустошението, изписало се върху лицето му, когато му каза за Наташа. Сякаш някой му беше връчил граната и бе взривил живота му на късчета.

По-късно същия месец Джеръми ще каже на жена си, че вече не я обича. Че ще бъде най-добре и за нея, и за децата, ако той си тръгне. Ще се обади на Хана Уинтър, ще ѝ даде обещания и ще ги изпълни до последното.

Синът му никога няма да уседне, нито ще се ожени и ще има деца, никога няма да прости на баща си за предателството. Дъщеря му ще се ожени за първата си приятелка, Мари. Ще прекара по-голямата част от този първи брак, очаквайки, а след това предизвиквайки края му. След Мари никой друг няма да я обича толкова. И въпреки че ще се ожени още два пъти, никога няма да обича така, както обичаше Мари.

Децата на Джеръми и Хана ще израснат, научавайки се да обичат другите по онзи простичък, естествен начин, по който го правят хората, които винаги са знаели откъде идва любовта и не се боят да не я загубят.

Нищо от това не означава, че Джеръми Фицджералд постъпи правилно или грешно. Означава единствено това — любовта променя всичко.

ХАНА УИНТЪР

ПРИКАЗНА ИСТОРИЯ, ВТОРА ЧАСТ

И те живели щастливо до края на дните си.

НАТАША

Сега, когато слънцето залезе, въздухът е много по-студен. Трудно е да не си представиш, че зимата е зад ъгъла. Ще трябва да изровя обемистото си черно палто и ботушите. Увивам се по-плътно в якето и обмислям дали да не вляза във фойето, където е топло. Тъкмо отивам натам, когато Дейниъл излиза през въртящата се стъклена врата.

Вижда ме и аз очаквам да се усмихне, ала лицето му е мрачно. Колко ли зле е минало интервюто му?

— Какво стана? — питам в мига, в който стигам до него.

Представям си най-лошото — как се е скарал с интервюиращия и сега му е забранено да кандидатства в който и да било колеж, и бъдещето му е съсипано.

Той слага ръка на лицето ми.

— Наистина те обичам — казва.

Не се шегува. Това няма нищо общо с глупавия ни облог. Казва го така, както го казваш на човек, който умира или когото не очакваш да видиш отново.

— Дейниъл, какво не е наред? — Свалям ръката му от лицето си, но я задържам в своята.

— Обичам те — повтаря той и улавя лицето ми с другата си ръка. — Не е нужно да ми го кажеш в отговор. Просто искам да го знаеш.

Телефонът ми иззвънява. Кантората на адвоката.

— Недей да вдигаш.

Естествено, че ще вдигна.

Докосва ръката ми, за да ме спре.

— Моля те, недей — повтаря.

Сега вече се притеснявам. Не вдигам.

— Какво се случи с теб там?

Той стиска очи. Когато отново ги отваря, в тях има сълзи.

— Не можеш да останеш тук — казва.

В началото не го разбирам.

— Защо? Да не би да затварят за през нощта? — Оглеждам се наоколо за служители на охраната, които идват, за да ни помолят да си вървим.

По бузите му се стичат сълзи. Нежелана увереност разцъфва в ума ми. Изтръгвам ръка от неговата.

— Как се казваше онзи, който те интервюира? — прошепвам.

Той кима.

— Онзи, който ме интервюира, беше твоят адвокат.

— Фицджералд?

— Да.

Вадя телефона си и отново поглеждам номера, все така отказвайки да разбере какво ми казва.

— Чаках го да се обади. Да не би да говорихте за мен?

Вече знам отговора. Знам го.

Отнема му няколко опита, докато успее да изрече думите.

— Не е успял да отмени заповедта.

— Но той каза, че може да го направи — настоявам.

Дейниъл стиска ръката ми и се опитва да ме притегли към себе си, но аз не му позволявам. Не искам да ме утешават. Искам да разбере.

Отстъпвам назад.

— Сигурен ли си? Защо изобщо сте говорили за мен?

Той прокарва ръка по лицето си.

— Ставаше нещо странно с него и юридическата му сътрудничка, а случаят ти беше върху бюрото му.

— Това все още не обяснява...

Отново улавя ръката ми. Този път я изтръгвам със сила.

— Престани! Просто престани! — крещя.

— Съжалявам — казва той и ме пуска.

Правя още една стъпка назад.

— Просто ми кажи какво точно ти каза.

— Че заповедта за депортиране си остава и че ще е най-добре със семейството ти да си тръгнете тази вечер.

Извързвам се и изслушвам съобщението на гласовата си поща. Той е: адвокат Фицджералд. Искане да му се обади. Имал неприятни новини.

Затварям и се вирам безмълвно в Дейниъл. Той понечва да каже нещо, ала искам единствено да спрем. Искам целият свят да спрем. Има

твърде много движещи се части, които са извън моя контрол. Струва ми се, че съм в някое от особено сложните изобретения на Руб Голдбърг^[1]. Не знам как се задейства то. Не знам какво следва сега. Знам само, че всичко е на път да рухне и че започне ли веднъж, нищо не може да го спре.

[1] Американски карикатурист, инженер и изобретател, известен с поредицата си комикси, изобразяващи свръхсложни устройства, които изпълняват съвсем проста функция. — Б.пр. ↑

ДЕЙНИЪЛ

*Сърцето не може да бъде разбито.
Това е просто още нещо, което поетите казват.
Сърцата не са направени
от стъкло
или кости,
или друг материал, който би могъл
да се разцепи
или счупи,
или пръсне на парченца.
Те не се
пропукват на късчета.
Те не се
разкъсват.
Сърцата не може да бъдат разбити.
Те просто спират.
Стар часовник от друго време и няма части, за да
бъде поправен.*

НАТАША

Седим до фонтана и Дейниъл държи ръката ми. Сакото му е наметнато около раменете ми.

Наистина е от мъжете, които си струва да задържиш на всяка цена. Просто не съм аз тази, която ще го задържи.

— Трябва да се прибирам. — Това са първите ми думи от повече от половин час насам.

Той отново ме притегля към себе си. Най-сетне съм готова да му позволя да го направи. Раменете му са толкова широки и солидни. Отпускам глава на тях. Сякаш са направени за мен. Знаех го тази сутрин, знам го и сега.

— Какво ще правим? — шепне той.

Има имейли, и скайп, и есемеси, и може би дори пътувания до Ямайка. Ала още докато си го помислям, вече знам, че няма да допусна това да се случи. Ние имаме отделни животи. Не мога да оставя сърцето си тук, когато животът ми е там. И не мога да взема сърцето му със себе си, когато цялото му бъдеще е тук.

Вдигам глава от рамото му.

— Как мина остатъкът от интервюто?

Той ме докосва по бузата и отново слага главата ми на рамото си.

— Каза, че ще ме препоръча.

— Това е страхотно — отвърщам без капчица ентузиазъм.

— Аха. — Неговата липса на ентузиазъм по нищо не отстъпва на моята.

Студено ми е, но не искам да се преместя. Да се преместя от тук, ще задвижи верижна реакция от събития, които ще свършат с качването ми на самолета.

Минават още пет минути.

— Наистина трябва да се прибирам — казвам. — Полетът е в десет часа.

Той си изважда телефона, за да провери колко е часът.

— Остават три часа. Събрала ли си си багажа?

— Да.

— Ще дойда с теб — казва той.

Сърцето ми подскача в гърдите. За една безумна секунда си помислям, че иска да каже, че ще дойде с мен в Ямайка.

Той вижда мисълта в очите ми.

— Имах предвид до вас.

— Знам какво имаше предвид — сопвам се. Негодувам. Държа се нелепо. — Не мисля, че идеята е добра. Родителите ми са там и имам да правя цял куп неща. Само ще ми се пречкаш.

Той става и ми протяга ръка.

— Ето какво няма да направим. Няма да спорим. Няма да се преструваме, че това не е най-ужасното нещо на света, защото е. Няма да поемем всеки по своя път, преди да сме абсолютно принудени. Ще дойда у вас. Ще се запозная с родителите ти и те ще ме харесат, и няма да фрасна един на баща ти. Вместо това ще видя дали приличаш повече на него, или на майка си. По-малкият ти брат ще се държи като по-малък брат. Може би най-сетне ще чуя ямайския акцент, който цял ден криеш от мен. Ще разгледам мястото, където спиш и се храниш, и живееш, и ще ми се иска да бях научил малко по-рано, че си тук.

Понечвам да го прекъсна, но той продължава.

— Ще дойда с теб у вас, а после ще вземем такси до летището, само ние двамата. След това ще гледам как се качваш на самолета и ще почувствам как изтръгват сърцето от шибаните ми гърди, а после ще прекарам остатъка от живота си, питайки се какво ли би могло да се случи, ако този ден не се беше развил точно така, както се разви. — Спира, за да си поеме дъх. — Нещо против?

ДЕЙНИЪЛ

Тя казва, че няма. Все още не съм готов да се сбогувам. Никога няма да бъда готов да се сбогувам. Улавям я за ръка и ние поемаме мълчаливо към метрото.

Преметнала е раницата си на едно рамо и аз отново виждам надписа DEUX EX MACHINA. Наистина ли се запознахме едва тази сутрин? Тази сутрин, в която исках да се оставя вятърът да ме понесе, накъдето си поиска? Какво не бих дал Бог наистина да беше в машината.

Заглавие: Местен тийнейджър разгромява Отдела за имиграция на Министерството на вътрешната сигурност, живее щастливо до края на дните си с Истинската си любов благодарение на особена вратичка в закона, за която никой не се е сетил до последния момент и сега може да имаме сцена, в която той се втурва след нея, за да ѝ попречи да се качи на самолета.

Ала не това ще се случи.

През целия ден си мислех, че сме предопределени един за друг. Че всички хора и места, всички съвпадения ни тласкаха към това, да бъдем заедно завинаги. Ала може би не е така. Ами ако това между нас е било предопределено да продължи само един ден? Ами ако сме нещо като междинна спирка един за друг по пътя към някъде другаде?

Ами ако сме само отклонение в нечия чужда история?

НАТАША

— Знаеш ли, че Ямайка заема шесто място в света по процент убийства? — питам го.

Отиваме към Бруклин с метрото. То е пълно с вечерната тълна връщащи се от работа хора, така че сме прави и сме се хванали за една и съща дръжка. Дейниъл е сложил ръка на гърба ми. Откакто си тръгнахме от онази офис сграда, не е спрял да ме докосва. Може би ако продължи да ме държи здраво, аз няма да отлеля.

— Кой са другите пет? — пита ме.

— Хондурас, Венецуела, Белиз, Ел Салвадор и Гватемала.

— Хм.

— Знаеш ли също така, че Ямайка все още е церемониален член на Британската общност?

Не го изчаквам да отговори.

— Аз съм поданица на кралицата. — Ако имаше място, щях да направя реверанс.

Влакът спира със скърцане. Качват се повече хора, отколкото слизат.

— Какво друго да ти кажа? Населението е две цяло и девет милиона. Между един и десет процента от жителите са растафарианци. Двайсет процента от хората в Ямайка живеят под границата на бедността.

Той идва малко по-близо, така че сега съм почти напълно заобиколена от него.

— Кажи ми нещо хубаво, което си спомняш — моли. — Не фактите.

Не искам да бъда оптимистка. Не искам да се приспособя към това ново бъдеще.

— Тръгнах си, когато бях на осем години. Не си спомням почти нищо.

Той не отстъпва.

— Нито дори семейството си? Братовчеди? Приятели?

— Спомням си, че имах такива, ала не ги *познавам*. Мама ни кара да говорим с тях по телефона всяка година на Коледа. Те се смеят на американския ми акцент.

— Едно хубаво нещо — повтаря той. Сега очите му са тъмнокафяви, почти черни. — Какво ти липсваше най-много, когато се премести тук?

Не е нужно да мисля дълго.

— Плажът. Океанът тук е странен. Синьото не е, каквото трябва да бъде. Студен е. Прекалено бурен. Ямайка е в Карибско море. Водата е синьо-зелена и невероятно спокойна. Можеш да влезеш в нея, да вървиш дълго време и тя все още ще ти стига само до кръста.

— Звучи хубаво. — Гласът му потреперва мъничко. Боя се да вдигна очи, защото тогава и двамата ще плачем в метрото.

— Искаш ли да довършим въпросите от третата част? — питам го.

Той вади телефона си.

— Номер двайсет и девет. Сподели с партньора си смущаващ момент от живота си.

Влакът отново спира и този път слизат повече хора, отколкото се качват. Сега има малко повече място, но Дейниъл остава все така близо до мен.

— Онова с Роб в магазина по-рано днес беше доста смущаващо — отвърщам.

— Наистина ли? Изобщо не изглеждаше смутена, само ядосана.

— То е, защото имам лице на изпечен покерджия, за разлика от един друг човек, когото познавам. — Побутвам го с рамо.

— Но защо беше смутена?

— Той ми изневери с нея. Всеки път, когато ги видя заедно, имам чувството, че може би не бях достатъчно добра.

— Той просто е от онези, които изневеряват. Няма нищо общо с теб. — Улавя ръката ми и я задържа. Сериозността му май доста ми харесва.

— Знам. Обадих му се по-рано днес, за да го попитам защо го направи.

Това го изненадва.

— Наистина ли? И какво ти отговори?

— Искал и двете ни.

— Задник. Ако някога отново го видя, ще му фрасна един.

— Отвори ти се жажда за кръв сега, когато вече се сби за първи път, а?

— Аз съм боец, не любовник — казва той, цитирайки погрешно Майкъл Джексън. — Родителите ти беше ли ги грижа за това, че е бял?

— Те никога не се запознаха с него.

Не бях в състояние да си представя как го довеждам у нас, за да се запознае с баща ми. Би било истинско мъчение да ги гледам как разговарят. Освен това не исках да види колко малък е апартаментът ни. В края на краищата май не исках той да ме опознае наистина.

С Дейниъл обаче е различно. Искам да види всичко у мен.

Осветлението примигва и отново светва. Той стиска пръстите ми.

— Моите родители настояват да излизам единствено с корейски момичета.

— Като гледам, май няма особен ефект — подкачам го.

— Е, не е, като да съм излизал с цял куп момичета. Едно корейско момиче. Виж, Чарли, той сякаш е алергичен към всички небели момичета.

Влакът ни разтърсва и аз се улавям с две ръце.

— Искаш ли да знаеш тайната на брат ти?

Той слага ръка върху моята.

— Каква е тя?

— Не се харесва особено.

— Така ли смяташ? — Той обмисля думите ми. Искане му се да има причина Чарли да е такъв, какъвто е.

— Вярвай ми.

Вземаме един голям завой със скърцане. Той слага ръка на гърба ми, за да ми помогне да си възвърна равновесието, и я оставя там.

— Защо родителите ти искат само корейски момичета? — питам го.

— Смятат, че ще могат да разберат едно корейско момиче. Дори онези, които са израснали тук.

— Ала тези момичета са толкова американки, колкото и корейки.

— Не твърдя, че има смисъл — казва той с усмивка. — Ами ти? Родителите ти грижа ли ги е с кого излизаш?

Свивам рамене.

— Никога не съм ги питала. Предполагам, че биха предпочели в крайна сметка да се омъжа за някой чернокож.

— Защо?

— По същата причина. Мислят си, че ще го разберат по-добре. И той ще ги разбере по-добре.

— Сякаш всички чернокожи хора са еднакви — подхвърля той.

— Или пък всички корейски момичета.

— Родителите могат да бъдат доста глупави. — Шегува се само отчасти.

— Според мен си мислят, че така ни предпазват — казвам аз.

— От какво? Честно, кого изобщо го е грижа за нещо такова? Досега би трябвало да знаем, че то няма никакво значение.

— Може би нашите деца ще го знаят. — Разкайвам се за думите си в мига, в който излизат от устата ми.

Осветлението отново примигва и ние спираме между две станции. Съсредоточавам се върху жълто-оранжевото сияние на предпазното осветление в тунела.

— Нямах предвид *нашите* деца — казвам в мрака. — Имах предвид следващото поколение деца.

— Знам какво имаше предвид — отвърща той тихичко.

Сега, когато го казах и си го помислих, не мога да си върна назад нито думите, нито мислите. Как ли биха изглеждали нашите деца? Усецам загубата на нещо, което дори не знаех, че искам.

Пристигаме на спирката на „Канал стрийт“, последната подземна спирка, преди да прекосим Манхатънския мост. Вратите се затварят и ние се обръщаме към прозореца. Когато излизаме от тунела, първото, което виждам, е Бруклинският мост. Току-що се е стъмнило и светлините по подпорните кабели са запалени. Очите ми проследяват дъгите, които те описват в небето. Мостът е наистина красив нощем, ала очертанията на града са онова, което ме изумява всеки път. Прилича на огромна скулптура от осветено стъкло и метал, като машинно произведение на изкуството. От това разстояние градът изглежда подреден и грижливо планиран, сякаш всичко е било създадено едновременно, с една и съща цел. Когато си вътре в него обаче, той е хаос.

Мислите ми се връщат към покрива, когато бяхме заедно. Тогава си представих как градът се строи. Сега го виждам в едно

апокалиптично бъдеще. Светлините са мъждиви и стъклото се разпада на парчета, оставяйки единствено металните скелети на сградите. След време те също ръждясват и рухват. Улиците са изтърбушени от корените на дърветата, потънали в зеленина, завзети от диви животни. Градът е красив и в развалини.

Отново навлизаме в тунела. Сигурна съм, че винаги ще сравнявам очертанията на всеки град с тези на Ню Йорк. Така както винаги ще сравнявам всяко момче с Дейниъл.

ДЕЙНИЪЛ

— Кой е *твоят* смуцаващ момент? — пита Наташа, когато мостът се изгубва от поглед.

— Шегуваш се, нали? Та ти беше там. Когато баща ми ти каза да си смениш прическата, а брат ми си правеше шегички за малки пениси.

Тя се смее.

— Да, това беше доста гадно.

— Бих могъл да изживея хиляда живота и това ще си остане най-смуцаващото, което ми се е случвало някога.

— Не знам. Баща ти и Чарли може да измислят начин да го надминат.

Простенвам и разтърквам тила си.

— Всички трябва да се раждаме с карта за семейно преиграване. На шестнайсет години получавах възможност да прецениш ситуацията и да избереш дали да останеш в настоящото си семейство, или да започнеш отначало с ново.

Тя сваля ръката ми от врата ми и я взема в своята.

— Ще можеш ли да си избереш новото семейство? — пита.

— Не. Рискуваш.

— Значи един ден просто се появяваш на прага на някакви непознати?

— Все още не съм измислил всички подробности — обяснявам.

— Може би, след като вземеш решение, се прераждаш в новото семейство?

— А старото ти семейство смята, че просто си умрял?

— Да.

— Но това е толкова жестоко.

— Окей, окей. Може би просто забравят, че изобщо си съществувал. Така или иначе, не мисля, че много хора биха се сменили.

Тя поклаща глава.

— Не съм съгласна. Според мен доста хора ще го направят. На този свят има някои наистина ужасни семейства.

— Ти би ли се сменила?

Не отговаря веднага и аз се заслушвам в ритъма на влака, докато тя го обмисля. Никога досега не ми се е искало влакът да кара по-бавно.

— Може ли да дам картата си на някой, който наистина се нуждае от нея? — пита най-сетне.

Знам, че мисли за баща си.

Целувам я по косата.

— Ами ти? Би ли останал в семейството си?

— Може ли вместо това да изхвърля Чарли?

Тя се смее.

— Тези карти май не са чак толкова добра идея. Представяш ли си какво би станало, ако всеки притежаваше властта да променя така живота на другите? Хаос.

Но разбира се, именно това е проблемът. Ние вече имаме тази власт един над друг.

НАТАША

Странно е да бъда в моя квартал заедно с Дейниъл. Опитвам се да го видя през неговите очи. След сравнителната заможност на Манхатън, моята част на Бруклин изглежда още по-бедна. Много приличащи си магазини се издигат от двете страни на улицата, по която се прибирам вкъщи. Има ямайски заведения, китайски ресторанти с бронирани прозорци, магазини за дрехи с намаление и салони за красота. Пълно е със заведения, които са комбинация между деликатесен магазин и бакалия, витрините им са почти изцяло закрити от реклами на бира и цигари. Те всички са сбутани един в друг, борейки се за същото парченце недвижимо имущество.

Обзема ме благодарност, че е тъмно, така че Дейниъл не може да види колко запуснато е всичко. В следващия миг вече се срамувам от тази мисъл.

Той взема ръката ми в своята и в продължение на няколко минути вървим в мълчание. Усещам любопитни погледи върху нас. Минава ми през ума, че това би станало нещо нормално за нас.

— Хората ни зяпат — казвам.

— То е, защото си толкова красива — отвръща той незабавно.

— Значи го забеляза?

— Естествено, че забелязах.

Спирам пред осветения вход на една обществена пералня. Обгръща ни миризма на перилен препарат.

— Нали знаеш защо ни зяпат?

— Или защото аз не съм чернокож, или защото ти не си корейка.
— Лицето му е в сянка, но аз долавям усмивката в гласа му.

— Говоря сериозно — казвам разгорещено. — Не те ли дразни?

Не съм сигурна защо настоявам толкова. Може би искам доказателство, че ако бяхме имали възможност да продължим, щяхме да издържим тежестта на тези погледи.

Той улавя и двете ми ръце в своите, така че сега стоим един срещу друг.

— Може би ме дразни — казва. — Но някак между другото, като муха, която бръмчи покрай мен. Дразнещо, но не и опасно за живота.

— Ала според теб защо го правят? — Наистина искам отговор.

Той ме придърпва за прегръдка.

— Виждам, че е важно за теб и наистина ми се иска да можех да ти дам основателна причина. Ала истината е, че не ме интересува защо. Може би съм наивен, но изобщо не ми пука какво мисли, който и да било за нас. Не ме е грижа дали родителите ти ще одобрят и наистина, ама наистина не ме е грижа дали моите ще го направят. Онова, за което ме е грижа си ти и съм убеден, че любовта е достатъчна, за да превъзмогне всички подобни глупости. А това наистина са глупости. Цялото това кършене на пръсти. Всичките приказки за сблъсъка на култури, за опазването на култури и за това какво ще се случи с децата. Това са стопроцентови глупости и отказвам да ме е грижа за тях.

Аз се усмихвам в гърдите му. Моят поет с дълга коса. Никога не бях предполагала, че да не те е грижа може да бъде такъв революционен акт.

Свиваме от търговската улица и поемаме по уличка с жилищни сгради. Все още се опитвам да видя квартала такъв, какъвто го вижда Дейниъл. Минаваме покрай редици долепени къщи с дървени фасади. Те са малки и застаряващи, и пъстроцветни, и обичани. Верандите ми се струват още по-претрупани с дреболии и висящи растения, отколкото си ги спомням.

Имаше време, когато майка ми отчаяно копнееше за такава къща. По-рано тази година, преди да започне цялата тази бъркотия, тя дори ни заведе, Питър и мен, да разгледаме една от тях, обявена за продажба. Имаше три спални и просторна кухня. Имаше и мазе, от което според мама бихме могли да припечелваме, като го даваме под наем. Тъй като обожава майка ни и знае, че не можем да си я позволим, Питър се престори, че къщата изобщо не му харесва. Намери й цял куп недостатъци.

— Задният двор е прекалено малък, а растенията са умрели — заяви. Не се откъсваше от нея и когато си тръгнахме, мама не беше потъжна, отколкото когато дойдохме.

Минаваме покрай още една пресечка с такива къщи преди кварталът отново да се промени. Сега сме заобиколени предимно от

тухлени блокове. Апартаментите не са луксозни и са под наем.

— Разхвърляно е заради събирането на багажа — предупреждавам Дейниъл.

— Окей — кима той.

— И е малко.

Не споменавам, че има само една спалня. Много скоро ще го види с очите си. Освен това е единственият ми дом за още няколко часа напред.

Момиченцата от апартамент 2С седят на предните стъпала, когато пристигаме. Присъствието на Дейниъл ги прави срамежливи. Навеждат глави и не ме заливат с вълна от бърборене, както правят обикновено. Аз спирам до редицката метални пощенски кутии на стената. Нямаме писма, само меню за китайски ресторант, натъпкано във вратичката. То е от любимото място на татко, същото, от което поръча, когато ни даде билетите за пиесата си.

Някой винаги готви нещо и във фойето ухае вкусно: масло и лук, и къри, и други подправки. Апартаментът ни е на третия етаж, така че се отправям към стълбището. Както обикновено, осветлението на първия и втория етаж не работи. Качваме се мълчаливо в мрака, докато не стигаме до третия етаж.

— Това е — казвам, когато стигаме до 3А.

В някои отношения е прекалено рано да доведе Дейниъл у дома и да го представя на родителите си. Ако разполагахме с повече време, преди да дойде тук, той вече щеше да знае всичките ми малки истории. Щеше да знае за завесата в дневната, която разделя „стаята“ на Питър от моята. Щеше да знае, че звездната карта е най-ценното ми притежание. Че ако мама му предложи нещо за ядене трябва да приеме и да го изяде цялото, дори да се е натъпкал.

Нямам представа как да му предам цялата тази история. Вместо това казвам просто:

— Разхвърляно е.

Адски странно е да го видя да стои на прага ми. Едновременно пасва и не пасва. Винаги съм го познавала и все пак току-що се запознахме.

Историята ни е твърде сбита. Опитваме се да вместим цял живот в един ден.

— Да си сваля ли сакото? — пита той. — Чувствам се като идиот в този костюм.

— Няма защо да се притесняваш.

— Ще се запозная с родителите ти. Сега ако не съм нервен, кога? — Разкопчава сакото си, но не го съблича.

Аз докосвам наранената му устна.

— Хубавото е, че можеш да се издъниш колкото си искаш. Вероятно никога вече няма да ги видиш.

Той ми отправя мъничка, тъжна усмивка. Просто се опитвам да направя най-доброто от положението и той го знае.

Вадя ключа от раницата си и отварям.

Всички лампи са запалени, Питър е надул денсхол реге музиката си. Усещам ритъма в гърдите си. До вратата има три приготвени куфара. Встрани лежат още два, отворени.

Веднага виждам мама.

— Спри музиката — нарежда тя на Питър, когато ме забелязва. Той се подчинява и внезапната тишина е оглушителна. — Господи, Таша, звъня ти от...

Отнема ѝ един миг, докато забележи Дейниъл. Млъква и дълго мести поглед между нас.

— Кой е това?

ДЕЙНИЪЛ

Наташа ме представя на майка си.

— Това е един мой приятел.

Почти съм сигурен, че долавям колебание преди думата *приятел*. Майка ѝ също го забелязва и сега ме изучава така, сякаш съм някакво непознато насекомо.

— Съжалявам, че се запознаваме при такива обстоятелства, госпожо Кингсли — казвам и ѝ протягам ръка.

Тя стрелва Наташа с поглед (от вида как *мога да ми го причиниш?*), но после избърсва длан в роклята си и се ръкува с мен за миг, отправяйки ми още по-кратка усмивка.

С Наташа минаваме от тясното преддверие, където сме се натъпкали, в дневната. Или поне мисля, че е дневна. На пода има купчинка яркосин плат, дълга връв минава по протежение на стаята. А после забелязвам, че има по две от всяко нещо — разтегаемо легло, шкаф, бюро. Това е спалнята им. Наташа я дели с Питър. Когато каза, че апартаментът им е малък, нямах представа, че има предвид, че са бедни.

Все още има толкова много за нея, което не зная.

Брат ѝ се приближава до мен с протегнатата ръка и усмивка. Има прическа раста и едно от най-дружелюбните лица, които съм виждал някога.

— Таша никога досега не е водила момче тук — заявява той.

Заразителната му усмивка става още по-широка.

Усмивкам му се в отговор и стискам ръката му. И Наташа, и майка ѝ ни гледат неприкрито.

— Таша, трябва да говоря с теб — казва майка ѝ.

Наташа не откъсва очи от Питър и мен. Чудя се дали си представя едно бъдеще, в което двамата ставаме приятели. Защото аз правя точно това.

Тя се обръща към майка си.

— За Дейниъл ли?

Присвитите устни на майка ѝ едва ли биха могли да се присвият още повече.

— Таша... — Дори аз чувам предупредителния тон в гласа ѝ, онзи, който казва: *Мама е на път да се ядоса*. Наташа не му обръща внимание.

— Защото, ако е за Дейниъл, можем да го направим тук. Той е моето гадже. — Хвърля ми бърз въпросителен поглед и аз кимам.

Баща ѝ избира точно този момент, за да се появи през вратата насреща ни.

Благодарение на аномалия в пространствено-времевия континуум местните бащи цял ден се появяват в най-неподходящия момент.

— Гадже? — повтаря той. — Откога имаш гадже?

Обръщам се и го поглеждам изпитателно. Ето че вече знам на кого прилича Наташа. Тя е копие на баща си, само че под формата на хубаво момиче.

И без смръщването. Никога не съм виждал по-дълбоко смръщване от това, легнало върху неговото лице в този миг.

Ямайският му акцент е силен и аз осмислям думите му с мъничко закъснение.

— Това ли си правила цял ден, вместо да помогнеш на семейството си със събирането на багажа?

Освен малкото, което Наташа ми е казала, не знам нищо за връзката им, ала сега я виждам изписана върху лицето ѝ. Гняв и болка, и неверие. И все пак миротворецът в мен не иска да ги види да се карат. Слагам ръка на кръста ѝ.

— Добре съм — казва ми тя тихичко.

Усещам, че събира сили за нещо.

Изпъчва се пред него и заявява:

— Не. Цял ден се опитвах да поправам твоите грешки. Опитвах се да попреча семейството ни да бъде изхвърлено от страната.

— На мен не ми изглежда така — отвръща той, след което се обръща към мен и се намръщва още повече. — Знаеш ли ситуацията?

Прекалено съм изненадан от това, че говори на мен, за да отвърна, така че просто кимвам.

— В такъв случай знаеш, че сега не е моментът тук да има непознати.

Усещам как Наташа настръхва под ръката ми.

— Той не е непознат — отсича. — Той е мой гост.

— А това е моята къща. — Баща ѝ се изпъва, докато го казва.

— Твоята къща? — Извисява глас, сякаш не може да повярва на ушите си. Каквито и задръжки да е имала до този миг, бързо се изпаряват. Отива в средата на дневната, разперва ръце и се завърта в кръг. — Този апартамент, в който живеем от девет години, защото ти вярваш, че часът ти всеки момент ще удари, е *твоята* къща?

— Миличка. Няма смисъл отново да предъвкваме същото точно сега — обажда се майка ѝ от прага.

Наташа отваря уста, за да каже нещо, но после отново я затваря. Виждам как желанието за борба я напуска като балон, на който някой е изкарал въздуха.

— Добре, мамо — отвърща, отказвайки се от онова, което се канеше да изрече, каквото и да бе то.

Чудя се колко ли пъти го е правила заради майка си.

Очаквам това да е край, но греша.

— А, не — заявява той. — Искам да чуя какво има да каже. — Изстъпва се с разкрасени крака и скръства ръце на гърдите си.

Наташа прави същото и те се изправят един срещу друг, като два огледални образа.

НАТАША

Щях да отстъпя заради мама. Винаги го правя. Едва снощи тя каза, че четиримата трябва да бъдем един обединен фронт.

— В началото ще ни бъде трудно — каза. Ще трябва да живеем при майка й, докато съберем достатъчно пари, за да си наемем собствено жилище. — Никога не съм мислила, че животът ми ще стигне дотук — каза, преди да отиде да си легне.

Щях да отстъпя, ако не бях срещнала Дейниъл. Ако той не беше увеличил с нещо много съществено броя на нещата, които губя днес. Щях да отстъпя, ако баща ми не беше използвал силния си и преувеличен ямайски акцент. Това е още една роля. Ако го чуеш, ще си помислиш, че никога не е напускал Ямайка, че последните девет години изобщо не са се случили. Той действително смята, че животът ни е наужким. Писна ми да се преструва.

— Чух какво каза на мама след пиесата. Каза, че ние сме онова, за което най-много се разкайваш в живота си.

Раменете му увисват, смръщването напуска лицето му. Не съм сигурна какво е чувството, което го измества, но изглежда искрено. Най-сетне. Нещо истинско от него.

Понечва да каже нещо, но аз не съм свършила.

— Съжалявам, че животът не ти е дал всичко, което си искал. — Докато го изричам, си давам сметка, че наистина го мисля. Вече знам какво е разочарование. Разбирам как то може да трае цял живот.

— Не го мислех наистина, Таша. Само си приказвах. Бяха само...

Вдигам ръка, за да спра извинението му. Не това искам от него.

— Искам да знаеш, че беше наистина невероятен в пиесата. Изумителен. Трансцендентален.

В очите му има сълзи. Не съм сигурна дали е заради комплимента, дали е съжаление, или нещо друго.

— Може би си прав — продължавам. — Не е трябвало да ни имаш. Може би наистина си бил измамен от съдбата.

Той клати глава, отрича думите ми.

— Бяха просто приказки, Таша. Не го мислех наистина, сериозно.

Само че не е така. Мислил го е и не го е мислил. И двете. Едновременно.

— Няма значение дали си го мислил, или не. Това е животът, който водиш. Той не е временен и не е наужким, и няма преигравания. — Звуча като Дейниъл.

Най-лошото на това, че чух разговора му с мама, бе, че той развали всичките ми хубави спомени от баща ми. Дали е съжалявал, че съм се родила, докато гледахме крикет заедно? Ами докато ме прегръщаше с всичка сила на летището, когато най-сетне отново се събрахме? Ами деня, в който съм се родила?

По лицето му се стичат сълзи. Да го гледам как плаче боли повече, отколкото съм вярвала, че би могло да боли. Въпреки това има още нещо, което трябва да кажа.

— Нямах право да се разкайваш за нас.

От него се откъсва звук и ето че знам как звучи болката на цял един живот.

Хората непрекъснато правят грешки. Малки грешки, като да застанеш на грешната опашка в супермаркета. Онази, на която чака и жената с десетки купони и чекова книжка.

Понякога правиш средно големи грешки. Отиваш да учиш медицина, вместо да последваш истинската си страст.

Понякога правиш наистина големи грешки.

Предаваш се.

Отпускам се на разтегаемото си легло. По-уморена съм, отколкото си давам сметка, и не толкова ядосана, колкото си мислех.

— Когато отидем в Ямайка трябва поне да опиташ. Ходи на прослушвания. И бъди по-добър с мама. Тя е направила толкова много и е уморена, и ти ни го дължиш. Повече няма да живееш във въображението си.

Мама плаче. Питър отива в ръцете ѝ за прегръдка. Баща ми се приближава до тях и майка ми го приема. Като един те ме поглеждат и ми дават знак да се присъединя към тях. Само че аз се обръщам първо към Дейниъл. Той ме прегръща толкова силно, че сякаш вече се сбогуваме.

ДЕЙНИЪЛ + НАТАША

Шофьорът качва куфара на Наташа в багажника. Питър и родителите ѝ вече тръгнаха към летището с друго такси.

В колата Наташа отпуска глава върху рамото на Дейниъл. Косата ѝ го гъделичка по носа. Усещане, с което му се искаше да имаше повече време, за да свикне.

— Мислиш ли, че в крайна сметка нещата между нас щяха да се получат? — пита го тя.

— Да — отвърща той без колебание. — А ти?

— Да.

— Най-сетне те убедих. — Усмивка в гласа му.

— Колко трудно щеше да бъде за родителите ти? — пита тя.

— Щеше да им отнеме много дълго време. По-дълго за баща ми. Не мисля, че щяха да дойдат на сватбата ни.

Образът на този бъдещ ден изплува във въображението на Наташа. Тя вижда океан. Дейниъл е толкова красив в смокинга си. Ръката ѝ на лицето му, която изтрива тъгата от отсъствието на родителите му. Щастие то върху лицето му, когато тя най-сетне казва „Да“.

— Колко деца искаш? — пита го, когато болката от тази картина най-сетне отслабва.

— Две. Ти?

Тя вдига глава от рамото му, поколебава се, но после признава:

— Не съм сигурна дали искам деца. Ти би ли го приел?

Дейниъл не очаква този отговор и му отнема миг.

— Така мисля. Не знам. Може би ти щеше да си промениш мнението. Или пък аз.

— Има нещо, което искам да ти кажа. — Наташа отново отпуска глава на рамото му.

— Какво?

— Не бива да ставаш лекар.

Той се обръща, усмихва се в косата ѝ.

— Ами практичността?

— Практичността е надценена — заявява тя.

— А ти? Все още ли смяташ да се занимаваш с наука за данните?

— Не знам. Може би не. Хубаво би било да правя нещо, което наистина обичам.

— Колко много може да се промени за един ден — подхвърля той.

Никой от тях не казва нищо, защото какво има за казване? Денят беше дълъг.

Най-сетне Наташа нарушава унилото им мълчание.

— Е, колко въпроса ни останаха?

Дейниъл изважда телефона си.

— Два от трета част. И все още не сме се гледали в очите в продължение на четири минути.

— Можем да го направим или пък да се поцелуваме още сега.

Мигел, техният шофьор, се обажда от предната седалка:

— Нали знаете, че чувам какво си говорите? — Поглежда ги в огледалото за обратно виждане. — Освен това ви виждам. — Смее се гръмогласно. — Някои хора се качват в таксито и си въобразяват, че съм глух и сляп, обаче аз не съм. Просто да си го знаете.

Отново се смее гръмогласно и Наташа и Дейниъл няма как да не се присъединят към него.

Смехът им обаче се стопява, когато реалността на момента отново се настанява между тях. Дейниъл взема лицето на Наташа в ръцете си и те се целуват нежно. Химията между тях все още е тук. И на двамата им е прекалено топло, и двамата не са сигурни какво да правят с ръце, чиято единствена цел като че ли е да се докосват един друг.

Мигел не казва нищо. Разбивали са сърцето му преди и той знае как изглеждат щетите.

Дейниъл проговаря пръв.

— Въпрос трийсет и четири. Какво би спасила от пожар?

Наташа се замисля. Усещането определено е, сякаш някой изпепелява целия ѝ живот. И тя е безсилна да спаси едничкото, което иска да спаси.

На Дейниъл казва:

— Все още не знам, но един ден ще разбера.

— Окей. Моето е лесно. Бележникът ми. — Той докосва джоба на самото си, за да се увери, че все още е там. — Последен въпрос. От всички хора в семейството ти, мисълта за чия смърт ти се струва най-разстройваща и защо?

— Татко.

Дейниъл забелязва, че за първи път го нарича *татко*, а не *баща ми*.

— Защо?

— Защото все още не е приключил. Ами ти?

— Твоята — отвърща той.

— Само че аз не съм част от семейството ти.

— Напротив, си. — Мислите му се връщат към онова, което Наташа каза по-рано за паралелните вселени. В някоя друга вселена те са женени, може би имат две деца или пък нямат нито едно. — Не е нужно да ми го кажеш в отговор. Просто искам да го знаеш.

Има неща, които трябва да му каже и Наташа не знае откъде, не знае как да започне. Може би затова Дейниъл иска да бъде поет, за да открие правилните думи.

— Обичам те, Дейниъл — казва тя най-сетне.

Той ѝ се усмихва широко.

— Въпросите май подействаха.

Тя се усмихва.

— Браво на науката.

Минава един миг.

— Знам — казва Дейниъл най-сетне. — Вече знам.

ЧЕТИРИ МИНУТИ

ИСТОРИЯ ЗА ЛЮБОВ

Дейниъл засича четири минути на телефона си и взема ръцете на Наташа в своите. Дали се очаква да се държат за ръце през тази част от експеримента? Не е сигурен. Според изследването това е последната стъпка от влюбването. Какво става, ако вече сте се влюбили?

В началото и двамата се чувстват доста глупаво. На Наташа ѝ се иска да каже на глас, че това е смахнато. Безпомощни, почти засрамени усмивки се появяват на лицата им. Наташа извърща очи, ала Дейниъл стисва ръцете ѝ. *Остани с мен*, ето какво има предвид.

На втората минута вече не се чувстват толкова неловко. Усмивките им се стопяват и те се опитват да запамятят всеки сантиметър от лицето на другия.

Мислите на Наташа се връщат към часовете ѝ по биология за напреднали и онова, което знае за очите и как действат те. Ретината ѝ получава оптически образ на лицето му и го превръща в електрически сигнали. Оптичният ѝ нерв ги изпраща към зрителната зона на мозъчната ѝ кора. Тя знае, че никога няма да забрави този образ на лицето му. Ще знае точно кога светлокафявите очи ѝ станаха любими.

Дейниъл пък се опитва да открие точните думи, за да опише очите ѝ. Те са едновременно светли и тъмни. Сякаш някой е метнал тежък черен плат върху ярка звезда.

На третата минута Наташа отново преживява изминалия ден и всички моменти, довели ги дотук. Вижда сградата на Службата за американско гражданство и имиграция, странната служителка на охраната, която милва телефона ѝ, добротата на Лестър Барнс, Роб и Кели, опитващи се да откраднат от магазина, запознанството с Дейниъл, Дейниъл, който ѝ спасява живота, срещата с бащата и брата на Дейниъл, *норбанг*, целувките, музея, покрива, още целувки. Лицето на Дейниъл, когато ѝ каза, че не може да остане, разплаканото лице на баща ѝ, изпълнено със съжаление, този момент тук, в таксито.

Дейниъл не мисли за миналото, а за бъдещето. Дали има нещо, което би могло да ги събере отново?

През последната минута дълбоко в костите им усяда болка. Тя превзема телата им, разпространява се из тъканите и мускулите, и кръвта, и клетките им.

Хронометърът на телефона се обажда. Двамата шепнат обещания, които подозират, че няма да са в състояние да удържат — телефонни обаждания, имейли, есемеси и дори международни полети, а разходите да вървят по дяволите.

— Този ден не може да бъде всичко, което имаме — казва Дейниъл веднъж; втори път.

Наташа не казва онова, което подозира. Че *предопределено* не означава *завинаги*.

Те се целуват отново и отново. Когато най-сетне се откъсват един от друг, знаят нещо ново. Знаят, че дължината на един ден е променлива и че не можеш да предвидиш края от началото. Знаят, че любовта променя всичко, непрекъснато.

Това е смисълът на любовта.

НАТАША

Мама държи ръката ми, докато се вирам през прозореца. *Всичко ще бъде наред, Таша*, казва. И двете знаем, че това е по-скоро надежда, отколкото гаранция, но аз го приемам.

Самолетът се издига и светът, който познавах, избледнява. Светлините на града се превръщат в далечни точки, докато не заприличват на звезди, приковани към земята. Една от тези звезди е Дейниъл. Напомням си, че звездите са повече от поезия.

Ако се налага, те могат да ти покажат пътя.

ДЕЙНИЪЛ

Телефонът ми иззвънява. Родителите ми, които се обаждат за милионен път. Когато се прибера ще бъдат бесни и това е окей.

По това време следващата година ще бъде другаде. Не знам къде, но няма да бъде тук. Не съм сигурен дали колежът е за мен. Най-малкото — не и „Йейл“. Все още не.

Дали допускам грешка? Може би. Ала аз съм този, който решава.

Вдигам очи към небето и си представям, че мога да видя самолета на Наташа.

В Ню Йорк Сити има твърде много светлинно замърсяване. Понякога то ни заслепява за звездите, сателитите, астероидите. Понякога, когато вдигнем очи нагоре, не виждаме нищичко.

Ала ето нещо вярно: почти всичко в нощното небе излъчва светлина. Дори да не можем да я видим, светлината е там.

ВРЕМЕ И РАЗСТОЯНИЕ

ПРЕМЕРЕНА ИСТОРИЯ

Наташа и Дейниъл се опитват да поддържат връзка и за известно време успяват. Има имейли и телефонни обаждания, и есемеси.

Ала времето и разстоянието са естествените врагове на любовта.

А дните се запълват.

Наташа се записва на училище в Кингстън. За да кандидатства в университет трябва да се подготви за Карибските изпити за напреднали и А-нивата си. Парите са оскъдни, така че тя работи като сервитьорка, за да помогне на семейството си. Говори с престорен ямайски акцент, докато той не става истински. Открива семейство от приятели. Научава се да харесва, а после и да обича страната, в която се е родила.

Наташа не иска да превъзмогне Дейниъл, ала трябва да го направи. Невъзможно ѝ е да живее в два свята едновременно, сърцето ѝ — на едно място, тялото ѝ — на друго. Превъзможва Дейниъл, за да не бъде разкъсана на две.

От своя страна Дейниъл завършва гимназия, но се отказва от „Йейл“. Изнася се от къщата на родителите си, хваща се на работа на две места и посещава колежа „Хънтър“ задочно. Завършва английски език и литература и пише малки, тъжни стихотворения. И дори онези, които не са за нея, все пак са за нея.

Не че Дейниъл иска да превъзмогне Наташа. Не се отказва възможно най-дълго. Само че долавя обтегнатостта в гласа ѝ дори от това разстояние. В новия ѝ акцент чува мелодията на това, как тя се откъсва от него.

Минават още години. Наташа и Дейниъл навлизат в света на възрастните, свят на практичност и отговорности.

Майката на Наташа се разболява пет години след преместването им. Умира преди шестата. Няколко месеца след погребението Наташа

си мисли дали да не се обади на Дейниъл, ала е минало толкова много време. Тя не се доверява на спомена си за него.

Питър, брат ѝ, процъфтява в Ямайка. Намира си приятели и най-сетне открива своето място. След време, в бъдещето, дълго след като майка му е починала, той ще се влюби в една ямайска жена и ще се ожени за нея. Ще им се роди дъщеря и той ще я нарече Патриша Марли Кингсли.

Самюъл Кингсли се премества от Кингстън в Монтего Бей. Играе в местния любителски театър. След смъртта на Патриша най-сетне разбира, че онзи ден в магазина е направил верния избор.

Родителите на Дейниъл продават магазина на една афроамериканска двойка. Купуват си апартамент в Южна Корея и прекарват половин година там и половин година в Ню Йорк Сити. С течение на времето престават да очакват синовете им да бъдат изцяло корейци. Та нали все пак са родени в Америка.

Чарли си оправя оценките и завършва „Харвард“ с отличие. След като се дипломира, той почти никога не говори със семейството. Дейниъл запълва празнината в сърцата на родителите си, доколкото може. Чарли изобщо не му липсва.

Минават още години и Наташа вече не знае какво означава онзи ден в Ню Йорк Сити. Започва да вярва, че си е въобразила магията от това да бъде с Дейниъл. Когато си спомня за онзи ден е сигурна, че го е романтизирала, така както правим с първата любов.

Времето ѝ с Дейниъл все пак води и до нещо хубаво. Тя търси страст и я открива в изучаването на физика. Понякога нощем, в тихите безпомощни мигове преди сънят да дойде, тя отново си спомня разговора им на покрива за любовта и тъмната материя. Той каза, че те са едно и също... единственото, което възпира Вселената да се разлети напосоки. Сърцето ѝ забързва всеки път щом си помисли за това. А после се усмихва в мрака и прибира спомена на полицата, където държи стари, сантиментални, невъзможни неща.

И дори Дейниъл вече не е сигурен какво означава онзи ден, денят, който някога означаваше всичко. Спомня си всички дребни съвпадения, които бяха необходими, за да се срещнат и да се влюбят. Религиозният машинист. Наташа, завладяна от музиката си. Якето DEUS EX MACHINA. Крадливото бивше гадже. Невнимателният

шофьор на БМВ-то. Служителят от охраната, който пушеше на покрива.

Естествено, ако можеше да чуе спомените му, Наташа би изтъкнала факта, че двамата не свършиха заедно и че същите тези неща, които се наредиха правилно се и объркаха.

Спомня си друг момент: току-що отново са се намерили след скарването си. Тя му казва колко много неща е трябвало да се случат точно както трябва, за да се роди вселената им, и твърди, че влюбването изобщо не може да се сравнява с това.

Дейниъл открай време смята, че не е била права.

Защото отблизо всичко прилича на хаос. Дейниъл смята, че е въпрос на мащаб. Ако се отдръпнеш достатъчно назад и изчакаш достатъчно дълго, се появява ред.

Може би просто на тяхната вселена ѝ е нужно малко повече време, за да се роди.

ЕПИЛОГ

АЙРИЙН: АЛТЕРНАТИВНА ИСТОРИЯ

Минаха десет години, ала Айрийн не е забравила момента — нито момичето — спасили живота ѝ. Работеше в охраната на Службата за американско гражданство и имиграция в Ню Йорк. Един от служителите, Лестър Барнс, спря при нея, за да ѝ каже, че някакво момиче е оставило съобщение за нея. Момичето казало „благодаря“. Айрийн никога не разбра за какво ѝ благодарят, ала това „благодаря“ пристигна точно навреме. Защото в края на този ден Айрийн възнамеряваше да се самоубие.

Беше написала прощалната си бележка в обедната почивка. Наум вече си беше набелязала пътя до покрива на сградата, където живееше.

Ако не беше онова „благодаря“.

Фактът, че някой я беше *видял*, бе началото.

Тази нощ тя отново изслуша албума на „Нирвана“. В гласа на Кърт Кобейн Айрийн чу едно съвършено и красиво страдание, глас, обтегнат до скъсване от самота и копнеж. Ала гласът му не се скъса и в него имаше и някакво щастие.

Мисълта ѝ се върна към онова момиче, направило си усилието да ѝ се обади и да остави съобщение специално за нея. Това раздвижи нещо в нея. Не достатъчно, за да я излекува, ала достатъчно, за да я накара да се обади на номера за превенция на самоубийствата. Този разговор доведе до терапия. Терапията доведе до медикаменти, които всеки ден спасяват живота ѝ.

Две години след онази нощ Айрийн напусна работата си в Службата за американско гражданство и имиграция. Спомни си, че като дете мечтаеше да бъде стюардеса. Сега животът ѝ е простичък и щастлив, и тя го живее в самолети. И защото знае, че самолетът може да бъде много самотно място, и понеже знае колко отчаяна може да бъде самотата, тя обръща особено внимание на пътниците си. Грижи се за тях така, както никой друг не го прави. Утешава онези, които се

прибират сами у дома за погребение и скръбта се процежда от порите им. Държи ръката на онези, които ги е страх да летят. Айрийн мисли за себе си като за ангел със значка с метални крила.

Сега тя прави последна проверка преди излитането на самолета, оглежда се за пътници, които се нуждаят от мъничко допълнителна помощ. Младият мъж в място 7А пише в малък черен бележник. От азиатски произход е, с къса черна коса и добри, ала сериозни очи. Дъвче върха на химикалката си, мисли, пише и отново дъвче. Айрийн се възхищава от това, че изобщо не се смуцава. Държи се така, сякаш е сам в света.

Очите ѝ продължават напред и се плъзват по младата чернокожа жена в място 8С. Носи слушалки и има голяма, къдрава афроприческа, която някога е била боядисана в розово по краищата. Айрийн замръзва. Та тя познава това лице. Топлотата на кожата ѝ. Дългите мигли. Пълните розови устни. Тази интензивност. Не може да бъде същото момиче, нали? Момичето, което ѝ спаси живота? Онова, на което от десет години иска да благодари?

Капитанът обявява, че излитат, и Айрийн е принудена да седне. От мястото си тя се взира в жената, докато в ума ѝ не остава и капчица съмнение.

В мига, в който самолетът се издига достатъчно високо, тя се приближава до жената и коленичи на пътеката до нея.

— Госпожице — казва и не може да попречи на тялото си да се разтрепери.

Жената сваля слушалките си и ѝ се усмихва колебливо.

— Ще прозвучи странно — започва Айрийн и ѝ разказва за онзи ден в Ню Йорк, за сивото легенче, калъфа за телефон с „Нирвана“, как я е виждала всеки ден.

Жената я гледа предпазливо, без да казва нищо. По лицето ѝ пробягва нещо подобно на болка. Тук има някаква история.

Въпреки това Айрийн продължава.

— Вие ми спасихте живота.

— Не разбирам. — Жената има акцент. Карибски и още нещо.

Айрийн улавя ръката ѝ. Жената се напруга, но не я отдръпва. Отвсякъде ги гледат любопитни очи.

— Оставихте ми съобщение, в което ми благодарихте. Дори не знам за какво ми благодарихте.

Младият мъж от място 7А наднича между седалките. Айрийн улавя погледа му и се намръщва. Той се дръпва назад и тя отново насочва вниманието си към жената.

— Помните ли ме? — Изведнъж за нея е много важно това момиче, сега жена, да си я спомни. Въпросът се откъсва от устните ѝ и тя отново се превръща в някогашната Айрийн, сама и уплашена. Айрийн, която всички вълнуват, ала която не вълнува никого.

С времето се случва нещо странно и Айрийн се чувства разкъсвана между две вселени. Представя си как самолетът се разпада, първо подът, после седалките и накрая металическата обвивка. Тя и пътниците са застинали във въздуха, без да ги задържа нищо, освен възможността. А после и самите пътници потрепват и се дематериализират. Един по един те примигват и изчезват, призраци от друга история.

Остават единствено Айрийн и тази жена.

— Помня ви — казва жената. — Името ми е Наташа и аз ви помня.

Мъжът от място 7А подава глава над седалката.

— Наташа. — Лицето му е открито, светът му е пълен с любов.

Наташа вдига очи.

Времето отново тръгва. Самолетът и седалките отново се материализират. Пътниците отново придобиват плът. И кръв. И кости. И сърце.

— Дейниъл — казва тя. И отново: — Дейниъл.

БЛАГОДАРНОСТИ

Да имигрираш в нова страна е акт на надежда, храброст, а понякога и отчаяние. Искам да кажа едно голямо „благодаря ви“ на всички хора, отпразвили се по каквито и да било причини на дълги пътешествия, отвели ги до далечни брегове. Надявам се да откриете онова, което търсите. И знайте, че избраната от вас страна е по-богата заради това, че вие сте в нея.

След това бих искала да благодаря на моите собствени родители имигранти. Те и двамата са мечтатели. Всичко, което съм постигнала, е благодарение на тях.

На екипите в „Алой Ентъртейнмънт“ и „Рандъм Хаус Чилдренс Букс“: благодаря ви, че повярвахте в тази невъзможна книга. Благодаря ви, че рискувахте с мен. Уенди Лоджа, Джоел Хобейка, Сара Шандлър, Джош Банк и Джилиан Ванда — вие сте моят екип мечта. Аз съм най-щастливата писателка на света, задето сте до мен. Огромни благодарности на Джон Адамо, Илейн Дамаско, Фелиша Фрейзър, Роми Голан, Бевърли Хоровиц, Алисън Импи, Ким Лобър, Барбара Маркърс, Лес Моргенстърн, Тамар Шварц, Тим Търхюн, Адриен Уейнтрауб и Криста Витола. Нищо не би се случило без вас.

Едно от най-хубавите неща на това, да си писател, е да се запознаваш с читателите си. На всеки, прочел моите книги, дошъл на раздаването на автографи, изпратил ми имейл или свързал се с мен в социалните медии; на всеки библиотекар, учител, собственик или служител в книжарница и блогър: БЛАГОДАРЯ ВИ, БЛАГОДАРЯ ВИ, БЛАГОДАРЯ ВИ. Вие сте причината да имам моята работа мечта. Благодаря ви за цялата обич и подкрепа.

През последните няколко години се запознах с някои прекрасни писатели, които станаха и мои прекрасни приятели: Дейвид Арнолд, Ана Кари, Шарлът Хуанг, Каролайн Кепнес, Кери Клетър, Адам Силвера и Сабаа Тахир, благодаря ви за щедрата подкрепа и приятелството. Не бих оцеляла в това щуро пътешествие без вас. Благодаря и на писателски екип от Лос Анджелис, както и на

дебютната група „Фиърлес Фифтийнърс“. Ама че невероятна година беше 2015! Страхотно бе да се запозная с всички вас. Надявам се, че ни очакват още много години, изпълнени с писане на книги.

Специални и много искрени благодарности на Юн Хо Бай, Юнг Ким, Елен О и Дейвид Юн, задето отговориха на безкрайните ми въпроси за корейската и корейско-американската култура. Мненията и напътствията ви бяха неоценими.

И разбира се, моите прескъпи Дейвид и Пени. Вие сте моята малка вселена. Вие сте моята причина за всичко. Обичам ви повече от всичко на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.